

CLAIRE CONTRERAS

ROMAN

Caleidoscopul inimilor

Trei

comedia

Claire Contreras

Caleidoscopul inimilor

Traducere din engleză de George Russo

Prolog

Primul băiat de care m-am îndrăgostit obișnuia să mă încânte cu povești despre regi și regine, despre război și pace și despre cum spera ca într-o zi să fie eroul cuiva. Empatizam cu aventurile sale nocturne, uitându-mă cum își flutura vioi brațele în timp ce își spunea poveștile și iubind felul în care ochii lui verzi străluceau când râdeam la glumele lui.

El m-a învățat ce înseamnă să fii atinsă și sărutată cu pasiune. Mai târziu, m-a învățat durerea care se simte când pierzi pe cineva de care ai ajuns să te atașezi. Singurul lucru despre care a uitat să mă învețe a fost cum să controlez strânsoarea pe care am simțit-o în piept, după ce a frânt și urma de suflet ce-mi rămăsese. Întotdeauna m-am întrebat dacă am ratat eu lecția asta. Acum mă întreb dacă nu cumva și el încerca să-și dea seama de asta sau dacă pur și simplu nu a simțit nimic niciodată.

Capitolul unu

Se spune că metoda cea mai bună pentru a merge mai departe este să te detașezi de trecut. Ca și cum detașarea este partea ușoară. Ca și cum să încerci să estompezi sau să ștergi trei ani de amintiri bune și rele este ceva ce poți face într-o singură zi. Eu știu că nu e așa, pentru că în două săptămâni se va împlini un an, iar amintirea lui este la fel de puternică, de parcă ar fi încă aici. Sandalele lui cu San Francisco Giants sunt încă în fața chiuvetei, exact unde le-a lăsat. Mirosul său încă persistă pe unele dintre cămășile lui, cele pe care încă nu am apucat să le port la culcare. Prezența i se simte puternic, chiar și în absența lui. În timp ce mă plimb prin casă, asigurându-mă că tot ce a rămas de la el nu este la vedere, știu că, pentru mine, acesta este un pas uriaș în procesul de detașare.

Sunt în bucătărie, lipesc cu scotch ultimele cutii, când aud zăngănit de chei, urmat de sunet de tocuri pe podeaua de lemn masiv. Încă un sunet de care îmi va fi dor, sunt sigură, odată ce voi părăsi acest loc.

— Estelle? strigă cu voce delicată și melodioasă.

— În bucătărie.

Îmi șterg mâinile de blugi și mă îndrept către ea.

— Hei, ai făcut multă treabă azi-noapte, spune, zâmbind trist, cu ochii strălucindu-i, în timp ce se uită de jur împrejur la locul aproape gol. Are același păr creț și vâlvoi și ochi expresivi de culoarea caramelului pe care îi avea și fiul ei. Întâlnirea cu ea face ca sufletul să mă doară din nou.

Ridic din umeri și îmi mușc interiorul obrazului ca să nu plâng. Orice ca să nu plâng din nou din cauza asta, mai ales că n-am mai făcut-o de mult. Când Felicia mă trage în brațele ei, expir ușor și încerc să nu mă pierd cu firea de tot. Încerc să fiu puternică pentru ea și Phillip. Wyatt a fost singurul lor copil și, pe cât de grea este pierderea lui pentru mine, pot doar să-mi imaginez cât de goi pe dinăuntru trebuie să se simtă ei. De obicei, nu plângem când ne întâlnim, nici măcar când trece pe aici, dar vânzarea acestei locuințe reprezintă mai mult decât a ne lua rămas-bun de la o casă. Înseamnă să lăsăm în urmă diminețile de Crăciun și cinele de Ziua Recunoștinței. Înseamnă să spunem „Wyatt, te iubim, dar viața merge înainte”. Și chiar merge, ceea ce este unul dintre motivele pentru care mă simt vinovată. Viața continuă, dar de ce trebuie să continue fără el?

— O să fie bine, îi spun, ștergându-mi obrazii umezi în timp ce mă îndepărtez din brațele ei.

— O să fie. O să fie. Wyatt nu ar vrea să ne prăbușim din cauza unei case.

— Nu, cu siguranță ne-ar considera fraiere pentru că jelim o structură, spun, râzând ușor. Dacă ar fi fost după Wyatt, lumea ar locui în corturi și s-ar spăla cu apă de ploaie.

— Da, și ar fi tăiat și gazul, pentru că oricum nu gătești, ci comandați mereu de mâncare, adaugă ea.

Dăm din cap și noi lacrimi ni se formează în timp ce râsul piere și liniștea se așterne în jurul nostru.

— Ești sigură că nu vrei să stai cu Phillip și cu mine? mă întreabă, în timp ce mergem din cameră în cameră, asigurându-ne că nu am uitat ceva. De mâine, agentul imobiliar o să înceapă să prezinte casa și trebuie să arate perfect pentru potențialii cumpărători.

— Nu. Victor s-ar simți foarte ofensat dacă nu i-aș accepta oferta. Probabil ar aduce vorba despre faptul că nu am vrut să merg la același colegiu cu el, că nu-mi place aceeași echipă de fotbal și că nu mi-am plătit datoria și nu i-am spălat rufe pentru un an atunci când eram la liceu. Cred că de-aia e atât de nerăbdător să mă mut cu el, de fapt.

Umerii Felicie se zguduie de râs.

— Bine, atunci salută-l din partea mea și invită-l la cină cu noi duminică. Ne-ar plăcea să ne viziteze.

— Sigur, răspund, zâmbetul dispărându-mi când observ sandalele de pe jos.

— Vrei să le iau eu sau vrei să le păstrezi?

— Eu... Fac o pauză pentru a respira, tremurând. Poți să le iei tu?

Nu cred că pot suporta să mă uit la ele în fiecare zi într-o locuință nouă. Deja îi păstrez toate tricourile și oricum nu-mi vin sandalele lui, sunt cu vreo cinci numere mai mari, dar sunt preferatele lui. Erau. *Erau* preferatele lui. Asta e ceva la care psihologul m-a pus să lucrez: să vorbesc despre Wyatt la trecut. Uneori nu-mi vine să o zic, dar am făcut progrese. O perioadă am trăit într-o falsă realitate, în care Wyatt era plecat într-o călătorie de afaceri sau ceva de genul ăsta. Îi păcea foarte mult să călătorească singur și să lase diferitele culturi să-i influențeze

picturile. După o lună am început să accept că nu se mai întoarce. După trei, la cererea psihologului, am început să-i pun lucrurile în cutii, ca să nu-mi mai reamintească în mod constant.

Înlăturarea lor nu a ajutat prea mult. Casa îmi amintea de el și nici studioul nostru nu putea fi împachetat. Era ceva cu care trebuia să învăț să trăiesc... viața fără el. După șase luni am putut să intru și să ies din ambele locuri fără ca inima să mi se strângă în piept de fiecare dată. Iar acum, un an mai târziu, cred că sunt gata să merg mai departe. Dacă moartea subită a lui Wyatt m-a învățat ceva, a fost faptul că viața este scurtă și trebuie trăită la maximum. Este ceva ce înțeleg, dar totuși, în unele zile, trebuie să fac eforturi ca să pun asta în aplicare.

— Scumpo, tot ce a lăsat în urmă este al tău, știi asta, spune Felicia.

Nici nu-mi dau seama că încă plâng până nu simt pe buze gustul sărat al lacrimilor. Încerc să-i mulțumesc, dar vorbele îmi rămân blocate în gât, sub bolovanul care s-a instalat acolo.

După o ultimă privire împrejur, ne îmbrățișăm și îi promit că ne vom vedea duminică. În timp ce merg spre mașină, mă uit peste umăr, lăsându-mi inima să se strângă pentru ultima dată, înainte să mă urc în mașină și să plec. Amintirile... tihna... trecutul... toate devin o imagine îndepărtată în oglinda retrovizoare în timp ce mă îndrept spre casa fratelui meu. Îmi verific în minte o listă de lucruri de făcut, când soneria unui telefon îmi întrerupe gândurile.

— Hei, cum a mers? întreabă Mia în loc de salut.

— A fost OK. Un pic trist, dar nu îngrozitor.

— Îmi pare rău că nu am putut fi acolo. A venit Felicia să ia câte ceva din lucrurile lui? Cum se mai simte?

— Se simte bine. Arată bine.

— Mai ieșim mâine-seară? întreabă Mia încet, parcă tatonând.

— Dacă rămânem într-un singur bar, merg. Nu am chef de mers din bar în bar și de rutina de studenți care îți place ție.

Mia nu s-a descotorosit de partea ei sălbatică de când am absolvit și ne-am început viețile de „oameni maturi”. Oricât mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu ea, nu pot să-mi umplu ficatul cu cantități enorme de apă, după ce l-am înecat în alcool cu o noapte înainte, săptămânal, cum face ea.

— OK, nu batem barurile. Oricum am o întâlnire la un brunch sâmbătă dimineață și nu pot să arăt ca dracu', deci o s-o luăm ușor.

— O întâlnire? întreb, încruntându-mă, în timp ce intru în parcare a fratelui meu.

— Întâlnire pe neve. Îl cheamă Todd. Este custode la muzeul Pelican. Maria pare să creadă că ne-am potrivi perrrfect, spune ea, rostogolind exagerat r-urile ca să o imite pe prietena ei scriitoare din Italia.

— Hm... nu cred că am auzit de vreun Todd, îi spun.

Eu și Mia ne cunoaștem de când mă știu. Mamele noastre au fost cele mai bune prietene din copilărie și, când au crescut, s-au măritat cu bărbați care erau, la rândul lor, cei mai buni prieteni. Spre dezamăgirea mamelor noastre, ne-am dat seama devreme că istoria nu se va repeta în cazul nostru, atunci când Mia se tot combina cu băieții răi, în timp ce eu preferam tipii tăcuți.

— La naiba! Speram să-l cunoști. Nu-i cunoști tu pe toți cei din lumea artei? Todd Stern? spune ea, cu o notă de speranță în voce.

Mă pufnește râsul, pentru că nu e departe de adevăr. Wyatt și cu mine am deschis galeria-studio *Paint it Back* acum câțiva ani și, adunând cunoștințele noastre dintre artiști și proprietari de galerii cu cele ale Miei din lumea fotografiei, știam cam pe toată lumea. Ei bine, e clar că nu chiar pe toată lumea.

— Nu. Rob nu-l cunoaște?

— Nu o să-l întreb. Știi că frate-meu are gura mare. I-ar spune măică-mii și ar începe să-mi planifice nunta cu un om pe care nici nu l-am văzut încă.

Râd, știind că are dreptate.

— Ei bine, n-am auzit de el în viața mea.

— Maria a zis că abia s-a mutat aici din San Fran (San Francisco), așa că m-am gândit că îl știi, fiind nou-venitul din oraș și așa mai departe.

— Treaba nu merge chiar ca în liceu, Mia.

— Ba merge exact ca în liceu, ceea ce mă face să cred că, dacă nu am auzit nimic de el până acum, probabil e urât.

— Probabil ai dreptate, aprob râzând.

— Rahat, a venit Stefano pentru ședința foto. Să-mi zici dacă ai nevoie să trec pe la Vic mai târziu. Te iubesc!

Închide în timp ce-mi iau la revedere, așa că las telefonul și opresc mașina. Îmi verific repede fața în oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că rimelul e încă intact, și îmi trec câteva degete prin părul șaten cârlionțat, strângându-l repede într-o coadă. Singurul zgomot care se aude, în timp ce mă îndrept spre casă cu ultimele haine în geantă, este cel al pietrișului scrâșnindu-mi sub espadrile și al valurilor, care sunt la distanță de câțiva pași.

Un freamăt mă străbate în timp ce mă aplec și ridic covorașul ca să iau cheia de rezervă și să deschid ușa. Îl strig pe fratele meu, în timp ce intru și trec prin sufragerie, presupunând că mașina îi este parcată în garaj. Nu-mi răspunde. Mă îndrept spre etaj, spre camerele de oaspeți. Dormitorul lui este la parter, convenabil pentru un bărbat singur de douăzeci și opt de ani, deoarece bucătăria și sufrageria (echipată cu un televizor enorm) sunt la doar câțiva pași de ușa lui. Când intru în cameră, sunt șocată de ceea ce văd. Nu numai că mi-a făcut patul cu lenjeria nouă pe care am cumpărat-o și am lăsat-o aici zilele trecute, dar mi-a și zugrăvit camera în nuanța de gri-deschis care îmi place foarte mult.

Îmi las geanta pe pat și mă îndrept spre balcon. Balcoanele sunt una dintre caracteristicile mele preferate ale acestei case și lucrul după care am fost înnebunită atunci când se gândea să o cumpere. Este câte unul în fiecare dintre dormitoarele de la etaj și amândouă au vedere către plaja din spatele casei. În timp ce pășesc pe balcon, telefonul zornăie de la un mesaj al lui Vic, care spune că va ajunge în câteva minute. În timp ce îi răspund, mă ciocnesc de partea din spate a unui șevalet care nu era acolo ultima dată când am fost în vizită. În timp ce îl ocolesc, citesc scrisul uriaș al lui Vic: „Bine ai venit acasă, Găină!” și dedesubt un desen cu o găină, de care doar un copil de cinci ani ar putea fi mândru. Izbucnesc în râs și îi fac o poză, pe care le-o trimit Miei și mamei, deoarece ele sunt singurele care ar înțelege gluma. Fratele meu a început să-mi zică așa pe vremea când aveam cinci ani și îmi era frică de întuneric, așa cum le este majorității copiilor de cinci ani, și cumva porecla a prins.

Întorc pagina blocului de desen mare și îl las deschis la o pagină goală, înainte să-mi îndrept atenția către ocean. Ochii îmi cuprind diferitele nuanțe de albastru ce sclipesc în lumina soarelui: azuriu, acvatic și albastru nocturn. Este o priveliște ce nu poate fi ignorată. Îmi amintește cât de mică sunt în marea schemă a existenței. Cât de mici suntem toți. Nu știu sigur cât am stat acolo, uitându-mă în zare, pur și simplu respirând. Mă bucuram de gustul sărat de pe limbă, pe care părea că-l simt, doar mirosind marea. O mână îmi aterizează pe umăr și tresar, trezindu-mă din meditație.

— La naiba, Victor! spun, apăsându-mi ambele mâini pe piept, în dreptul inimii.

— Ți place cadoul? mă întreabă râzând, în timp ce mă trage într-o îmbrățișare.

— Da, măgarule! îi răspund zâmbind și îl plesnesc jucăuș cu palma în piept.

— Măgar? Ți iau cel mai frumos cadou văzut vreodată, și tu mă faci măgar? Din cauza desenului îngrozitor cu găina, nu-i așa?

— Știi că urăsc porecla aia, mormăi și pășesc în casă, urmându-l, în timp ce el coboară. Unde e mâncarea? Mor de foame.

— Ar trebui să ajungă în curând. Dă-mi voie să mă duc să mă schimb, trebuie să mă întorc la muncă în curând.

— Te duci înapoi?

— Căzul la care lucrez este teribil de încurcat. Nevasta tipului încearcă să-i ia tot ce are la divorț. Nu știu când vor învăța sportivii ăștia că le trebuie un nenorocit de contract nupțial.

— Ah! spun și mi se strânge inima.

E ceva ce Wyatt și cu mine am discutat când ne-am logodit și am avut certuri teribile de fiecare dată când s-a ivit subiectul. N-ai zice că unui artist i-ar păsa de așa ceva, dar Wyatt era un om de succes și bogat. Deja la treizeci și trei de ani, vânduse de ani de zile unui grup de oameni foarte bogați. Același grup l-a convins că o căsătorie fără acord prenuptial era un motiv pentru o despărțire problematică.

O bătaie la ușă mă face să mă întorc pe un călcâi. Sunt năucă în timp ce merg să răspund, gândindu-mă ce prostesc era acest dezacord. Nici măcar nu eram căsătoriți când Wyatt a murit și părinții lui insistă ca eu să păstrez tot. Ei sunt bătrâni, mult mai bătrâni decât vor fi ai mei când voi avea vârsta la care a murit Wyatt, și sunt, la rândul lor, bogați. Se gândesc că oricum nu ar face nimic cu banii ăia și că îmi aparțin de drept, din moment ce eram coproprietar al studioului atunci când el a murit. Dar, mă rog, astea sunt chestii din trecut. Nu vreau să mă gândesc la asta mai mult decât am făcut-o deja, acesta e noul meu început.

Gândul ăsta îmi provoacă un zâmbet care îmi rămâne pe față în timp ce deschid ușa, transformându-se rapid într-o expresie de uimire la vederea bărbatului care stă acolo în haine de doctor. Privește în jos, încercând să-și curețe tenișii de mizerie, iar părul șaten nisipiu îi acoperă cea mai mare parte a feței. Îi pot distinge doar maxilarul puternic și partea de jos a buzelor sale cărnoase, dar îl recunosc imediat. Când, în sfârșit, se uită în sus, ochii lui verzi mă absorb în timp ce urcă pe corpul meu, până se întâlnesc cu ai mei. Afișează zâmbetul acela leneș și asimetric, care mereu mi-a încetinit respirația.

— Bean, șoptesc, făcându-i colțurile gurii să se ridice mai mult, formându-i gropițe în obraji.

— Hei, Elle! zice.

Strâng clanța ușii mai tare. Nu l-am mai văzut de atâta timp, încât i-am uitat sunetul vocii.

— A venit mâncarea.

Ochii îmi cad pe pungile din mâinile sale și pășesc în spate, deschizând ușa mai larg.

— A, da. Nu mă așteptam să vii tu.

— A trecut ceva timp, spune el, oprindu-se în fața mea după ce a intrat. Mă așez cu spatele la ușă și mă opresc complet din respirat când își apleacă fața spre a mea și își atinge ușor buzele de obrazul meu. Încerc din răspuț să nu inspir parfumul lui atât de familiar, care obișnuia să mă amețească.

— Îmi pare bine să te văd din nou, spune el, în timp ce se retrage. Modul în care o spune și licărirea din ochii săi îmi fac inima să-mi coboare până în stomac. Cum e posibil ca încă să aibă efectul ăsta asupra mea? Chiar și după Wyatt. Îl urăsc pentru asta.

— Și mie îmi pare bine să te văd, îi spun și îl urmez, după ce închid ușa.

Totuși, nu-mi pare bine deloc. De-a lungul anilor am aflat multe lucruri despre Oliver Hart, dar singurul lucru demn de reținut este că dăunează grav sănătății.

Capitolul doi

— Arăți superb! îmi spune Mia când apar în barul pe care l-a ales pentru întâlnirea noastră săptămânală la happy hour.

— La fel și dumneavoastră, domniță! îi răspund cu o mică plecăciune, care o face să chicotească. Poartă o rochie în stil victorian, cu un corset care îi face sânii să arate ca și cum vor ieși pe deasupra. Părul lung și blond îi este ușor ondulat și adus în față în două şuvițe.

— Ești o toantă. I-am convins pe ai mei și pe Rob să facem o ședință foto de Halloween, ca să-i pot expune la studio luna viitoare și nu am avut timp să mă schimb înainte să vin.

Se întoarce către chelneriță:

— Două Lemon Drops, te rog.

— În ce naiba ești costumată? În regina Victoria? o întreb, uitându-mă sub masă, ca să văd cum arată restul ținutei.

Când mă ridic, se uită la mine ca și cum aș fi nebună și îmi dau seama că habar nu are cine este regina Victoria.

— Nu, sunt Cersei Lannister.

— Aaaahhh! exclam, sorbind din băutura pe care chelnerița mi-o pune în față.

— Rob s-a costumat în Jamie.

— Ce? întreb, scuipând jumătate de înghițitură înapoi în pahar.

Râsul înfundat care îi scapă printre buze se transformă în râs isteric.

— Îți jur, spune ea, chinuindu-se să respire. Trebuia să vezi fața mamei!

Robert este fratele Miei. Fratele geamăn. Și, în mod evident, niciunul dintre ei nu este normal.

— Voi sunteți bolnavi. Ei ce-au zis? o întreb, râzând împreună cu ea.

— Mama nu are idee ce este *Urzeala Tronurilor*. Tata a fost îngrozit când s-a prins. N-a vrut s-o lase pe mama să trimită felicitările de Halloween pe care zisese că vrea să le facă, dar a fost prima oară când am făcut poze de Halloween de când eu și Rob aveam vreo opt ani. Oricum, ea s-a costumat în Mary Poppins, și tata în Bert.

— Ah, ce drăguț! Dar voi doi sunteți foarte ciudați, totuși! mormăi. Povestește-mi despre tipul ăsta, Todd. Ai aflat ceva?

— Numele de familie este Stern...

— Pare avocat sau ceva, spun, întrerupând-o.

Mia dă ochii peste cap.

— Este contabil.

— Parcă era custode.

— Nu știu ce credea Maria, jur, câteodată am impresia că e o barieră lingvistică între noi.

— La ce te referi? întreb, încercând să nu râd.

— ăsta e al cincilea bărbat cu care încearcă să mă cu-pleze și este un nenorocit de contabil! Arăt eu ca și cum m-aș combina cu un contabil?

— Păi, nu prea, dar tu nu ai cele mai bune gusturi în materie de bărbați, deci poate ăsta e un lucru bun.

— Nu contează, spune ea, prelungind cuvintele, înainte să-și termine băutura și să facă semn să ni se mai aducă două. Cum a fost prima noapte la Vic?

Scot un oftat prelung... prima mea noapte la Vic. Sfâșietoare, singuratică, ciudată, tristă, fericită, ciudată...

— A fost OK, zic, ridicând din umeri.

Mia își pune mâna peste a mea, oprindu-mă din desenat linii șerpuite pe masă și făcându-mi semn pentru a-mi atrage atenția.

— E OK să nu fii în regulă, Elle.

— Și totuși sunt OK, răspund încruntată.

— Știi, nu trebuie să fii puternică pentru fiecare persoană în parte. Ai voie să mai ai căderi. Dragostea vieții tale a murit, ești pe cale să vinzi casa pe care ați avut-o împreună și te-ai mutat cu fratele tău. E un efort mare. E OK să nu fii OK. E OK să-ți iei o pauză de la muncă, dacă ai nevoie.

— A trecut un an. Și deja am luat o pauză, îi amintesc.

După ce a murit Wyatt, mi-am luat două luni de concediu, dar asta însemna să fiu acasă tot timpul. Chiar m-am dus să stau cu ai mei vreo două săptămâni, ca să scap de acea casă. Nu puteam să suport amintirile și să fiu acolo fără el, dar nu poți întoarce spatele greutăților și să te aștepti ca ele să dispară de la sine. Pur și simplu nu se întâmplă. Așa că m-am întors acasă și m-am împăcat cu faptul că nu se va mai întoarce. Am mers la un psiholog și am ajuns într-o stare mai bună, dar să nu mai stau în acea casă, asta face să pară că... s-a terminat de-adevăratelea.

— Câteodată mă simt ca o nenorocită pentru că vând casa, spun într-un final. Mi se pare că îl șterg din viața mea sau cam așa ceva.

Mia mă strânge de mână.

— Drăguț, nimeni nu crede că încerci asta. Trebuie să mergi mai departe. Ești tânără, ești deșteaptă, ești al naibii de talentată și ești simpatică. Nu poți să renunți să trăiești din cauza unei fantome.

O străfulger cu privirea.

— Nu am încetat să trăiesc, doar că nu așa vreau să trec peste ce s-a întâmplat. Dacă găsesc pe cineva, găsesc, dacă nu, nu.

Mia a încercat să-mi aranjeze două întâlniri pe nevăzute în ultimele luni. Chiar și Felicia a încercat să mă convingă să merg la una, dar nu eram pregătită. Încă nu cred că sunt, în ciuda părerii tuturor. Chiar și mama mă înnebunește cu mersul la întâlniri, ca și cum un bărbat ar face durerea să dispară ca prin minune.

— Elle...

— Spun doar că nu am chef de întâlniri acum. În plus, nu-mi trebuie un bărbat, îmi place să fiu singură.

— Elle...

— Serios, chiar îmi place. Și acum mă duc să stau la Vic, gândindu-mă că va fi ca o vacanță de vară sau ceva asemănător, și nenorocitul de Oliver apare în vizită în primele cincisprezece minute de când ajung, deci e fix ca și cum...

— Te-ai văzut cu Oliver? strigă Mia, închizându-mi gura și pe a altor câtorva persoane din jurul nostru.

Dau din cap, sorbind din băutură.

— Ce s-a întâmplat? Dumnezeu! Ce s-a întâmplat când te-a văzut acolo? Știa că vei fi acolo? Tu știai că e aici? Victor nici măcar nu te-a avertizat? Fir-ar să fie! spune Mia, țipând practic.

— De-asta n-am vrut să aduc vorba.

Mia mă fixează cu privirea.

— Toamnă tot! Acum! Vreau să știu tot ce s-a întâmplat, cu lux de amănunte. E tot bun în draci?

— Tu ce crezi? Îi spun, râzând scurt.

— Cred că îmbătrânește ca vinul bun. Mai are părul lung? Părul lui era atât de atrăgător! zice ea, făcându-și vânt cu mâna.

— Părul era așa de atrăgător? Da, tot lung este. Nu la fel de lung, dar destul de lung.

Îmi dau seama cum sună asta, nu din cauza cuvintelor, ci din cauza imaginilor care îmi vin în minte, cu mine trecându-mi degetele prin el.

— Mă rog, era bun cu totul. Totuși, cum a fost să-l vezi din nou?

— Pentru el bănuiesc că a fost ca pe vremuri. Pentru mine, nu știu. A fost...

— Pe vremuri înainte de Oliver sau după Oliver? mă întrerupe din nou.

— Ușurel cu întrebările, Columbo!

— Nu poți să-mi spui așa ceva și după aia să nu-mi dai detalii, se plânge Mia.

— Bine. A fost... incomod. M-am simțit încolțită, deși doar stătea acolo cu pungi cu mâncare în mâini. A adus sendvișuri și sushi.

Mia îmi examinează fața.

— Deci știa că vei fi acolo.

Ridic din umeri. Evident că știa că voi fi acolo, din moment ce a adus destulă mâncare cât să mănânc și eu cu ei, dar nu știu cu cât timp înainte a aflat. Nu se poate spune că sushi e greu de găsit în Santa Barbara, dar totuși. Victor și Oliver nu sunt înnebuniți după sushi, e mâncarea mea preferată. Aș putea să mănânc întruna și oricând.

— N-am întrebat, îi spun încet. N-am prea vorbit despre altceva, în afară de rezidențiatul lui și de sculpturile mele.

— A întrebat despre inimi? mă întreabă Mia în șoaptă.
Dau din cap în semn că da.

— I-ai spus de ce le faci?

— Bineînțeles că nu, nu sunt așa curajoasă.

Împărtășim un mic zâmbet, jalnic, compătimitor, înainte să renunțe la subiect.

— Deci, ce ai de gând să faci în weekend?

Încep să-i spun ce vreau să fac în restul weekendului și alunecăm ușor într-o conversație despre asta. Orice, ca să scap de subiectul Oliver Hart.

Capitolul trei

Încep să mă plimb în sus și în jos prin studio, punând pânze goale pe fiecare șevalet în timp ce străbat toată camera. Aici sâmbătă seara este „Seara Doamnelor” și în seara asta îmi vine un grup de burlăcițe, ca primă oprire a petrecerii lor. Domnișoara de onoare a trecut pe aici mai devreme, cu niște vin, pe care voia să-l pun la rece, și un CD cu muzica pe care vor să o asculte. În afară de o prezentare pe care o fac la început, nu mă implic în nimic altceva. De obicei, clienții plătesc ca să se distreze și să discute porcării cu prietenii lor. Ultimul lucru pe care îl vor este să le spun eu ce fel de linii să folosească în capodoperele lor.

La șapte mă duc la baie ca să-mi verific machiajul. Mă simt bine. Port o cămașă roșie, cu funde negre pe mâneci, pantofi negri cu toc și o pereche de blugi strâmți, în care, anul trecut pe vremea asta, nici nu puteam visa să-mi intregesc fundul. La auzul unor pași plec din fața oglinzii și mă îndrept zâmbind spre partea din față a galeriei, pregătindu-mă să-i întâmpin și să-i cunosc pe oaspeți. Încremenesc când îl găsesc pe Oliver în cameră, uitându-se la unul dintre tablourile lui Wyatt.

Azi nu e îmbrăcat în halat, deci bănuiesc că are zi liberă. Poartă niște blugi care îi pun în evidență șoldurile înguste și o cămașă albastră cu nasturi de sus până jos. A aruncat un sacou gri cărbune peste și arată ca scos din GQ, cum ar spune Mia. Bănuiesc că e în drum spre întâlnirea de care vorbea Vic. A zis că merg la un bar sportiv în seara asta, ceea ce între ei este expresia codată pentru „le scoatem în oraș pe fetele cu care ne-o tragem în momentul ăsta, ca să nu ne acuze că vrem doar sex și hai să o facem ca un grup, la un bar sportiv, ca să știe că nu luăm lucrurile prea în serios“.

— Hei, ce faci pe-aici?

Oliver mă privește rapid de sus până jos când se întoarce cu fața la mine.

— Arăți mai bine de fiecare dată când te văd. Cum e posibil?

Nu-mi dau voie să reacționez cum știu că ar vrea el. În schimb, îmi concentrez atenția la tabloul la care se uită. Cel cu ochiul întunecat și aripi de fluture în loc de gene. Cel care observă modul în care Oliver se uită la mine și trage cu urechea în timp ce el flirtează.

— Eram prin preajmă și m-am gândit să trec să văd locul. Sper că e OK din partea ta, spune îndreptându-se către mine.

— Până acum nu ai vrut să-l vezi, îi spun, păstrându-mi vocea calmă, deși urlu pe dinăuntru.

Niciodată nu a făcut efortul să vină să vadă studioul, nici măcar când i-am trimis o invitație la marea inaugurare a secțiunii de galerie, acum câțiva ani.

Oliver parcă mă priponește cu o privire serioasă și intensă, ceva ce mă zguduie pe dinăuntru, dar nu mă las luată de val. Lupt împotriva a tot ce mă atrage către el

ca un magnet, în timp ce face un ultim pas, stând exact în fața mea.

— Ar fi trebuit să vin, spune cu o voce ca un tors de pisică, parcă rugându-mă să închid ochii. Totuși, nu cedez. Îmi întorc fața ca să mă uit în altă parte, înapoi la tabloul care încă se holbează la noi, judecând. Înghit înainte să vorbesc din nou, pentru a mă asigura că vocea îmi sună mai sigură decât mă simt.

— De ce ai venit acum?

— Aproape ai terminat? mă întreabă, uitându-se în jur.

— De fapt, abia încep. Am o petrecere a burlăcițelor.

Nici nu apuc să termin de vorbit și văd o blondă într-o rochie scurtă neagră deschizând ușa. Cinci prietene o urmează îndeaproape, toate purtând negru, în afară de una, îmbrăcată într-o rochie albă scurtă și cu o tiară pe cap. Le zâmbesc.

— Iată că au ajuns.

— Bună, îmi zice Gia, domnișoara de onoare cu care am păstrat legătura, salutându-mă cu un zâmbet.

— O, Doamne, avem și stimulent vizual inclus în preț? spune una dintre fete. El este muza noastră pentru seara asta?

Oliver chicotește și le servește un zâmbet care le face pe toate, în afară de una, să roșească într-un mod ridicol. Din principiu presupun că nu-i plac bărbații, pentru că zâmbetul ăla o face pe orice femeie să leșine.

— Din păcate pentru voi, nu. El e prietenul meu Oliver și este în drum spre o întâlnire, spun, văzându-i privirea amuzată. Fetelor, puteți să mergeți în camera alăturată și eu vă voi urma în curând. Gia, lucrurile voastre sunt pe masă.

— Mulțumesc mult, izbucnește ea în timp ce trece pe lângă noi.

Toate fetele o urmează, dar nu-și iau ochii de la Oliver. Aproape că-mi vine să-l rog să stea aici ca un expozat, la un moment dat. Poate asta ar crea traficul de care n-am prea avut parte în locul ăsta.

— Deci, spun, întorcându-mă din nou către el.

— Am venit să văd dacă vrei să ni te alături în seara asta, zice el, coborând vocea cu o octavă în timp ce întinde mâna și îmi înfășoară o șuviță rebelă pe degetele sale.

— De ce aș face asta? întreb încet, făcând un pas înapoi ca să-mi lase șuvița de păr în pace.

— Pentru că ai nevoie de o ieșire în oraș, spune în timp ce ochii îi licăresc dinspre ochii mei către buze.

Fac încă un pas în spate, dintr-odată având nevoie de mai mult decât o mică distanță între noi.

— Am avut una aseară.

— Nu cu mine.

Amintirea ultimei dăți când a rostit cuvintele astea îmi inundă creierul, iar el rânjește ca și cum ar avea locuri în primul rând la spectacolul din capul meu, în care el are rolul principal.

— Trebuie să plec, mă așteaptă.

Oliver dă din cap aprobator în timp ce își îndeasă mâinile în buzunare. Obişnuiește să facă o chestie, când se uită în jos, spre picioare, și ridică doar un pic capul, cât să se uite la mine printre gene. E sexy și îmbietor și mă sperie puțin cât de tare îmi bate inima la această priveliște. Mă uit din nou la tabloul lui Wyatt, într-un efort de a înăbuși sentimentul acesta, dar nu mă părăsește. Rămâne acolo, în miezul meu, marinându-se între porția de jind și picul de vină care poposesc acolo.

- Poate altă dată, spune el, cu privirea încă asupra mea.
- Poate.
- Studioul arată foarte bine, Elle, ai făcut o treabă bună.
- Mulțumesc. A fost în mare parte opera lui Wyatt, totuși.

Lui Oliver îi dispare zâmbetul. Îl urmăresc înghițind în sec și aprobând din cap.

— Amândoi ați făcut o treabă bună, spune el. Ți-a dat Vic numărul meu, așa cum l-am rugat?

— Nu prea l-am văzut, îi răspund, ceea ce e o minciună. L-am văzut pe fratele meu azi-dimineață și seară și n-a zis nimic de numărul lui Oliver.

— M-am gândit că ți l-a dat și nu l-ai folosit.

— De ce l-aș folosi? îl întreb, uitându-mă în spate când aud o explozie de râs din studio.

— Ar fi frumos din partea ta dacă l-ai mai folosi, zice el, ridicând din umeri.

Îmi pică fața.

— Ar fi frumos dacă l-aș folosi? repet eu.

Ne uităm unul la altul în liniște, eu așteptând ca el să rectifice, el așteptând ca eu să îl provoc în legătură cu ceea ce a spus. Niciunul nu mușcă momeala. Amândoi știm că este prea mult de discutat în doar câteva minute, iar eu aș prefera să nu discutăm deloc. Îmi amintesc de petrecerea burlăcițelor care mă așteaptă în cealaltă cameră și îmi dreg glasul.

— OK, păi, sunt sigură că ne mai vedem prin zonă. Distracție plăcută la întâlnirea din seara asta.

Îi fac stingher cu mâna și mă răsucesc ca s-o pornesc în direcția opusă.

— Ai fi interesată să vii o dată sau de două ori pe săptămână la secția de pediatrie a spitalului?

Zâmbește când mă întorc din nou și ridic o sprânceană, îndemnându-l să continue.

— Mă gândeam că ai putea să pictezi cu copiii sau ceva de genul ăsta. Știu că îți plac chestiile astea, sugerează el.

A vizita spitalul ar însemna să fiu într-un fel din nou în legătură cu Oliver. Ca și cum mi-ar simți îndoiala, continuă.

— Sunt ocupat cu finalizarea rezidențiatului, deci nu aș putea să te ajut prea mult, dar am o prietenă care te poate ajuta să pui la punct detaliile.

— Sigur, dă-mi un telefon și spune-mi în ce zi ar fi bine să trec pe acolo.

Mă întorc pentru ultima dată, în timp ce un rânjete îmi despică fața, și intru în camera plină de fete amețite și exaltate. Atunci îmi dau seama: Oliver mi-a adus zâmbetul ăsta pe față. Amintirea tuturor dăților anterioare când m-a făcut să zâmbesc mă bombardează toate deodată și brusc, uitându-mă prin cameră la femeile fericite din fața mea, care sărbătoresc viața și dragostea, îmi vine să plâng. Dar nu o fac. Oliver nu are dreptul să mă facă să plâng. Nu îl mai are.

Capitolul patru

Duminică dimineață mă trezesc în zăngănit de metal și mă dau jos din pat amețită ca să găsesc sursa gălăgiei.

— Ce faci? întreb căscând.

— Rahat! M-ai speriat. Încă nu m-am obișnuit să te am în preajmă, zice Vic în timp ce se apleacă să ia de pe jos o tigaie.

— Măcar ești îmbrăcat, îi spun, uitându-mă la pantalonii lui de baschet alb cu albastru.

— Ce faci? repet.

Oftează.

— OK, situația asta e stânjenitoare.

Își coboară vocea până șoptește.

— E cineva la mine în cameră și încerc să fac micul dejun.

Îmi acopăr gura ca să nu râd la gândul că Vic ar putea face orice fel de mâncare demn de mâncat și mă aplec după perete ca să mă uit spre camera lui.

— Nu sunt sigur că și ea e îmbrăcată, adaugă el.

Fac ochii mari.

— Poate ar trebui să-i spui că sunt aici.

— Da, mă gândesc că va trebui, mi-ai cam încurcat planul, zice el, uitându-se prin bucătărie.

Îmi acopăr urechile.

— Nu vorbi. Fac un duș și mă duc să iau micul dejun cu Mia.

Ochii lui Vic se aprind de la râs.

— Nu trebuie să pleci.

— Taci! Nu vorbi.

Mă duc sus și îmi aleg hainele înainte de a intra în baie și a mă pregăti cât de repede e omeneste posibil. Nu mi-am dat seama cu adevărat ce înseamnă să împart locuința cu fratele meu. Îmi deschid telefonul în timp ce ies din apartament, gândindu-mă la e-mailul disperat pe care i-l voi scrie agentului imobiliar, și văd două mesaje noi de la un număr necunoscut.

Acesta este numărul meu – Oliver

Îl bag în agendă înainte de a-l citi pe următorul.

Jen vrea să știe dacă marți este OK pentru tine să treci pe la spital. A reușit să-ți găsească o cameră goală pe care o poți folosi pentru pictură.

După ce mă uit peste agenda mea săptămânală, reușesc să mut câteva chestii – nu că aş avea foarte multă treabă în ultimul timp.

Îi răspund.

Marți e grozav. Spune-i să stabilească o oră și să-ți zică unde trebuie să merg când ajung acolo.

Nu aştept să-mi răspundă, pentru că e abia nouă dimineața și majoritatea oamenilor de vârsta noastră, care nu au copii, dorm la ora asta, dar telefonul îmi zbârnâie în timp ce intru în cafeneaua pe care o frecventez.

O s-o întreb. Ne vedem mai târziu?

Încerc să-mi amintesc dacă îmi scapă ceva, dar nu-mi vine nimic în minte.

Să ne vedem?

Acasă la Vic.

Nu știam că treci pe la noi.

Duminică de meciuri.

Mă încrunt, dându-mi seama cât de mult a trecut de când nu am mai stat cu ei într-o duminică de meciuri.

Vic tot uită că locuiesc cu el pentru o perioadă.

Ăăăă... Aaaa!

Să zicem doar că m-am îmbrăcat și am plecat din casă mult mai devreme decât aș fi sperat într-o duminică.

LOL. Îmi pare rău. Unde ești acum?

Urmează să iau micul dejun.

Vrei să vii la mine? Poți dormi aici.

Mă blochez și mă holbez la telefon, așteptând ca ordinea cuvintelor să se schimbe și să însemne altceva.

Nu cu mine, apropo.

Încep să tastez un mesaj, dar îl șterg, când primesc următorul lui mesaj.

OK, situația asta e ciudată. Dacă nu răspunzi, te voi suna.

Telefonul îmi vibrează în mână o clipă mai târziu și răspund, dregându-mi vocea.

— Nu am vrut să sune așa, spune el.

Vocea lui. Doamne, îi iubesc vocea. Este joasă și puternică și mereu sună ca și cum abia s-a trezit din somn.

— E-n regulă. Sunt bine, oricum. Mulțumesc.

— Nu cred că am mai vorbit vreodată la telefon, zice el.

— Nu, nu cred că am mai vorbit, îi răspund, fără să adaug celelalte un miliard de lucruri care îmi vin în cap. „Pentru că ești un mizerabil, pentru că ai plecat, pentru că sunt sora mai mică a celui mai bun prieten al tău, pentru că nu ai putea să ai o relație nici dacă viața ta ar depinde de asta...”.

— Ei bine, acum am făcut-o. Bine, am vrut doar să mă asigur că nu ai interpretat greșit. Adică, în afara cazului în care vrei, iar atunci și eu aș fi complet de acord.

Oftez din cauza zâmbetului ce i se aude în voce.

— Oliver...

Chicoteala lui sare prin difuzorul telefonului și îmi ricoșează prin tot corpul. Urăsc ce îmi face.

— Era doar o glumă, Elle. Trecând peste asta, faci sos de fasole diseară?

— Vrei să fac sos de fasole pentru diseară?

— E Papa catolic?

— Dacă mă rogi frumos, îți fac niște sos de fasole, Oliver. Dacă ești un nemernic sarcastic, îți închid telefonul.

Expiră.

— Estelle Reuben, persoana mea favorită din întreaga lume, vrei, te rog, să-mi faci niște sos de fasole? Cu extra guacamole.

Zâmbesc la vorbele lui, chiar dacă nu ar trebui. *Nu ar trebui.* Îmi reamintesc că e periculos. Asta îți face. De. Fiecare. Dată.

— Bine, fie.

Aud o ușă trântindu-se unde e el, urmat de foșnet și apoi iar foșnet, încheiat de un suspin.

— E un loc liber pentru somn la mine în pat, în caz că ești obosită.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar ne vedem mai târziu.

Închid la auzul râsului său și pun telefonul deoparte în timp ce îmi îndrept atenția către sendvișul cu ou pe care mi-l comandasem și care acum e rece. Odată ce am terminat de mâncat, parcurg distanța scurtă până la studio și încui ușa după mine.

Uitându-mă la tablourile de pe pereții albi, mă întreb dacă ar trebui să le rearanjez. Multe dintre ele sunt ale lui Wyatt, dar majoritatea sunt opere ale unor artiști locali de care m-am îndrăgostit de-a lungul anilor. Sunt și câteva ale mele acolo, dar nu le expun în partea din față a galeriei. Partea din față este rezervată pieselor care sunt de vânzare, iar singurele creații ale mele care sunt de vânzare sunt inimile mele caleidoscopice.

Am studiat pentru a deveni profesor de artă, dar nu eram sigură de alegerea făcută. Când i-am spus lui Wyatt că voiam să fiu profesoară de artă, dar nu mă vedeam într-un domeniu atât de exigent, mi-a dat ideea programului Paint it Back. A spus că în felul acesta mi-aș păstra creativitatea și, dacă voiam, puteam începe un program pentru copii. Prin intermediul studioului am putut începe un program de vară în care copiii mai mari veneau după ziua de tabără și pictau. A început ca o metodă de a-i face să nu stea pe străzi și să-și concentreze atenția la altceva, dar, odată ce a început școala, tot își făceau programări pentru a veni în grupuri mici.

Așez pânze albe peste șevaletele pentru ora de luni după-amiază, când îmi sună telefonul.

— Elle, spune senin fratele meu, de parcă nu mă dăduse, practic, afară acum câteva ore. Am uitat să-ți spun, vin câțiva oameni în vizită mai târziu.

— A, da?

— Da, pe la doisprezece. Crezi că poți face niște sos de fasole din ăla de-al tău?

Mă abțin din răspunderi să nu mârâi la cererea lui.

— Sigur. Câte persoane?

— Hm... eu, Bean, Jenson și Bobby... atât.

— Deci doar patru persoane mănâncă? întreb.

— Da, patru.

Clipesc rapid, întrebându-mă dacă are de gând să mă includă și pe mine.

— Mă rog, cinci, dacă vrei să rămâi și tu, spune, dregându-și vocea când se corectează.

— Cine e Bobby? Tipul ăla cu care lucrezi?

— Da, e tipul nou. O să-ți placă, e de treabă.

— De treabă ca tine, sunt sigură, mormăi.

Fratele meu și prietenii lui sunt niște tocilari care citesc benzi desenate, acoperiți sub înfățișare de sportivi. Are același grup de prieteni încă din școala generală și rar se întâmplă să aducă pe cineva în grupul lor restrâns. Îmi imaginez că Bobby trebuie să corespundă aceleiași descrieri ca și restul.

— Poți să-i spui și Miei, dacă vrei, adaugă ca pe un atu.

— Mia și Jenson în aceeași cameră? Nu, mulțumesc.

Vic râde.

— Încă nu i-a trecut?

— Supărarea pentru că a părăsit-o ca să fie cu fosta prietenă? Mă îndoiesc.

Ridic o sprânceană în timp ce scot pensule noi din pachete și le așez în cutiile de argint care stau lângă fiecare șevalet.

— E un măgar, zice Vic. Pe de altă parte, nici ea nu e prea isteată. Nu te-aș fi lăsat niciodată să te încurci cu unul dintre prietenii mei.

Las rechizitele din mână și mă reazem de marginea tejghelei.

— Și de ce, mai exact?

Râde cu poftă, un râs care m-ar fi făcut să zâmbesc, în alte condiții.

— Haide, Elle. Doar îi cunoști.

Vorbele sale mă fac să tremur. Îi cunosc. Îi cunosc foarte bine.

— În fine, ne vedem mai târziu. Ei ajung la doisprezece, la spectacolul de dinainte de meci, așa că...

— Da, am înțeles, Vic. Sosul vostru o să fie gata până la lovitura de începere. A plecat fata aia?

— Da, a plecat. Am invitat-o miercuri la cină. Oliver și Jenson vin și ei cu niște... prietene, deci o s-o cunoști atunci.

Îmi notez în minte să dispar miercuri seară și îi spun lui Vic că ne vedem mai încolo. Mergând înapoi spre galerie, observ că una dintre inimile caleidoscopice stă strâmb, așa că o îndrept la loc. O revistă care a scris despre un eveniment ținut odată aici a descris inimile mele ca fiind niște „piese superbe, sfâșietoare și tulburătoare”. Aceasta în mod special este expusă, dar nu este de vânzare. A fost una dintre primele pe care le-am făcut, și Wyatt a refuzat să o dăm. Am folosit multe nuanțe de mov pentru această piesă și de fiecare dată când soarele pătrunde aici, fascicule de lumină mov ȝopăie pe pereți.

— Dacă vine cineva și încearcă s-o cumpere, spune-i că eu ofer dublu, mi-a spus zâmbind.

Lacrimile încep să mi se adune în ochi în timp ce stau și mă uit cum se reflectă din ea lumina, gândindu-mă la Wyatt. Respir, îmi șterg ochii și ies, trăgând ușa după mine. Ajung înapoi la Vic acasă și îl aud la duș. Deschid o sticlă de vin în timp ce lucrez la sos, punând piureul de fasole la fund, avocado la mijloc și smântâna deasupra. După ce termin de făcut un bol mare de sos, scot oala sub presiune pe care i-am cumpărat-o fratelui meu acum trei Crăciunuri, pe care în mod clar nu a folosit-o, și pun să fac niște chiftele. Iau o ultimă gură de vin, mă duc în camera mea și mă arunc pe pat.

Capitolul cinci

Nu știu cât am dormit, dar niște strigăte violente venind din sufragerie mă trezesc din somn. Clipesc repede, încercând să-mi limpezesc ochii, în timp ce mă târăsc din pat și merg înspre baie. Imaginea mea din oglindă este dezolantă, așa că îmi pieptăn părul lung și îmi pun picături în ochi până când rozul se duce și revin la culoarea castaniu-deschis. După ce mă machiez un pic, îmi reșez bluza neagră cu *Elvis e Rege*, astfel încât partea largă să îmi cadă de pe umărul stâng, și îmi scutur blugii rupți înainte de a mă îndrepta spre sufragerie. Abia când sunt deja acolo îmi dau seama că încă am în picioare papucii cu Darth Vader. E prea târziu ca să mă întorc totuși din moment ce deja am fost reperată.

— Hei, Elle! strigă Jenson, făcând toate capetele să se întoarcă înspre mine.

— Hei, Jenson. Te-ai mutat înapoi?

— Nu, dar o să fiu mult prin preajmă în următoarele câteva luni, spune el.

— Salut, băieți, zic uitându-mă prin cameră și făcând cu mâna către Oliver, Vic și un tip blond pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Hei, spun toți la unison.

— Elle, el e Bobby. Bobby, ea e sora mea, Estelle, zice Vic fără să-și ia ochii de la televizor.

Bobby se ridică și îmi întinde mâna, pe care i-o strâng. Chiar arată destul de bine, într-un mod școlăresc, de „băiatul din vecini“, ceea ce mă face să zâmbesc, pentru că am greșit – nu arată ca toți prietenii fratelui meu. Nu e înalt și athletic, ca Vic și Oliver. Nu are aerul de băiat rău pe care îl are Jenson, dar afișează un zâmbet Colgate imens în timp ce îmi strânge mâna și simt charisma pe care o au toți în comun. Genul care o face pe o femeie să se uite și a doua oară la un bărbat, indiferent de cum arată.

— Când ai zis sora mai mică, îmi imaginam o adolescentă cu aparat dentar, spune Bobby plimbându-și privirea în jos pe corpul meu.

Îi dau drumul la mână.

— Sunt sigură că asta vede când mă descrie.

— Eu cu siguranță nu te-aș descrie așa.

La auzul tonului de flirt, mă uit peste umărul lui ca să văd reacția lui Vic, în schimb privirea mi se întâlnește cu a lui Oliver. Mă omoară faptul că nu pot să-mi dau seama la ce se gândește. Nu pare supărat sau gelos, sau măcar curios; doar se holbează.

— Nu sunt sigură că aș vrea să știu cum m-ar descrie cineva, răspund.

Înainte să poată spune ceva, plec de lângă el și mă duc în bucătărie ca să iau mâncărurile făcute și să le pun pe masă, reușind cumva să evit sticlele de bere care o acoperă.

— E frumoasă și mai și gătește? zice Bobby, întinzându-se după un cartof prăjit. Cred că s-ar putea s-o păstrez.

— Da, sigur, spune Jenson, un pic deranjat.

Prietenii fratelui meu au o chestie în comun. Toți cred că au datoria să mă protejeze de intruși, ca și cum pericolul ar veni din afara bârlogului lor. Cred că logodna mea cu Wyatt i-a dat cu totul peste cap, pentru că niciunul nu se aștepta.

— Nu ai de gând să îi spui lui Bobby discursul despre cum trebuie să păstreze distanța față de soră-ta?

Privirea mi se întâlnește din nou cu a lui Oliver și zâmbesc când bate cu palma spațiul liber de lângă el. Corpul meu vrea să se îndrepte către el, dar creierul îmi dă înțelepciune. Mă așez lângă Victor în schimb.

— Termină, spune Vic, ca răspuns la comentariul lui Jenson.

— Când eram tineri, ne-a tras tuturor câte un perdaf pe tema asta, explică Jenson.

Mă aplec în față pentru a-l vedea mai bine în timp ce spune povestea, deoarece nu am mai auzit-o până acum.

— Când eram mici, nu conta, pentru că oricum Elle era ca și sora noastră mai mică... dar după aia a crescut și de câte ori unul dintre noi avea un comentariu pe tema asta, Vic avea o atitudine de genul „nu vă uitați la ea, nu o atingeți. Dacă aflu că ați făcut-o, vă rup mâinile și nu mai aveți ce căuta la mine în casă”.

— Vreau să se noteze că aș fi fost bucuros să mi se rupă mâinile, spune Bobby zâmbind, în timp ce ochii săi albaștri se mută spre ai mei.

— Nu ruperea mâinilor era problema; era interzicerea accesului în casă. Avea cei mai mișto părinți. Practic locuiam acolo, zice Jenson râzând și luând o înghițitură de bere, pe care o ridică în direcția mea.

— Și aruncam foarte bine, deci nu îmi puteam risca brațul pentru o fată. Îmi pare rău, Elle.

— Crede-mă, mie nu-mi pare rău.

Mă las pe spate și îmi întind picioarele în timp ce ei se hlizesc.

— Elle știe că trebuie să se ferească de voi, idioților. Niciunul dintre voi nu e bun pentru ea, spune Vic luând o mână plină de chipsuri și întinzându-se după sos.

Îl găsesc la timp cu privirea pe Oliver cât să-l văd tresărind ușor la spusele lui Vic. Privirea ne rămâne unul la altul și un milion de gânduri îmi trec prin minte – *din cauza asta se întâmplase? Oare acordul lui Vic era mai important decât al meu?* Sunt întrebări la care știu răspunsurile. Sunt gânduri care m-au bântuit ani de zile, chiar dacă am încercat să le ignor.

— O întrebare serioasă, zice Jenson, atrăgându-mi atenția înapoi la el. În adolescență, cine ai spune că era mai mult genul tău?

Încerc să nu râd de întrebare și de fața pe care o face fratele meu. Victor a fost mereu un băiat de gașcă – cel pe care toată lumea vrea să-l ia la un meci și cu care vrea să meargă într-un bar. Junior, Jenson și Oliver i se aseamănă în acest sens. Dintre cei patru, Junior e singurul însurat și cu o familie, ceilalți trei fiind burlaci convinși. Cel puțin așa pare. Jenson e chintesența tipului pe care nu îl duci acasă la părinți. Arată bine și are de partea lui faptul că e înalt, misterios și arătos, dar are și o parte periculoasă, cu motocicletă, tatuaje și imaginea de băiat rău.

Mă uit la Oliver, care întotdeauna a avut un stil relaxat, de la zâmbetul leneș la părul ciufulit, șaten nisipiu, care te face să vrei să-ți treci degetele prin el. Are un fel de a se uita la tine care te face să te simți ca și cum ai fi

singura femeie din cameră. Și gropițele alea... Dumnezeule, gropițele alea. Toate prietenele mele voiau să iasă cu inaccessibilul Oliver. Are magnetismul acela pe care îl au bărbații puternici. Chiar și când eram adolescenți, emana farmec prin toți porii.

— Da, Elle, spune Oliver, aruncându-mi un rânjet leneș și sexy, în timp ce ochii i se mută de la buzele mele la ochi. Cine era genul tău?

Îl fulger cu o privire înainte de a-mi muta ochii de la el către Jenson, care mă privește amuzat.

— Sincer? Jenson, zic ridicând din umeri.

— Boom! țipă Jenson. Mereu am știut, fir-ar să fie! Deci te-ai fi combinat cu mine?

— N-am spus asta. Am spus doar că erai cel mai pe gustul meu, zic râzând.

Nu menționez că la vremea aceea era pe gustul aproape al oricărei adolescente.

— Tocmai de-asta a trebuit să-i ameninț, spune Vic, uitându-se la Bobby, care dă din cap amuzat.

Îmi fixează privirea pe meciul Cowboys – Forty – Niners de la televizor și tresar un pic când simt o bătaie ușoară pe picior.

— Serios? șoptește Oliver punându-și ambele mâini în dreptul inimii, ca și cum ar fi fost rănit.

Zâmbesc și dau din cap.

— Îmi plac pantofii tăi, zice el, afișând zâmbetul lui pe jumătate sarcastic.

— Știi că-ți plac, îi răspund, făcându-i cu ochiul, apoi îmi dau mental un șut în fund pentru că am făcut asta.

Încă ne uităm unul la altul când Bobby vorbește, și de data asta Oliver mijește ochii la auzul întrebării.

— Și a fost ridicată interdicția? Sunt liber să o invit în oraș?

— Nu ies la întâlniri, îi răspund, rupându-mi privirea de cea a lui Oliver.

— Imposibil. O fată ca tine sigur are întâlniri, zice Bobby.

— O fată ca mine.

Râd înfundat. Sunt pe cale să las discuția să se încheie acolo, dar după aia mă gândesc mai bine și continui.

— Chiar dacă aș fi interesată de ieșiri în oraș, nu aș ieși niciodată cu unul dintre prietenii fratelui meu. Voi aduceți belele cu B mare. Nu ai auzit discursul?

— Belele cu B mare? întreabă Jenson.

— Chiar vrei să intrăm în discuția asta acum? îi zic, uitându-mă fix la el până înțelege aluzia, și râsul îi dispare încetișor.

— Nu, ai dreptate. Ai dreptate. Vic avea dreptate, lasă Jenson de la el.

— Hai să lăsăm discuția despre ieșitul cu soră-mea și să ne uităm la meci, spune Vic, fixându-i cu privirea pe fiecare dintre băieți.

După câteva secunde în care mă lovește cu cotul de fiecare dată când se întinde după mâncare, mă ridic și mă așez lângă Oliver, pe „locul prietenei“.

— A, deci până la urmă ți-a fost dor de mine, spune el, imediat ce mă așez confortabil.

— Ei bine, în primul rând, nu puteam gândi în timp ce mă sfredeleai cu privirea dintr-o parte și, până la urmă, erai a doua opțiune în topul celor mai pe gustul meu, deci...

Ridic din umeri și îi zâmbesc. Ne uităm unul la altul pentru un lung moment, înainte ca privirea să-i pice pe gura mea și apoi la televizor. Se mai înscrie o încercare, se mai înscrie o lovitură liberă și un lung șir de înjurături

e aruncat de către fiecare dintre ei. Exact când mă gândeam să-mi fac ieșirea, Oliver se întoarce către mine.

— Parcă îmi aduc aminte o altă ordine a ierarhiei, îmi șoptește răgușit în ureche, făcându-mă să tremur.

— Bineînțeles că așa îți amintești, îi șoptesc înapoi, nevrând să recunosc felul în care inima îmi saltă în piept.

— Așa e.

Se mută mai aproape, astfel că brațul lui se lipește de mine.

— Tu ai amintirile tale, eu le am pe ale mele.

Expresia lui Oliver se schimbă din jucăușă în serioasă.

— Da, presupun că așa e.

Expiră.

— Deci, ești pregătită pentru ziua de marți?

— Da, sunt. Sunt nerăbdătoare să văd spațiul și să începem treaba. Mulțumesc că te-ai gândit la mine, îi spun, sperând să înțeleagă cât înseamnă așa ceva pentru mine.

— Nu mă puteam gândi la altcineva mai potrivit pentru treaba asta.

Îmi lovește din nou piciorul, și inima îmi vibrează la atingere.

— Încetează să mai flirtezi cu mine, îi șoptesc.

— Sau ce? șoptește înapoi, înclinându-și capul astfel încât părul îi cade pe ochiul stâng și saltă de fiecare dată când clipește.

— Sau Darth Vader va fi obligat să își scoată sabia laser.

Hlizitul lui face canapeaua să vibreze și pe mine la fel.

— Crede-mă, nu vrea să se pună cu mine.

Când înțeleg dublul sens, rămân cu gura căscată, iar el râde.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îi spun.

Ochii i se întunecă.

— Uneori devin mai bune.

Mă uit în altă parte și mai stau acolo câteva minute înainte să mă întorc în camera mea, folosind scuza că trebuie să mă văd cu Mia înainte de a merge la părinții lui Wyatt la cină. După ce îmi iau la revedere, mă tot gândesc la spusele lui Oliver. Jur, omul mă bântuie mai ceva decât logodnicul mort. Mă scoate din minți chestia asta.

Capitolul șase

Obişnuiam să fiu fata aceea optimistă în orice privință, dar apoi viața mi-a dat o palmă și m-a forțat să fiu realistă. Nu sunt cinică sau ceva de genul, dar am trecut prin destule încât să nu văd viața prin niște lentile roz. Ziua a început destul de normal – mama a sunat ca să încerce să mă cupleze cu tipul ăsta, Derek. Încearcă să mă cupleze cu el de când aveam vreo șase ani. De data asta am acceptat. Chiotele de veselie care răzbat prin telefon sunt cel puțin intense. E ca și cum și-ar fi invocat hiena interioară. Îmi amintesc că totul a mers spre rău din momentul acela.

Galeria era imaculată când am ajuns acolo, exact cum îmi place. Acum arată ca și cum zece grupuri de copii mici au răvășit-o. Totul a început când Finlay, un băiat de treisprezece ani, a invitat-o pe Veronica la o întâlnire. Se pare că prietenul cel mai bun al lui Finlay, Brett, voia și el să o invite în oraș, așa că, atunci când a auzit conversația și a auzit că ea a acceptat, și-a ieșit din fire. IEȘIT. DIN. FIRE. În studioul meu! A aruncat cu pensula în Finlay, stropi din albastrul cu care picta un ocean au sărit peste tot și asta a declanșat o bătaie cu vopsea din cauza căreia le-am sunat părinții să vină să îi ia.

Așa că iată-mă, cu o oră mai târziu decât aș fi vrut să mă aflu încă aici, curățând vopsea de pe toate suprafețele din cameră. Singura salvare este că e un spațiu închis, separat de obiectele de artă de afară, pentru că, dacă ar fi ajuns mizeria asta pe una dintre piesele artiștilor locali sau, mai rău, ale lui Wyatt, aș fi murit. Mă trântesc în fund când obosesc să mă tot aplec și mai arunc o privire împrejur. Pânzele pe care lucrau sunt încă pe șevaletele destinate lor și îmi acord un moment ca să mă uit la cea la care lucra Fin. E o zi mohorâtă în lumea lui. Cerul gri face ca apa de sub el să lovească furios stâncile. Tușele de albastru-închis ale oceanului aproape mă fac să simt că pot auzi valurile și decid că vreau să-l văd pe cel adevărat. Studioul meu nu este departe de plajă și nu mă bucur de ocean atât de des pe cât aș putea. Strâng într-o cutie tot ce îmi trebuie pentru întâlnirea de la spital și o pun deoparte, lângă ușa. În timp ce încui, văd stropii de pe mână, de la bătaia cu vopsea. Ai naibii copii.

Temperatura scade de obicei în preajma apusului și, ca după ceas, când soarele începe să apună simt o briză rece lovindu-mă. Îmi închei geaca subțire în timp ce mă îndrept încet către apă.

Mă opresc la semaforul care se află la distanță de un cvartal și ascult valurile, deja simțindu-mă ușurată. Pe lângă celelalte galerii din zonă, oceanul a fost un atu uriaș pentru noi când am cumpărat studioul. Dacă închid ochii și mă concentrez destul de tare, pot să-l văd pe Wyatt alergând spre plajă, cu placa de surf la subraț și costumul de neopren aproape căzând de pe el. Amintirea aceasta mă face să zâmbesc, chiar dacă inima mi se strânge în piept. Când m-am întors prima dată la studio, acela a fost primul meu gând. Nu galeria, nu tabloul la

care lucra și pe care îl am dosit în camera din spate, nu micul dejun luat zilnic împreună sau felul în care zâmbea când intram într-o încăpere, ci amintirea felului în care alerga spre apă.

Surfingul este, probabil, singurul lucru pe care îl avea în comun cu fratele meu. Când m-am combinat cu Wyatt, mama a glumit spunând că dinadins am adus acasă cel mai artist bărbat pe care l-am putut găsi. Nu contează că avea foarte mare succes, era mai în vârstă și a făcut efortul să poarte costum când a venit prima dată la ei acasă să-i cunoască. Mama l-a văzut dincolo de toate astea. Nu într-un mod rău. A ajuns să-l accepte pe Wyatt, la fel ca și tata. Vic nu l-a acceptat cu adevărat niciodată, dar nici nu a zis ceva. Cred că toți l-au văzut ca pe o prelungire a mea. Oricum eram deja un fel de intrus în lumea lor. Detestam să merg la petrecerile și galele pompoase la care părinții mei mergeau anual. Tata este ortodontist, iar mama profesoară de engleză, deci toată lumea a presupus că noi le vom călca pe urme. Ei bine, Vic a devenit avocat, iar eu pictoriță. Totuși, mă sprijină. Le plac lucrările mele și mă încurajează, așa că, deși știu că sunt oaia neagră în unele privințe, niciodată nu mă fac să mă simt astfel.

Când ajung la nisip, trag adânc aer în piept și închid ochii, savurând momentul. *Fiecare secundă contează. Trăiește momentul. Asta e viața. Asta contează.* Este o idee simplă, dar este atât de ușor să o uiți. Oceanul este acolo, totuși, ca un memento permanent. Valurile mari care se ciocnesc de stânci sunt la fel de purificatoare pe cât sunt de periculoase. Mă așez pe nisip și-i privesc pe surferi, tineri și bătrâni, și mă las scăldată în sunete. În loc să-mi înece tristețea adunată pe dinăuntru, parcă mă taie pe

jumătate. Comemorarea morții lui Wyatt a fost acum câteva zile. A venit și a trecut fără să fie prea mult pomenită, în afară de mine și de părinții lui, care am vorbit la telefon pentru a verifica dacă suntem în regulă.

Acum un pic mai mult de un an mă aflu pe această plajă din cu totul alt motiv. Am văzut ambulanțe înaintând prin nisip și le-am urmat pentru că m-a învins curiozitatea. Doamne! Ce-aș fi făcut dacă nu le-aș fi urmat? Cum aș fi aflat? Eram încruntată în timp ce mă apropiam de apă, amintindu-mi micul grup de persoane, majoritatea surferi, care îi priveau pe paramedici resuscitând pe cineva. Era ca și cum aș fi avut o experiență extracorporală în timp ce ajungeam lângă ei. Simțeam că ceva mă atrage către haos, dar știam instinctiv că nu aș fi vrut să văd ce se întâmpla odată ajunsă, așa că mergeam încet.

L-am văzut o secundă pe omul întins pe jos și m-am gândit: „Dumnezeule, seamănă cu... dar...”, apoi m-am uitat panicată în jos, la telefon. M-am uitat în toate direcțiile, spre galerie, spre plajă și spre ghereta colorată, din lemn, unde se vindeau băuturi, în tot acest timp inima bătându-mi puternic în piept.

Picioarele m-au condus înainte, mai aproape de paramedici... mai aproape de cadavru. Apoi l-am văzut. L-am văzut cu adevărat. Părul lung și blond îi era împrăștiat pe nisip, ochii căprui îi erau închiși, iar costumul de neopren îi era tras în jos, dezvăluind un trup firav. Privirea a început să mi se închețeze și ziduri care nu existau au început să se strângă în jurul meu. Am simțit că încep să pălesc. Ca și cum aș fi fost acolo, dar nu chiar, pentru că nu ar fi trebuit să văd ceea ce credeam că văd. Genunchii începuseră să mi se îndoiească când, în sfârșit, am ajuns

lângă el și am văzut cât de albe îi erau buzele și cât de palidă îi era fața.

— Wyatt? m-am auzit spunând, dar țipătul aparținea altcuiva... cineva panicat... cineva care simțea că-și pierde dragostea vieții ei, iar persoana aia nu puteam fi eu.

— Ce s-a întâmplat? Este logodnicul meu. Ce s-a întâmplat? Wyatt! am țipat iar și iar, în timp ce panica mă cuprindea.

Unul dintre paramedici mă ținea de brațe în timp ce îi priveam acordându-i primul ajutor, tot golindu-i stomacul de apă. În cele din urmă au scos aparatul ăla pe care l-am văzut în filme de atâtea ori, ăla la care se zice „feriți” și care aplică șocuri electrice când oamenii sunt morți și trebuie resuscitați. Când am văzut aparatul ăla, am căzut în genunchi țipând. Am strâns în pumni nisipul cald de sub mine, în timp ce paramedicul încerca să mă calmeze.

— De ce nu se trezește? am scâncit. De ce nu mă lăsați să merg la el?

— Trebuie să vă păstrați calmul.

Rugămințile mele s-au domolit într-un țipăt de durere și în sunetul valurilor prăbușindu-se în spatele nostru.

— Făcea surf, pur și simplu, a spus cineva din spatele nostru.

— I-a luat prea mult să iasă la suprafață după ultima căzătură, a adăugat altul.

— Am sunat la salvare când am văzut că nu mai iese, a zis al treilea. Sper să-și revină.

Paramedicul m-a ajutat să mă ridic în timp ce îl puneam pe Wyatt pe o targă și l-am lăsat să mă conducă în

ambulanță. Am stat acolo, la picioarele lui Wyatt, privind-i fix fața.

— Va fi în regulă? am întrebat pe jumătate suspinând și pe jumătate țipând.

Nu mi-a răspuns nimeni. Continuau să-l apese pe piept, să-i facă respirație artificială și să-i scoată apa din stomac. I-au pronunțat decesul când am ajuns la spital, înainte să intre cu el pe targă. Știam că s-a dus încă dinainte să-l bage în ambulanță, dar a durut și mai mult când i-am auzit spunând-o. Zile întregi m-am simțit pierdută. Avea doar treizeci și cinci de ani și era un înotător excelent. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că ochii aceia căprui nu mă vor mai privi niciodată. Măinile acelea nu vor mai picta niciodată. Acele buze nu vor mai zâmbi niciodată. Și întoarcerea pe plaja asta îmi provoacă mereu aceste amintiri.

Autopsia a concluzionat că făcuse un stop cardiac în timp ce se afla în apă și că nu avea destulă apă în plămâni cât să se fi înecat. Singurul lucru la care mă tot gândeam era că avea doar treizeci și cinci de ani.

Nu mai plâng când vin aici. Nu mai e plin de amintiri dureroase, pentru că știu că Wyatt iubea locul ăsta la fel de mult cum iubea și galeria. Astăzi, totuși... astăzi plâng. Astăzi îmi permit să-mi aduc aminte de fața zâmbitoare pe care o avea când am luat micul dejun în dimineața aceea. Închid ochii și trag aer în piept, sperând să-i simt mirosul de vopsea uscată și lac și mă cuprind puternic cu brațele amintindu-mi cum era noaptea în brațele lui. Las gândurile acelea să mă deschidă și sper ca valurile să-mi poată spăla durerea chiar și de la distanță. Măine voi fi bine, dar azi mă las pradă durerii, și e bine așa.

Capitolul șapte

Chestia despre viață e că nu știi niciodată când îți va arăta ceva ce te atinge atât de profund, încât poți doar să fii recunoscător pentru tot... chiar și pentru părțile rele. Așa mă simt când copii în scaune cu roțile trec pe lângă mine în timp ce merg pe holurile spitalului, ținând cutia de ustensile în mână. Ocolesc colțul spre biroul lui Jen și mă opresc brusc în loc când îl văd pe Oliver ieșind dintr-o cameră, încă vorbind cu cine se află înăuntru. Se pare că rezidențiatul îl ține în spital nenumărate ore, deoarece oricând Vic îi menționează numele, el e aici. Încă stau pe loc, când închide ușa și se îndreaptă spre mine. Hainele verzi de rezident și halatul alb nu fac deloc să se vadă mai puțin cât de bine arată. Ba chiar poate îl fac să arate și mai bine, dar mersul acela încrezător și zâmbetul pieziș sunt cele care îmi fac inima să bubuie.

— Ai ajuns mai devreme, îmi spune, oprindu-se în fața mea.

Mă încrunt.

— Nu-i adevărat. Am ajuns la timp.

Oliver rânjește.

— La timp înseamnă mai devreme în cazul tău. Tu întotdeauna întârzii un pic.

— *Obişnuiam* să întârzii mereu un pic. Acum ajung la timp.

— Sunt impresionat, spune el, ochii verzi fiindu-i jucăuşi, în timp ce îmi cercetează faţa.

Având mâinile ocupate cu trusa pe care o car, sunt obligată să suflu ca să-mi dau la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Oliver chicoteşte şi îmi aşază şuviţa după ureche. Este un gest simplu, dar cumva îl face să pară intim. Ochii îi sunt îndreptaţi înspre ai mei, mâna îi este încă după urechea mea, când păşeşte mai aproape de mine. Niciodată nu am fost mai bucuroasă să car o cutie, pentru că felul în care mă priveşte îmi face inima să se poticnească şi nu ştiu ce aş face cu mâinile dacă ar fi libere.

— Ce este? întreb în şoaptă.

— Ai crescut atât de mult, zice el, coborându-şi vocea pentru a se potrivi cu şoapta mea. Face ca mici fluturi să-şi ia zborul în stomacul meu.

— O faci să sune ca şi cum ai fi mult mai în vârstă decât mine.

În adolescenţă, lui Oliver îi făcea foarte mare plăcere să-mi amintească de faptul că este mai mare decât mine. Uneori o spunea pe un ton relaxat, dar în alte dăţi suna ca un blestem, deşi a blestem suna doar când era însoţit de „eşti sora mai mică a lui Vic”. Şi o dată a spus...

Zâmbeşte suav.

— Sunt destul de în vârstă cât să ştiu mai bine.

Mi se cascadează gura şi fac un pas în spate, astfel încât este obligat să-şi retragă mâna din părul meu. *Asta. Asta* spuse.

Oliver își drege vocea în timp ce pare a-și aduce aminte de același lucru.

— Trebuie să plec, nu vreau să întârzii în mod iresponsabil, îi spun, îndepărtându-mă în grabă, înainte să mă poată opri.

Ce face?

Ce fac *eu*?

Mă opresc în fața unui semn pe care scrie „Jennifer Darcia, Asistent Coordonator” și bat la ușă. Îmi spune să intru și o fac, împingând ușa cu șoldul ca să o închid. Pun cutia pe unul dintre scaunele goale din fața biroului ei și zâmbesc.

— Bună, eu sunt Estelle, spun gâfâind.

— Ia loc. Eu sunt Jen, îmi răspunde.

Ne dăm mâna și mă așez pe unul dintre scaunele de lângă cel pe care e cutia. Arată exact cum îmi imaginez genul lui Oliver: păr blond, ochi albaștri-deschis și sâni mari. Singurul lucru care mă descumpănește este faptul că este mai în vârstă. Sunt destul de sigură că are cel puțin zece ani mai mult decât mine, ceea ce ar da cu totul alt sens spuselor lui. Poate că asta e chestia, poate îi plac femeile mai bătrâne, și eu sunt prea tânără pentru el.

— Mulțumesc foarte mult pentru ce faci pentru noi, începe ea. Mereu caut lucruri noi prin care să-i distrez pe copii, dar în ultimul timp spectacolele cu clovni și filmele nu mai sunt de-ajuns. Vreau să facă ceva diferit sau măcar *cu cineva* diferit, știi? Dacă tot trebuie să fie aici, măcar să aibă șansa să interacționeze și cu alți oameni, în afara celor care le dau medicamentele.

Sprâncenele i se apropie în timp ce vorbește și îmi dau seama că este pătimășă când vine vorba de copii. Decid că îmi place de Jen.

— Mă voi strădui să-i fac fericiți, îi spun zâmbind liniștitor.

— Mulțumesc.

Face o pauză.

— Oliver mi-a spus că vă știți de foarte mult timp.

Mă surprinde schimbarea bruscă a subiectului.

— Da, e prietenul cel mai bun al fratelui meu.

— Cred că termenul pe care l-a folosit ca să te descrie a fost „persoana lui favorită din toate timpurile”, spune ea.

Zâmbește și îmi dă impresia că vrea să îi spun ceva personal despre Oliver, dar chestia e că declarația ei mă lasă atât de perplexă, încât îmi pierd cuvintele.

— A spus el asta?

Jen dă din cap.

— Da, a spus.

— Asta e... interesant.

Având în vedere totul, vreau să adaug, dar nu o fac.

— Dă-mi voie să-ți arăt noul tău spațiu de lucru. Ai spus că ești disponibilă de trei ori pe săptămână, corect? spune ea ridicându-se.

— Sunt disponibilă la cerere, cam ca un clown, dar fără vopsit pe față, decât dacă aveți nevoie să îi pictez pe față, dar nu promit că vopselele cu care lucrez se vor curăța ușor.

Râde și ridică mâinile.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să fiu responsabilă pentru așa un dezastru.

Jen mă duce în aripa alăturată și îmi arată unde să merg și cu cine să vorbesc, înainte să se întoarcă în biroul ei. În timp ce umblu pe holuri, măsoar cu privirea picturile murale depășite ce ornează pereții. Singurul lucru în contrast cu albastrul care acoperă pereții sunt peștii

care înoată în toate direcțiile. Privind pictura simt că mă sufoc. Cine ar picta un acvariu pe pereții unui spital pentru copii? Pentru un loc care ar trebui să ofere confort copiilor și părinților care văd asta zi de zi, mi se pare inacceptabil. Dau din cap a dezgust, când un râs mă scoate din acest moment.

— Înțeleg că nu ești de acord, zice Oliver, apărând lângă mine.

— Tu nu ai o treabă de făcut? îl întreb, eliberându-mi enervarea pentru ce s-a întâmplat mai devreme și pentru holul hidos din fața noastră. Încerc să trec pe lângă el și îi lovesc ușor brațul.

— Îmi pare rău, spune el, făcându-mă să mă opresc brusc.

Nu mă întorc.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, continuă el. Doar că văzându-te și după aia tu... eu pur și simplu... rahat! zice, izbucnind în râs.

Mă întorc cu fața spre el.

— E în regulă. La urma urmei, scuzele nu au fost niciodată punctul tău forte.

Bate în retragere și de data asta mă îndepărtez definitiv.

Capitolul opt

Fiecare are o altă definiție pentru *a merge mai departe*. Pentru mine, vânzarea casei pe care am împărțit-o cu Wyatt este un fel de a-mi continua viața. Pentru mama, a merge mai departe înseamnă să ies la întâlniri. Așa că iată-mă stând față în față cu Derek, care chiar este un băiat foarte drăguț. A fost atent, mi-a ținut ușa, a așteptat să mă așez înainte să se așeze și el și m-a întrebat cum mi-a fost ziua, ascultându-mă cu atenție. Nici nu arată rău. Este în formă și are un bun simț estetic, dar, dintr-un oarecare motiv, parcă nu sunt cu adevărat aici, cu el. Mă tot detașez în timp ce vorbește despre slujba lui de arhitect.

— Nu te plictisesc, nu? mă întreabă pe un ton politicos.

— Nu, deloc. Scuze, oftez, chestia asta e un pic ciudată pentru mine.

— Înțeleg. Știi, mama mi-a povestit despre... știi tu, îmi spune, fluturându-și mâna în direcția mea.

— Da. E OK să vorbesc despre asta. E doar ciudat să fiu la o întâlnire cu alt bărbat.

Îi ofer un mic zâmbet.

— E prima întâlnire de când l-ai pierdut, zice cu un zâmbet înțelegător.

— Da.

— Ești încă... cum să zic... sună ciudat dacă spun *obsedată*, pentru că nu e vorba de fostul prieten care te-a lăsat... spune el lăsându-și cuvintele în suspensie.

— Nu, sunt bine. Adică sunt bine chiar din toate punctele de vedere. Doar că stau aici neștiind ce urmează să se întâmple. Vei încerca să mă ții de mână sau să mă săruți de noapte bună, sau cine știe.

Ridic din umeri și râd în timp ce-mi mut privirea de la el.

— Cred că tocmai am făcut situația mai stânjenitoare.

Derek râde.

— Ce-ar fi dacă am lua-o pas cu pas? Fără ținut de mână, dacă nu vrei asta, și fără sărut. Oricum, nici nu ne-am luat antreurile.

— Ai dreptate, îi spun zâmbind și simțindu-mă un pic mai puțin incomod.

E doar o cină. Am prostul obicei să mă grăbesc, în toate aspectele vieții mele. Trebuie să învăț ca uneori să-mi las anxietatea la o parte și pur și simplu să respir. Încep să-i povestesc lui Derek despre spital și copiii cu care am lucrat acum câteva zile. Îi spun cât de mult mi-a deschis ochii această experiență în legătură cu toate lucrurile pe care le am și consider că mi se cuvin. Cina trece repede apoi și când ajungem la casa fratelui meu, soarele a apus.

— Se pare că ai companie în seara asta, spune Derek în timp ce farurile luminează mașinile parcate în față.

— Da, Victor adoră să cheme lume în vizită. Păcat că nu-și aduce aminte să aprindă lumina pe verandă, zic, făcându-l să chicotească.

— Te conduc, ca să mă asigur că nu te împiedici.

Ajungem la ușă și stăm acolo stânjeniți, neștiind ce e de făcut.

— Deci, ne sărutăm sau nu ne sărutăm? întreabă el.

Nu îi pot vedea fața, dar zâmbetul din vocea lui mă face să mă simt confortabil.

Îmi acord un moment să mă gândesc. Nu am mai simțit o pereche de buze atingându-mă de la Wyatt, dar nu pot spune că nu sunt curioasă cum ar fi să sărut pe altcineva. Să-l sărut pe Wyatt a fost întotdeauna ușor. Era un sentiment de confort, de familiaritate. Trăgând adânc aer în piept, mă aplec înainte. Mâinile lui Derek mă țin de partea de sus a brațelor, iar buzele lui se apasă de ale mele. O clipă mai târziu lumina se aprinde și ușa de la intrare se deschide. Ochii mi se deschid, iar eu și Derek sărim unul de lângă celălalt ca și cum am fi fost prinși făcând mult mai mult decât să ne sărutăm. Mă simt din nou ca în clasa a noua. Capetele ni se întorc către Oliver, care ține ușa deschisă, cu brațele încrucișate pe tricoul său negru. Ochii lui verzi sar de la mine la Derek și înapoi.

— Îmi pare rău, nu știam că sunteți aici, spune el, deși nu s-ar zice că i-ar părea rău deloc.

— Un gentleman o conduce până la ușă pe doamna cu care a ieșit în oraș, zice Derek, zâmbindu-mi.

Îi returnez zâmbetul.

— Mulțumesc pentru întâlnire.

— Plăcerea a fost de partea mea. Te sun mâine. Poate ne putem revedea în curând?

Mă uit spre Oliver, care ne urmărește conversația cu nerușinare, și îi arunc o privire sfidătoare înainte să mă întorc din nou către Derek.

— Sigur, sună-mă.

Aștept până e la jumătatea drumului către mașină înainte să mă uit iar către Oliver, mijind ochii.

— Ei bine, nu plecai?

— Nu, doar am auzit un zgomot afară și am ieșit să verific.

Privirea lui poznașă îmi alimentează mânia. Încerc să trec pe lângă el, dar mă prinde de braț și se apleacă spre urechea mea, mormăitul lui șoptit făcându-mă să ard pe dinăuntru.

— Mie când îmi vine rândul să te scot la o întâlnire? întreabă el.

Inima începe să îmi bată frenetic și îmi smulg brațul din strânsoare.

— Niciodată.

Îl aud chicotind în timp ce fug în sus pe scări ca o fetiță speriată și îmi dau seama că *sunt* speriată. Sunt al dracului de îngrozită să-l am pe Oliver în viața mea, pentru că ultima dată când l-am primit abia am scăpat cu inima intactă. Mă întreb dacă măcar știe.

Capitolul nouă

Stând la telefon toată dimineața cu agentul imobiliar am realizat ceva: poți încerca să-ți îndrepți viața într-o anumită direcție cât vrei, până la urmă, vântul este responsabil de vela ta. Este o revelație de rahat. Îmi petrec restul dimineții pictând oceanul de pe balconul camerei mele și după aceea îmi strâng lucrurile și mă îndrept către spital. Când ajung, merg la biroul lui Jen și bat o dată, deși ușa este întredeschisă.

— Intră, strigă ea, așa că bag capul pe ușă.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor din spital, Jen poartă pantaloni casual și o bluză la muncă, cel puțin asta purta de fiecare dată când am văzut-o. Se uită în sus și îmi zâmbește în timp ce continuă să își șteargă o pată de pe bluză.

— Scuze. A naibii cafea.

— Asta se întâmplă când porți bluză albă, îi spun și ea râde.

— De fiecare dată mi se întâmplă. Ai zice că m-am învâțat minte.

Mă uit în jos la bluza mea albă și ridic din umeri.

— Eu sunt pictoriță, deci mi se trece cu vederea. Oricum, am venit să te întreb ceva.

— Sigur că da. Ia loc.

Îmi face semn către scaunele din fața ei și mă trântesc în cel mai apropiat.

— Știu că probabil este imposibil de făcut, dar trebuie să întreb: există vreo șansă să pot picta pereții aripii de pediatrie?

Ochii căprui ai lui Jen se strâng într-o încruntare îngândurată.

— Înțeleg perfect dacă nu există posibilitatea, dar trebuia să întreb.

— Nu, nu, chiar trebuie să mutăm niște pacienți în altă aripă, temporar, ca să băgăm ceva echipament nou, deci, dacă ai putea să profiți de acele zile, bănuiesc că ar fi fezabil. Trebuie să-l întreb pe șeful meu înainte, totuși.

Aproape că țin de încântare.

— Camerele vor fi libere?

Jen îmi cercetează fața și zâmbește.

— La ce te gândești?

— Ei bine, încep, frângându-mi mâinile. Încep să mă simt ca și cum aș profita de această oportunitate, deși eu aș fi cea care ar plăti pentru tot și și-ar petrece timpul aici.

— Aș finanța treaba asta în întregime. Nu vreau să crezi că doresc să fiu remunerată, dar, dacă aș putea să-mi aduc aici niște prieteni, cred că am putea face ceva foarte frumos.

Rămâne tăcută un moment, strângându-și părul blond într-o coadă la spate.

— Deci ai plăti pentru vopsele și ai recompensa pe cine te ajută?

— Da, sigur, răspund repede.

Jen este din nou tăcută, cercetându-mi fața un pic mai mult decât mi-e confortabil, dar mă uit înapoi la ea, cu mâinile în poală, așteptându-i răspunsul.

— Chiar vrei să faci asta, spune în sfârșit. De ce?

O respirație grăbită îmi alunecă printre buze în timp ce umerii îmi cad un pic.

— Am nevoie de un motiv?

— Presupun că nu, zice ea, ridicând din umeri. Dar nu mulți oameni ar face asta pro bono.

— Nu sunt ca majoritatea oamenilor, îi răspund zâmbind. Pot să vorbesc eu cu șeful tău, dacă vrei.

Dă din cap.

— Îl voi suna chiar acum. Mă îndoiesc că va avea vreo problemă. De câțiva ani zice că aripa aia are nevoie de o înfrumusețare. Îți trimit un mesaj imediat ce am un răspuns.

— Mulțumesc mult. Aștept cu nerăbdare vești de la tine.

Mă ridic și mă îndrept spre ușă.

— Estelle, mă strigă, chemându-mă în biroul său.

Mă întorc și îmi zâmbesc.

— Lumea are nevoie de mai mulți oameni ca tine.

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc mândru. Chiar dacă viața mea e haotică și dificilă, în majoritatea serilor mă duc la culcare alinată de gândul că poate am schimbat ceva în viața unei persoane. Este plăcut ca și altcineva să recunoască acest lucru. Îi mulțumesc și mă îndrept către aripa de pediatrie, înainte să mă fac de râs începând să plâng sau ceva asemănător. Când ajung acolo, prima persoană pe care o observ este Oliver. E cu spatele la mine, sprijinit cu șoldul de recepția asistentelor.

Nu aud ce zice, dar, judecând după chicotelile celor două asistente cu care vorbește, s-ar spune că e o glumă demnă de Jim Carrey. Sunt sigură că nu e. Oliver nu are talent la spus glume, deși încearcă, dar speciei feminine nu pare să-i pese. Mă includ aici pe mine, cea de pe

vremuri. Îmi acopăr impulsul de a da ochii peste cap cu un zâmbet uriaș și merg în continuare, trecând pe lângă recepție, făcând ușor cu mâna și zâmbind, în timp ce spun „bună ziua”. Nu stau destul cât să mă uit la fața lui Oliver, dar văd cu coada ochiului cum se îndreaptă și se depărtează de teighea.

Examinez camera care mi-a fost desemnată, privirea topăindu-mi de la un șevalet la altul și la cutiile de lângă ele. Luând un teanc gros de coli albe, prind câte una pe fiecare șevalet și ridic privirea când aud ușa deschizându-se. Gemma, o asistentă durdulie, roșcată, intră împingând un scaun cu rotile. I-am întâlnit pe copii acum câteva zile, când am fost aici, așa că îl recunosc pe tânăr ca fiind Johnny, un băiat de treisprezece ani cu paralizie cerebrală. Îi întâmpin apoi și pe Danny, Mae și Mike, toți în primii ani de adolescență, toți suferind de cancer.

— Sunteți gata, copii? îi întreb zâmbind.

Toți dau din cap afirmativ, dar niciunul nu spune nimic. Evident că toți, în afară de Johnny, umblă cu telefoanele. Suspin, știind ce o să urmeze. E ceva cu care mă confrunt de fiecare dată când un grup nou de adolescenți vine la studio pentru programul de după orele de la școală. Prin acest lucru am ajuns să realizez că adolescenții sunt ca pantofii noi: inconfortabili și foarte greu să te obișnuiești cu ei, dar, odată ce ai făcut-o, nu regreti niciuna dintre bășicile pe care ți le-au cauzat.

— Vreți să facem prezentările alea plictisitoare și prostești sau vreți pur și simplu să pictăm afurisitele astea de pânze? îi întreb, câștigându-le atenția tuturor deodată.

Ochii li se zgâiesc, ca și cum nu le-ar veni să creadă că tocmai am spus asta.

Mike își bagă telefonul în buzunar și în sfârșit, pentru prima dată, se uită la mine. Nici nu se sfiește, își lasă ochii gri să-mi traverseze corpul, ca și cum aș fi vreo fată pe care e pe cale să încerce să o agațe.

— O să am șansa să te pictez? întreabă. Dau din cap și râd. Este clar că e curajos. Mae nu pare impresionată de comentariul lui și își dă ochii peste cap, băgându-și telefonul în buzunarul de la spate și încrucișându-și mâinile pe piept.

— Ei bine, încep. În primul rând, nu pictăm oameni. În al doilea rând, îmi dau seama că o să-mi faci probleme, zic, arătând spre Mike, cu o sprânceană ridicată.

— Și voi lăsa de la mine, pentru că îmi cam plac problemele... atâta timp cât nu începi să îmi faci avansuri.

Am spatele întors către ușă, așa că nu știu ce alți copii intră odată ce încep să vorbesc, dar continui cu micul meu discurs, chiar dacă știu că va trebui să-l repet de mai multe ori.

— Asta e, de fapt, una dintre regulile mele. Da, am reguli, spun când Mike mârâie.

— Regula numărul unu: nu îi faceți avansuri profesoarei. Regula numărul doi: țineți-vă mâinile acasă.

Îmi mut privirea între Mike și Mae și mă bucur că am spus-o când o prind îmbujorându-se.

— Regula numărul trei: respectați creativitatea tuturor. Toți desenăm diferit și hai să fim sinceri, nu toți desenăm bine, incluzându-mă și pe mine. Vă rog, nu vă bateți joc de picturile celorlalți sau de sculpturi, sau de orice mai facem aici. Și în ultimul rând, camera de artă e ca Vegas. În camera asta vorbim despre orice și despre tot ce vreți. Țipăm și aruncăm cu vopsea pe pânze și nimeni nu ne poate judeca. Ați înțeles?

Toți încuviințează încet din cap.

— Am o întrebare, spune Mae, stând pe unul dintre scaunele înalte așezate în fața unui șevalet.

Aranjează scaunul motorizat în care umblă, ca să nu fie în drum, apoi se uită la fața mea răbdătoare.

— Ai spus că nu ești o bună desenatoare, dar ești pictoriță. Este vreo diferență?

Zâmbesc auzind întrebarea.

— O uriașă diferență. Cel mai bine mă pricep la a face lucruri cu mâinile. De obicei folosesc cioburi pentru a face mici sculpturi.

— Cioburi? Întreabă Mike cu ochii holbați.

— Da.

— Și ce faci? Întreabă Danny.

— Inimi.

— Faci inimi din cioburi? Întreabă Mae gâfâit.

Dau aprobator din cap și mă întorc, iar mâinile îmi zboară la piept când îl văd pe Oliver sprijinit de peretele de lângă ușă, cu mâinile încrucișate la piept. Ochii verzi i se aprind de amuzament, în timp ce gura i se transformă într-un rânjet în toată regula la vederea expresiei de pe fața mea.

— Ce cauți aici? Îl întreb, încă ținându-mă de inimă, care îmi bate puternic.

— Toți pacienții mei sunt aici în momentul ăsta.

Își desface brațele și ridică din umeri în timp ce își bagă mâinile în buzunarele halatului alb.

— Ah, răspund clipind și întorcându-mă din nou spre copii.

— În fine, haide să vă arăt despre ce e vorba.

Mă duc la cutia pe care am adus-o cu o zi înainte, care este pe masa de lângă Oliver. Brațul meu îi atinge

ușor corpul în timp ce mă întind peste el și aud cum trage aer în piept, ceea ce mă face să fac la fel. Trebuie să mă stăpânesc naibii în preajma tipului ăstuia. Iau cutia mică și mă duc în cealaltă parte a camerei, ca să fiu cu fața la grup și să văd cine intră. Gemma intră și îi spune încet ceva lui Oliver. Îl văd dând din cap înainte ca ea să iasă.

— Pauză de mers la baie, spune el explicativ când mă prinde uitându-mă la el. Dau din cap și deschid cutia, scoțând cu grijă inima de sticlă și suportul, înainte să le pun cu grijă pe masă.

— Doamne, Dumnezeu! spune Mae. Ochii albaștri i se deschid larg în timp ce o admiră. Tu ai făcut asta?

— Da, eu, îi răspund, cu un zâmbet mândru. Ochii îmi fug spre Oliver, care zâmbește. Inima îmi sare o bătaie, pentru că nu e zâmbetul superb pe care îl folosește ca să le impresioneze pe femei. Este unul cald, reconfortant. Pe acesta îl oferă doar când este de acord cu ceva ce ai zis sau e mândru de ceva ce ai făcut. Îmi întorc atenția înapoi către inimă și o ridic. Este ceea ce se numește o inimă 3D, din moment ce nu este plată și are circumferință.

— E mișto, zice Mike.

— Este foarte frumoasă, aprobă Danny.

— Mulțumesc. Asta e specialitatea mea. Majoritatea artiștilor au un lucru pentru care sunt cunoscuți. Warhol folosea pete de cerneală pentru a crea faimoasele sale cutii de supă Campbell și imaginile cu Marilyn Monroe. Romero Brito folosește culori excentrice, așa că, atunci când vezi o sculptură sau o pictură de-ale sale, nu există niciun dubiu asupra autorului. Chiar dacă ar face ceva diferit, tot ai avea un indiciu că le aparține. Obsesia mea sunt inimile. Le pictez, le sculptez, dar asta este inima caleidoscop. Este specialitatea mea.

— Aaaa, spune Mae, ca și cum abia acum a realizat ce privise. Se întinde spre ea, dar se gândește mai bine și își trage mâinile înapoi.

— Ia-o, îi spun.

— Nu, nu vreau s-o sparg, e atât de frumoasă.

— Ia-o. Oricum rămâne la tine. Poți să începi să te obișnuiești cu ea.

Ochii lui Mae se măresc.

— Pot s-o păstrez?

— Sigur că da.

— Dar dacă se sparge? întreabă ezitant în timp ce ridică inima de pe suportul ei.

O întoarce pe toate părțile, creând mici curcubeie prin toată camera când lumina se reflectă din sticlă.

— Aia e, zic, ridicând ochii spre Oliver, care mă privește atent. E o inimă. Toate se frâng la un moment dat. Mai devreme sau mai târziu, va apărea cineva care o va sparge, măcar să fii tu aceea.

Fac o pauză, iar inima îmi bate puternic în piept, în timp ce privirea lui Oliver se transformă într-una serioasă și mă trezesc că parcă sunt hipnotizată și încerc să scap de intensitatea ei.

— De altfel, continui, privind-o din nou pe Mae, o cunosc pe fata care a făcut-o. Dacă se sparge, îți pot face rost de alta.

Îi fac cu ochiul și bat din palme.

— Acum hai să vorbim despre vopsea!

Privirea lui Oliver mă sfredelește în următoarea oră, dar refuz să mă mai uit la el. Copiii pictează lucruri diferite: Mae o inimă, Mike logoul celor de la LA Lakers, Danny un pește. Toți se obișnuiesc cu pensulele și cu pânzele din fața lor. Mă plimb prin cameră, ajutându-i să-și perfecționeze

tușele și să învețe să-și controleze greutatea mâinii. Când vine vremea să se întoarcă în camerele lor, toți îmi mulțumesc și îmi spun că abia așteaptă următoarea ședință. Mă simt ușurată și impresionată, ceea ce durează doar trei minute, până când Oliver se împinge în perete și se îndreaptă spre locul unde mă țin ocupată curățând camera.

— Inimi care se frâng, comentează scrâșnind din dinți. Se potrivește.

— Nu sunt inimi care se frâng, sunt inimi caleidoscop, îl corectez.

— Care e diferența? Le faci din bucăți sparte.

Mă las în față, stând destul de aproape cât să-i simt respirația caldă pe față și îmi înclin capul privindu-l urât, în timp ce pumnii mi se încleștează pe lângă corp.

— Diferența e că e deja spartă, dar folosesc bucățile pentru a o reface. Diferența e că inima are o a doua șansă și poate va fi frântă din nou, dar e deja afectată, așa că poate șocul nu va fi la fel de mare.

Ochii lui îmi cercetează fața, ca și cum ar căuta alt răspuns. Ne privim îndelung, destul cât să mi se accelereze respirația și inima să înceapă să-mi ardă. Destul cât să mă apuce de ceafă cu degetele sale agile și să-mi tragă rapid fața înspre a lui, zdrobindu-și buzele de ale mele. Voința mă părăsește repede, în timp ce mâinile îmi umblă prin părul lui. Îl trag, implorându-l să se apropie, în timp ce limbile ne dansează una în jurul celeilalte, într-un tango pasional. Geme adânc în gura mea și simt cum geamătul îmi coboară prin corp până la pelvis, unde fierbe mocnit. Nu îmi aduc aminte când am fost sărutată așa ultima dată. Simt că plutesc și mă înec în același timp, trăgând aer în piept și scufundându-mă la următoarea respirație.

Când ne dezlipim, amândoi respirăm greu și îmi simt fața îmbujorată. Mă uit la el încă un moment, la părul închis, răvășit și la barba de trei zile pe care o poartă mândru. Privirea îmi trece peste buzele sale cărnoase și nasul ușor strâmb, la mica gropiță din bărbie și ochii verzi, intenși, care m-au vrăjit atât cu mult timp în urmă. Când realizez că ne-am sărutat, realitatea mă lovește ca o minge venită de nicăieri și mă îndepărtez de el.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, spun, trecând în grabă pe lângă el, înainte să poată reacționa. Nu vine după mine și e mai bine așa, pentru că, deși o parte din mine ar fi vrut să o facă, nu mă așteptam să fie așa. Nici-odată nu o face.

Capitolul zece

Trecut Oliver

Se pot spune multe despre evoluție și despre felul în care frumusețea înflorește în rătuștele cele mai neașteptate. Asta am simțit pentru Estelle când am fost anul acela acasă în vacanța de vară. Tocmai îi lăsasem acasă pe bețivii de Jenson și Junior și parcasem în fața casei lui Vic. Nici el nu se prezenta mult mai bine decât ei. Eu mă lăsasem de băutură în acel an, după ce aflasem ce îi face ficatului tău. Băieții făcuseră mișto de mine toată noaptea, punând pariuri pe cât urma să dureze pauza mea de băutură, în timp ce eu descântam aceeași bere pe care o luasem cu câteva ore mai devreme. În timp ce ei erau ocupați să se îmbete criță și să se dea la câteva fete de factură îndoielnică, care sigur i-ar fi făcut să regrete a doua zi, eu îmi făcusem în minte planuri cu fața lui Trish între picioarele mele. Ea nu era îndoielnică. Era model și, practic, fantezia Playboy a oricărui bărbat.

Am oftat și l-am ridicat pe Vic, știind că nu ar reuși să ajungă în camera lui fără să-l ajut. Era enervant că trebuia să dădăcesc trei bărbați care, în mod normal, țineau la băutură, dar care în seara aia se purtaseră toți ca studentele șleampete de care râdeam la petreceri. Am deschis ușa, Vic mi-a mulțumit împleticit și l-am privit îndreptându-se către camera lui.

Dând din cap, m-am întors, am încuiat ușa și am pus cheile într-unul dintre ghivecele pe care mama lui le avea afară. Am coborât agale treptele, zâmbind cu gândul la Trish, la țâțele ei mari, la fundul tare și la felul cum mi-o sugea, toate fiindu-mi proaspete în minte. Când am ajuns la colțul casei, m-am oprit și mi-am dat seama că trebuia să merg pe jos până acasă. Era în regulă, având în vedere că mama stătea la câteva case distanță, dar tot mă gândeam dacă să intru sau nu înapoi în casă și să dorm acolo. Sunetele scurte de plâns mi-au atras atenția. Pentru un moment nu am băgat în seamă, putea să fie orice. Era întuneric și era de mult trecută ora la care s-ar culca orice ființă normală. Dar apoi, când îmi dădeam pe spate părul lung, după ce o rafală de vânt mi-l adusese pe față, am auzit din nou sunetul și m-am oprit.

M-am uitat împrejur și am realizat că venea din casa lui Vic. M-am blocat pentru o clipă, sperând să nu fie doamna Reuben. Ultima dată când am încercat să o liniștesc pe mama unui prieten, s-a dat la mine și a trebuit să plec ca să mă feresc. M-am uitat în sus și am văzut o figură șezând pe acoperișul casei. Priveliștea aproape că m-a pus în fund, parțial pentru că îmi dădeam capul mult pe spate ca să mă uit în sus, dar cel mai mult pentru că puteam să jur că e Estelle, doar că nu avea cum să fie. Fata care stătea acolo nu era o fată. Dar apoi mi-am dat

seama: *când o văzusem ultima dată pe Estelle?* Am mijit ochii, încercând să văd mai bine, dar nu am reușit. Am mers în spatele casei și m-am urcat în stejarul în care mă urcasem de milioane de ori, din diferite motive, și am pășit pe acoperiș. Stătea jos, cu capul aplecat, cu părul lung și ondulat căzându-i pe umeri și ascunzându-i fața.

Când m-am așezat lângă ea, a tresărit și s-a întors spre mine ținând scurt, cu surprindere și frică pe fața altfel cuprinsă de durere. O știam pe Estelle de când aveam treisprezece ani și niciodată nu o văzusem arătând așa. Nici măcar atunci când nu primise rolul principal în *Spărgătorul de nuci*, un rol pentru care se antrenase luni de zile înainte de selecție. Am bănuir că o despărțire era motivul lacrimilor și imediat sângele a început să-mi fiarbă la gândul că un ratat i-a făcut asta.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, în timp ce ea și-a șters lacrimile și a dat din cap. Fața nu-i mai era udă, în afară de gropița de deasupra buzei. Nu mai observasem niciodată cât de cărnoase îi erau buzele. Niciodată nu observasem ce îmbujorați și arcuiți îi erau pomeții, sau felul în care sprâncenele i se încruntau ușor când se uita la mine. Niciodată nu fusesem atent la cât de atrăgători îi erau ochii. Nuanțele diferite făceau să semene cu pietricelele pe care le colecționeam când eram mic. Privirea mi-a coborât spre gât, unde am observat-o înghițind, apoi spre țățe, care acum sunt crescute, nu ca ultima dată când am văzut-o în costum de baie, când era încă plată. Isuse, fata asta era bună rău!

Când și-a dres glasul, privirea mi-a fugit înapoi spre ochii ei, punând capăt călătoriei voaioriste pe corpul ei de adult.

— Ai crescut atât de mult, am spus înainte să mă pot opri, dezgustat de vocea cu care am spus-o, înecat și

cerșind afecțiune și disperat. Mă așteptam să dea ochii peste cap, cum făcea de obicei când îi spuneam ceva, dar fata asta, afurisita asta de fată, s-a uitat la mine și a zâmbit cu cel mai sexy zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Și tocmai fusesem la o petrecere plină de fete frumoase care zâmbeau, dar zâmbetul lui Elle era șăgalnic și senzual, când nu încerca să-l facă să arate așa. Era pur și simplu zâmbetul ei, cel pe care îl văzusem de când mă știam. Să pui zâmbetul ăla pe versiunea asta adultă a ei ar trebui să fie de-a dreptul ilegal.

— Te dai la mine? m-a întrebat cu o voce înduioșătoare, care m-a surprins al naibii de mult.

— Depinde, am zis, mutându-mă mai aproape de ea, cumva uitând complet că eram acasă la prietenul meu cel mai bun și ea era soră-sa. Gândul că Vic ne-ar putea găsi mi-a trecut prin cap, dar l-am ignorat. În acel moment, sub un cer plin de stele, cu Estelle tristă, mă gândeam doar cum să o fac să zâmbească.

— De ce depinde? a șoptit ea.

— Depinde dacă funcționează sau nu, am șoptit și eu, mângâind-o pe spate, o mișcare pe care nu ar fi trebuit s-o fac, deoarece acum știam că Elle nu avea sutien pe sub puloverul larg, iar acea informație mi-a trezit toată zona inferioară a corpului.

A dat încet din cap, ochii jucându-i între ochii mei și gură, ca și cum chiar s-ar fi gândit la buzele mele lipite de ale ei. Nu ar fi trebuit să-mi placă acest gând atât cât mi-a plăcut.

— Nu funcționează, a spus ea într-un târziu.

— De ce plângeai? am întrebat-o, strângându-i părul și dându-l după ureche, ca să o pot vedea mai bine.

Tremuratul unuia dintre picioarele ei întinse mi-a atras atenția și am observat că poartă o orteză la un genunchi.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Mi-am sucit genunchiul la antrenamentul de dans zilele trecute și când am mers azi la doctor, crezând că o să-mi spună că o să-mi scoată orteza în câteva săptămâni, ca data trecută, mi-a spus că am ruptură de ligamente încrucișate și nu mai pot dansa, a zis ea, șoptind răgușit. În timp ce se uita în altă parte, am văzut cum i se adunau alte lacrimi în ochi.

— Niciodată. Visul meu de a intra la Julliard sunt năruite. Nu că aș fi avut o șansă reală să intru, dar acum nici nu mai am posibilitatea.

Nu aveam ce să zic la vestea asta. Singurele lucruri pe care Estelle le făcea erau dansul și pictura, dar dansul era pasiunea ei. Era lumina ei. Se vedea cum o făcea să se simtă și cât iubea dansul din fiecare mișcare pe care o executa.

— Mai ai un an de școală, Elle. Nu renunța. Cum ai zis, s-a mai întâmplat, am spus, luându-i fața în mâini și ștergându-i o lacrimă stingheră cu buricul degetului mare. S-a uitat din nou la mine și a dat din cap, dar nu s-a tras deoparte.

— Nu așa, Bean, a șoptit, lingându-și lacrimile de pe buze. De data asta s-a terminat pentru mine. Pur și simplu știu.

I-am tras fața la pieptul meu și am ținut-o acolo, lăsând-o să plângă pe cămașa mea, pentru că asta era tot ce puteam face.

— Îmi pare atât de rău, Găină, i-am șoptit și am pupat-o apăsând pe creștet. Ar fi fost un lucru frățesc, dacă nu aș fi

închis ochii și nu i-aș fi mirosit părul, imaginându-mi-l pe perna mea.

S-a îndepărtat de la pieptul meu, și-a șters fața și s-a uitat în sus spre mine. Genele i-au rămas lipite când a clipit.

— Ce cauți aici, totuși? N-ar fi trebuit să fii la una dintre petrecerile alea nebunești despre care vorbești mereu?

— Am fost. Am venit să-l las pe Vic și te-am auzit plângând.

A dat din cap o dată, ferindu-și privirea pentru un moment, înainte de a se uita la mine din nou.

— Deci am crescut atât de mult, a zis ea, repetând ce zisesem eu și zâmbind cu o strălucire în ochi care mi-a făcut pieptul și blugii să se strângă.

— Da, ai crescut.

Și-a dat fața mai aproape, astfel încât acum ne simțeam unul altuia respirația. Dacă oricare din noi s-ar fi aplecat un centimetru, buzele ni s-ar fi atins și, Doamne, cât aș fi vrut să se întâmple asta.

— La ce te gândești? m-a întrebat în șoaptă.

— La lucruri la care nu ar trebui să mă gândesc, am șoptit și eu, cu privirea din nou la gura ei, întrebându-mă cum ar fi.

— Ce lucruri? m-a întrebat, respirația ei simțindu-se pe buzele mele.

Am închis ochii și m-am lăsat doar un pic pe spate.

— Lucruri pe care un băiat de nouăsprezece ani nu ar trebui să le gândească despre o fată de șaisprezece.

— Te porți ca și cum ai fi mult mai în vârstă decât mine.

Amândoi încă vorbim în șoaptă, încercând să păstrăm secretă nebunia asta, orice ar fi însemnat ea. Eram sigur că „gălăgia” dintre noi va alerta pe toată lumea din vecinătatea casei că ceva se întâmplă.

— Sunt destul de în vârstă încât să știu mai bine, am răspuns, aplecându-mi fața și apropiindu-mă de a ei, lăsându-mi buzele să le atingă ușor pe ale ei, apoi trăgându-le până am ajuns la capătul gurii ei. Acolo am lăsat un sărut.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi, a zis ea, expirând prelung în timp ce buzele mele le ating ușor pe ale ei.

— Nu ai mai sărutat un băiat până acum? am întrebat, trăgându-mă înapoi. Ce naiba era în neregulă cu băieții de la școala ei? Nici măcar nu o sărutasem. Nu chiar, în orice caz.

Elle a râs încet. S-a uitat la mine ca și cum mi-ar fi crescut două capete.

— Voiam să spun cum ar fi să te sărut *pe tine*.

A zâmbit timid și s-a uitat în jos la spațiul dintre noi, unde mâinile ni se atingeau.

— Te-ai gândit la asta? am întrebat, zâmbind, dorindu-mi să nu mă fi făcut atât de fericit confesiunea ei.

— Adesea, a spus ea, încercând să-și ascundă un zâmbet.

Am oftat adânc, mi-am trecut mâna prin păr și m-am uitat în spate la fereastra camerei ei, care era deschisă. Trebuia să schimb subiectul. Nu puteam să mă gândesc la ea visând că mă sărută sau la cum deodată aș fi vrut să fac mult mai mult de-atât cu ea.

— Nu pot să cred că ai ieșit aici cu ghipsul ăla. Lasă-mă să te ajut să intri înapoi.

I-am întins mâinile și am ajutat-o să se ridice, uitându-mă departe, în zare, și fiind atent la sunetul oceanului din spatele nostru, orice numai să nu mă uit în jos, spre ea. Mâinile încă ne erau conectate și îi simțeam privirea asupra mea. Știam că, dacă m-aș fi uitat în jos, aș fi sărutat-o, sărutat cu adevărat, mi-aș fi înfipt limba

în gura ei în timp ce i-aș fi supt buza de jos. Știam că așa s-ar fi întâmplat. Voiam atât de tare. Dar nu puteam. Nu ar fi fost corect față de ea și de Vic.

— Ești gata? am întrebat-o, suspinând adânc, în timp ce o trăgeam de mâini înspre fereastră. M-am uitat în timp ce cobora în cameră fără să se uite înapoi spre mine. Când am spus „noapte bună” și am început să mă îndepărtez, mi-a strigat numele. M-am întors și am băgat capul pe geam, ținându-mă de marginea ferestrei.

— Te vei întoarce și mâine? m-a întrebat cu ochii largi, plini de speranță.

M-am uitat spre cer, sperând că ceva îmi va spune ce idee proastă era, apoi am răsuflat și m-am uitat din nou la ea.

— Nu știu nimic ce aș face mai curând.

Și chestia e că era adevărat. În acea lună m-am întors în fiecare noapte, după ce ieșeam cu băieții, și îi povesteam lui Elle aventurile noastre. Majoritatea poveștilor erau pline cu avertismente despre ce nu ar trebui să facă fetele la petreceri, așa că, în ciuda atracției pe care o simțeam, îi ofeream sfaturi de frate mai mare. Estelle făcea să fie greu să stau departe de ea, așa că mă întorceam în fiecare noapte. Îmi plăceau conversațiile noastre lejere despre orice lucru posibil. Îmi plăcea cum considera că glumele mele erau de rahat și cum i se luminau ochii când în sfârșit spuneam una bună. Dar în unele nopți se cuibărea în mine și mă întreba dacă o s-o sărut când împlinește optsprezece ani și ce aș face dacă ar fi o colegă necunoscută de la colegiu. Întrebările alea făceau să-mi fie greu să gândesc corect. Încercam să le evit, zâmbind și râzând. Nu i-am spus niciodată că, dacă ar fi fost o străină aș fi fost nedezlipit de ea. Nu i-am spus că, dacă ar fi avut

optsprezece ani, mi-aș fi încălcat regula și aș fi făcut față consecințelor. I-am spus totuși că de obicei ieșeam cu femei mai în vârstă, pentru că erau mai puțin complicate și nu aveau așteptări atât de mari. Eram prea ocupat cu școala și întreaga experiență a colegiului ca să mă leg la cap. Mereu se încrunta un pic când aruncam acele mici indicii, ca și cum ar fi vrut să mă provoace și să-mi schimbe aversiunea față de relații. Într-un fel aș fi vrut să fi acceptat provocarea, doar ca să văd cât de tare ar fi încercat, chiar dacă știam că rezultatul ar fi fost același.

Capitolul unsprezece

Prezent

— Ce-ai făcut? mă întreabă Mia pe un ton uluit, care mă face să-mi îngrop fața în mâini.

— Știu, îi spun bâiguind înăbușit.

— Uită-te la mine! Vreau să văd ce simți cu adevărat referitor la chestia asta, pentru că, dă-mi voie să-ți spun, sunt șocată.

Las mâinile jos și mă uit la ea, încercând din răsuputeri să-mi controlez mimica și să nu încep să râd de expresia feței ei.

— Dumnezeuule, ți-a plăcut! Am crezut că te-a sărutat cu forța și că ești supărată, dar e clar că ți-a plăcut! Ești nebună, Elle?

Mă încrunt.

— Nu, pe bune, continuă ea. Sunt cu totul de acord să îți continui viața, *dar Bean*? Există un milion de alți bărbați.

— Știu, știu, mârâi frustrată.

Nu-mi vine să cred că l-am sărutat, la naiba!
— Măcar de data asta eu am plecat de lângă el.
— Bănuiesc că e ceva, șoptește.
— Bănuiești? mă reped.
— Doar că... tot tu ai plecat și data trecută și uite unde ai ajuns.

— La un nou prieten și mai târziu logodnic?
— Wyatt a fost altă mare relație de consolare, dar nu sunt aici ca să îi vorbesc de rău pe cei ce nu se pot apăra.

Respir și ridic din umeri, pentru că nu vreau să deschid această discuție. Când l-am cunoscut pe Wyatt, acest bărbat mai în vârstă, mult mai în vârstă decât mine, am rărit întâlnirile cu prietenii și familia pentru a petrece timp cu el. Am devenit fata care spusesem că nu voi fi niciodată pentru un bărbat, dar el nu a fost doar un bărbat, a fost mult mai mult. Mi-a fost mentor, prieten, iubit și, chiar dacă avea un aer autoritar și trebuia să fac față unor schimbări de dispoziție tulburătoare, m-a iubit. A fost bun cu mine.

— Nu vreau să vorbesc despre Wyatt, îi spun.
— Niciodată nu vrei, contracarează Mia, ridicând o sprânceană.

Știu că încercă să mă întărească, că vrea să mă aducă în punctul în care îmi pierd cumpătul, pentru că spusele ei ating ceva înlăuntrul meu, ceva ce nu pot contrazice.

— Nu vreau să mă cert acum, Meep.
— Pentru că știi că ai pierde lupta.
— Nu pot să port discuția asta acum, spun în sfârșit, luând paharul de Moscato și bând ce a rămas dintr-o singură înghițitură uriașă, înainte să-l trântesc zgomotos.

Scot o bancnotă și o arunc pe masă.
— Serios, pleci din cauza asta? mă întreabă decepționată.

— Trebuie să iau câteva lucruri și să mă pregătesc să merg la cină la Felicia diseară și nu am chef să mă cert cu tine acum.

— Cum o să treci complet peste asta, dacă iei cina cu ai lui în fiecare afurisită de săptămână?

Rămân cu gura căscată. Nu-mi vine să cred că atinge subiectul ăsta acum, chiar știind cât mă supără. Încerc să preiau controlul, deși îmi fierbe sângele, dar cu cât stau mai mult acolo, cu atât îmi devine mai greu.

— Data viitoare când o să am nevoie de sfatul tău, ți-l voi cere. Oricum nu ar trebui să dai atâtea sfaturi! Prietenul tău te-a părăsit ca să se însoare cu fosta și tu te-ai consolatat cu unchiul lui. Ce zici de asta ca exemplu de demență?

— Nu am știut că e unchiul lui!

Își trăneste mâinile pe masă și se ridică în picioare, astfel încât pare că suntem într-un ring de box, cu masa pe post de arbitru.

— Eu... eu...

Îmi pun mâinile în cap și storc durerea de cap iminentă.

— Trebuie să plec. Nu pot să... nu pot acum.

Deja regret ce i-am zis. Nu merita, și știu asta, dar la naiba! Știe că urăsc să aducă vorba de Wyatt. Chiar și când trăia am refuzat să mai discut cu ea despre el după o vreme, pentru că mereu ajungeam la certuri uriașe.

Până ajung acasă la Victor, decid că urăsc pe toată lumea și mă rog să nu-mi mai iasă nimeni în cale, deoarece simt că am atâta mânie adunată în mine, încât pot face un taur furios să pară blând. Ușa se trăneste în spatele meu cu o bufnitură și mă îndrept spre scări, ignorând vocile care se aud din bucătărie.

— Elle! strigă Vic.

— Da. Am venit doar pentru un moment, ca să iau ceva, îi strig înapoi, ajungând la ușa dormitorului și închizând-o după mine. Mă sprijin de ea, simțindu-mă ca o adolescentă care se ferește de părinți, și mă concentrez pe a-mi aduna gândurile înainte să se audă inevitabilii pași pe scări. Ciocănitul vine la scurt timp și oftez, acceptând să deschid. Regret imediat, când dau de Oliver stând dincolo de ușa, îmbrăcat doar cu un șort de baie și un zâmbet. Refuz să cedez dorinței de a-mi lăsa privirea să se plimbe pe corpul lui gol. Ochii pot să-mi ardă în iad pentru că vor să o facă. Mâinile pot să-i urmeze și să stea lângă însuși Satan, pentru că vor să se întindă și să-i aranjeze părul șaten, dezordonat, care îi cade pe frunte.

— Ce vrei? îl întreb, fără a încerca măcar să-mi ascund iritarea.

Nu mai zâmbeste și începe să se încrunte, încrucișându-și brațele la piept. Refuz să mă uit la brațele lui bine lucrate. Refuz categoric.

— Ce ai de ești așa neplăcută? întreabă el și încep să închid ușa, dar o oprește cu mâna.

Expir.

— Nu am timp pentru asta acum, Oliver. Dacă vrei să mă enervezi, vino după nouă, mormăi, uitându-mă la picioarele lui goale. Probabil sunt cea mai neatractivă parte a corpului lui, dar de obicei așa sunt labele picioarelor.

— Foarte bine, zice, împingând ușa și invitându-se înăuntru.

— Ce faci?

— Te enervez.

— Am zis după nouă. E șapte fără douăzeci și trebuie să plec.

Iau geanta pe care o am pe jos, plină cu poze cu Wyatt.

— Unde te duci? Altă întâlnire? întreabă, în timp ce se plimbă prin cameră, ridicând toate lucrurile și uitându-se la ele, chiar și un sutien roz atârnat pe spătarul scaunului meu. Rămâne fixat pe el.

— Probabil îi poți spune așa.

Mă întorc spre dulap și încep să răscolesc prin haine, căutând ceva mai modest în care să mă schimb. Bluza neagră pe care o am pe mine îmi arată tot spatele și nu aș purta așa ceva acasă la părinții lui Wyatt fără ca el să fie acolo.

— Îmi place cu ce ești îmbrăcată, îmi spune Oliver la ureche, cu voce răgușită, făcându-mă să tresar. Mă întorc rapid, cu ambele palme ridicate, gata să-l împing, când mă trezesc cu nasul în sternul lui și nu mă pot abține să-i inspir mirosul. Miroase a apă sărată și o aromă naturală, care e dulce și totuși masculină. Am ezitat doar o secundă, dar a fost destul pentru ca el să-și pună mâinile peste ale mele. Le apasă pe pieptul lui cald și respirația mi se accelerează.

— Uită-te la mine, Elle, spune el, folosind tonul acela jos, delicios, care îmi făcea degetele de la picioare să se strângă și ochii să mi se dea pe spate, acum mult timp. Nu am altă opțiune decât să-mi las capul pe spate și să-i acord atenția mea.

— Uită de nătărăii cu care ieși. Lasă-mă pe mine să te scot în oraș.

Dacă este posibil, inima îmi bate și mai tare, anulând toate avertismentele cu privire la haosul iminent ce sigur va urma. Încerc să-mi mut atenția la posterul de lângă noi, dar imaginea cu un cuplu care se sărută îmi face privirea să se întoarcă la ochii verzi care mă sfredelesc.

Stomacul îmi face o tumbă, la fel cum face mereu când se uită așa la mine. Încerc să-mi retrag mâinile, pentru că sentimentele astea sunt prea mult pentru mine acum, dar le țin și mai strâns, aducându-le în dreptul gurii și sărutându-mi vârful degetului inelar. De ce a ales să-mi sărute tocmai degetul ăla? Trag mai tare și în final îmi lasă mâinile să cadă.

— Nu pot, îi spun cu voce aspră.

Nenumărate stări îi strălucesc în ochi, până se oprește la hotărâre și sunt nevoită să fac un pas în spate, departe de mireasma și de căldura lui.

— De ce nu?

Oftez și în sfârșit mă uit în altă parte, înapoi la picioarele lui goale.

— Pur și simplu nu pot.

Știe de ce nu. Nu ar trebui să mă întrebe.

— Oricum, ce face Vic?

Corpul i se mișcă într-al meu atât de repede încât nu am timp să reacționez, în timp ce mâinile lui mari îmi strâng brațele și fața îi coboară, lipindu-și nasul de al meu. Mă holbez, așteptând ca buzele lui să micșoreze distanța până la ale mele, dar nu o fac. Doar se uită la mine... respiră pe mine... mă lasă să respir pe el și după aia mârâie. Iar acel mârâit acoperă distanța dintre noi și intră în adâncul meu, agățându-se de fiecare fibră a ființei mele.

— Ce vrei, Oliver? șoptesc lipit de buzele lui. Ce vrei de la mine? Vrei să mă săruți? Vrei să mi-o tragi? Vrei să intri în viața mea ca un uragan, ceea ce ești, și să distrugi tot ce am reconstruit, înainte de a dispărea din nou?

Buzele i se ating ușor de ale mele, o atingere cât o respirație, și totuși mă înghesuie ca și cum ar fi gata să mă

devoreze. N-o s-o facă, totuși. Niciodată nu dă lovitura decisivă. Doar aruncă momeala, mă trage la mal și apoi taie firul. Așa cum mă așteptam, lasă mâinile să-i cadă și se retrage la fel de repede cum s-a apropiat. Simt o durere bruscă adânc înlăuntrul meu, pentru că aș vrea cu disperare să nu se afle aici.

— Îmi pare rău, spune încet, dând din cap într-un fel care îi face părul să se balanseze înainte și înapoi. Acum mă privește galeș și aproape că îi pot auzi gândurile: *nu ar fi trebuit să o sărut. Nu ar fi trebuit...*

Ridic din sprâncene, surprinsă totuși de faptul că își cere scuze. Pot să îi zic atâtea lucruri și totuși privirea dintr-odată înfrântă din ochii lui mă face să-mi țin gura.

În sfârșit răsuflu și mă împing în perete pentru a sta în fața lui, păstrând destulă distanță între noi cât să nu fim tentați să ne întindem unul după altul.

— Este în regulă, doar... să nu se repete. Sărutul de ieri a fost o greșeală...

Mă opresc din vorbit și trec pe lângă el, ascunzând sutienul și aranjând prin sertarul cu lenjerie intimă ca și cum aș dezgropa o comoară ascunsă. De data asta, când îl simt venind în spatele meu, las capul în jos și răsuflu. Chiar trebuie să înceteze să se mai furișeze în spatele meu.

— Oli..., încep și trag adânc aer când îi simt buzele pe ceafa mea, moi și calde. Inima îmi bubuie și încremenesc în loc, cu mâinile tremurânde încă în sertar. Închid ochii și mă concentrez pe respirație în timp ce mă mai sărută o dată chiar lângă locul unde o făcuse înainte. Niciodată nu am știut că ceafa îmi este atât de sensibilă. Sentimentul acela îmi trimite o undă în brațe și în întregul corp.

— Nu a fost o greșeală, spune cu un glas înecat, care îmi face pielea de găină. Tu nu ai fost niciodată o greșeală.

Vrei să-i spun fratelui tău că vreau să ies cu tine? De asta e nevoie?

Îmi scot mâinile din sertar, pentru a mă ține de marginea comodei, și îmi scapă un geamăt.

— Sunetul ăla, mormăie el și își împinge corpul în mine.

Îi simt tăria pieptului... a lui... lipit de mine.

— Nenorocitul ăla de sunet mă scoate din minți, Elle, spune el, sugându-mi laterala gâtului.

Încep să gâfâi și nici nu mă interesează. Nu mai știu ce vreau. Nu știu de ce am nevoie. Nu știu dacă contează, dacă ceva contează, când Oliver mă face să mă simt așa. Nici măcar nu am timp să las vina să mă cuprindă, căci și acela e un sentiment străin acum. O furtună de dorință se ridică înlăuntrul meu și inima continuă să mi se împiedice de ea însăși, în timp ce buzele lui coboară pe mine iar și iar.

— Nu pot să fac asta din nou, șoptesc tremurat. Nu pot... Doamne, trebuie să te oprești.

Gem în timp ce își târăște mâinile pe lateralele corpului meu, atingându-mi cu vârfurile degetelor sfârcurile deja întărite.

Se împinge din nou în mine, apăsându-mă de comodă.

— Eu am fost o greșeală pentru tine?

— Oliver, îl rog cu un scâncet moale.

Dau ochii pe spate, iar mâinile lui încep să mă ațâțe senzual, în sus și în jos, strângând și frământând, fără grabă... ca și cum am avea tot timpul din lume pentru jocul lui de seducție. Ca și cum nu știm amândoi că odată ce iese din cameră, orice ar fi chestia asta, se termină, cum se termină mereu.

— Ce vrei, Elle? Vrei să te sărut? Vrei să ți-o trag? Vrei să mă prefac că eu sunt cel care trece ca uraganul prin viața ta?

Vocea îi e guturală, frecându-se de fundul meu. Îmi scapă încă un geamăt.

Deodată, când îi înțeleg vorbele, ochii mi se deschid brusc. În acel moment scap din strânsoarea lui și mă întorc pentru a mă uita la el. Ochii îi sunt tulburi când se uită înapoi la mine, iar părul îi e tot răvășit și sexy. La naiba, totul la el e sexy. Oliver Hart este definiția termenului „sexy” în accepțiunea mea, dar acum sunt prea nervoasă pentru a fi distrasă de asta.

— Eu sunt uraganul? zic arătând spre mine. *Eu?*

Mă uit la ceasul de pe dulăpior și realizez că sunt deja în întârziere din cauza a... ce o fi asta, ce facem noi.

— Crezi că nu ești? contraatacă Oliver, care acum se uită la mine cu ochii mijiti.

— Te amăgești.

Mă întorc la dulap și, cu spatele la el, îmi scot bluza. Aud cum trage puternic aer în piept și nu simt plăcerea pe care aș simți-o de obicei. În momentul ăsta este oficial din nou pe lista mea neagră.

— Nu, tu te amăgești, Estelle, spune el, pășind în față, astfel că este din nou în spatele meu, vocea lui sunându-mi în ureche. De data asta nu mă atinge.

— Ești atât de nebună și vreau atât de mult să te ating și să ți-o trag până iese nebunia din tine.

Un fior îmi trece prin corp în timp ce îmi pun altă bluză.

— N-o să se întâmple.

— Nu chiar acum, dar o să se întâmple. Nu te duce la întâlnirea asta, zice el.

Vocea lui rugătoare mă înmoaie un pic și mă întorc cu fața spre el.

— De ce? De ce ar trebui să nu merg la o întâlnire?

— Pentru că, respiră, trecându-și mâna prin păr. Ochii lui îmi verifică rapid camera, ca și cum ar căuta răspunsul pe nenorociții mei de pereți. Tocmai când mă umplu de furie, pentru că situația asta pare un déjà-vu, ochii lui se întorc către ai mei și privirea din ei este atât de intensă, încât mă îngheață.

— Pentru că nu vreau să te duci. Pentru că e rândul meu. Pentru că te-am lăsat să pleci de un milion de ori și nu vreau să ratez șansa asta de a fi cu tine. Lasă-mă să te scot în oraș. Lasă-mă să-ți arăt cât de bun pot să fiu, și nu mă refer la sex, mă refer la mine. *O întâlnire, Elle.*

Când inima începe din nou să-mi bată, respir în grabă.

— O singură întâlnire.

Oliver zâmbește. E zâmbetul ăla care mă face să leșin, zâmbetul larg care îi arată gropițele.

— O singură întâlnire.

— Noi definim întâlnire foarte diferit, îi spun, uitându-mă prin cameră. Ochii îmi umblă peste tot și peste orice, numai ca să nu trebuiască să mă uit la Oliver, dar apoi vine către mine și ochii îmi sar către el ca să nu se miște mai aproape.

— Fie, o s-o definim, pentru a fi amândoi pe aceeași lungime de undă.

Râd un pic.

— Bine, o să mă gândesc. Dar, dacă decid să accept, voi avea reguli.

Se hlizește.

— Trimite-mi un mesaj cu regulile.

— Așa voi face.

Când cobor, îi aud pe el și pe Vic în bucătărie și bag capul pentru a-mi lua la revedere. Ochii lui Oliver mă

absorb încet, parcă aş fi felia de pizza pe care tocmai urmează s-o muşte, şi mă uit repede în altă parte, înainte să mă pierd în privirea lui.

— Te duci la Felicia, nu? întreabă Vic.

— Da. Mă întorc devreme. Pa, băieţi!

— Felicia? întreabă Oliver, când sunt deja la jumătatea drumului către uşă.

— Da, mama lui Wyatt, răspunde Vic.

— Ce? întreabă Oliver, uluit.

Râd tot drumul până la maşină şi când ajung acolo văd un mesaj de la el.

M-ai păcălit.

Râd, dar nu îi răspund.

Care sunt regulile?

1 – Fără atingeri. 2 – Fără sărutări... Dacă mă mai gândesc şi la altele, te anunţ.

Vineri e bine pentru tine?

Încă nu am fost de acord.

Dar vei fi.

Nu-i răspund. Mă întreb dacă într-adevăr l-ar întreba pe Vic dacă poate ieşi cu mine. Din nu ştiu ce motiv, asta mă face să simt fluturi adânc în stomac. Apoi suspin, aducându-mi aminte unde merg şi de ce. Poate Mia are dreptate. Oliver este ultima persoană cu care ar trebui să joc acest joc. El a inventat, practic, nenorocitul ăsta de joc. Sunt doar o începătoare care speră la o victorie.

Capitolul doisprezece

Trecut Oliver

În copilărie, prietenul cu care mă identificam cel mai mult a fost Jenson, pentru că amândoi veneam din familii destrămate. Familiile noastre nu erau bogate, ca a lui Victor și a lui Junior, și am avut slujbe de pe vremea când aveam cincisprezece ani. Chiar dacă veneam din medii similare, Jenson și cu mine tot aveam neînțelegerile noastre. Jenson avea mereu nevoie să aibă prietenă, în timp ce ultimul lucru pe care eu îl voiam era să fiu legat de cineva. Probabil că divorțul alor mei a avut o legătură importantă. Asta și faptul că de fiecare dată când eu și sora mea stăteam la tatăl nostru, o dată la două weekenduri, el vorbea deschis despre problemele avute cu mama. Principala lui problemă, spunea sora mea, a fost că s-au căsătorit fiind prea tineri și nu au apucat să experimenteze viața unul fără celălalt. Avea șaisprezece ani când mi-a spus asta. Eu aveam nouă. Din cine știe ce

motiv, vorbele ei mi-au rămas întipărite în minte. Probabil pentru că mereu am căutat „adevăratul motiv” pentru care nu au reușit să facă lucrurile să meargă.

Oricât l-aș fi iubit și respectat pe tata, am zis mereu că nu voi ajunge ca el. Nu o să-mi las familia doar pentru că am niște porniri aventuroase pe care trebuie să le urmez. Când eram adolescent aveam prietene, dar niciuna nu îmi reținea atenția atât de mult cât să devină de durată. Nu că aș fi vrut să testez terenul sau să mă culc cu altcineva. Pur și simplu aveam interese diferite sau nu eram în stare să stau la telefon cât să avem o conversație fără să adorm. În afară de asta, chiar îmi plăceau femeile. Îmi plăcea mirosul lor... gustul lor... și îmi plăcea să încerc să le înțeleg. Sora mea, Sophie, mă certa, spunându-mi că mă transform în tata, ceea ce nu apreciam, iar eu îi aminteam că nu eram cuplat cu nimeni.

— Tocmai asta e problema, Bean, nu ești George Clooney. Nu poți fi burlac toată viața.

— Clooney are parte de o grămadă de femei. Nu m-ar deranja să fiu el.

— Da, da aș vrea ca la un moment dat copiii mei să se joace cu ai tăi, îmi amintea ea.

— Ei bine, încă nu am găsit fata potrivită.

Și asta era chestia, chiar nu o găsisem. Nu că aș fi căutat-o, dar mi-ar plăcea să cred că, dacă i-aș fi tras-o, aș fi știut că e cea potrivită pentru mine. Doar nu le băgam în pat fără să purtăm întâi o conversație. Toate îmi făceau sângele să-mi coboare direct în penis, dar cam asta era tot. Ultima dată când fusesem îndrăgostit aveam doisprezece ani și, conform spuselor lui Sophie, aia nu prea se punea. Trebuia doar să continui să mă distrez cât timp eram la colegiu, restul avea să se aranjeze de la sine.

Exact la asta mă gândeam când Vic m-a sunat ca să mă invite la o petrecere pe care o dădea împreună cu băieții din frăția lui. El mergea la UCLA, în timp ce eu eram la Cal Tech, care sunt foarte apropiate, așa că puteam să ne vedem în fiecare weekend. Oricum voiam să merg la petrecere, dar când a menționat că Elle venea în vizită în weekend și avea să fie la petrecere, am fost adjudecat. Mi-am făcut duș și am evitat telefoanele lui Pam, fata momentului. Eram hotărât să merg la petrecerea asta pentru a mă relaxa cu prietenii mei și s-o iau pe Pam ar fi însemnat să o fac pe dădaca, pentru că era una dintre fetele alea care se îmbăta dintr-o băutură, dar tot mai bea zece după.

Am ajuns la petrecere și i-am salutat pe câțiva băieți pe care îi știam, înainte de a merge în spate, unde stătea mereu Vic, jucând darts. Mi-a intrat în raza vizuală și a trebuit să râd, pentru că păzea butoiul de bere ca și cum ar fi fost un altar.

— Ce faci, fraiere? i-am zis, lovindu-l pe spate, când am ajuns în dreptul lui.

S-a retras și s-a întors către mine cu un zâmbet leneș pe față, care m-a făcut să râd.

— Bean! Ia un pahar. De fapt, ia două. Stau în fața rahatului ăstuia de o oră, așteptând să ajungi.

— Ai fi putut să-mi spui să mai aduc bere, i-am zis râzând, în timp ce mă întindeam după un pahar roșu.

— Nu, am eu grijă, stai liniștit.

Mi-a turnat o bere și s-a dat, în sfârșit, de lângă butoi.

— Mai vine cineva? Jenson? Junior?

— Jenson e... nu știu ce face, dar e acasă, iar Junior s-a dus să-i viziteze pe părinții lui Rose.

Fluier încet.

— Deja devine serioasă treaba.

Vic încuviințează din cap, fața fiindu-i la fel de îngrozită pe cât mă simțeam și eu la gândul unei relații serioase.

— În fine, atâta timp cât nu e vorba de mine, sunt OK, a zis Vic dând din umeri.

— Și eu la fel, am zis chicotind.

— Nu am apucat să-ți mulțumesc pentru ieri, a zis el, vocea căpătându-i un ton serios.

Am dat noroc cu el și am ridicat din umeri. Mersesem cu el să se testeze, pentru că o fată căreia i-o trăgea l-a sunat să-i spună că are o boală cu transmitere sexuală. Nu a fost ca și cum am intrat cu el în cameră sau ceva, doar că am văzut că era destul de zdruncinat de veste, așa că am mers cu el pentru suport moral. Nu a mai vrut să spună nimănui. Nici mie nu sunt sigur că mi-ar fi spus, dacă nu i-ar fi răspuns fetei când eram cu el la surfing.

— Pentru asta sunt frații. Ai...

Primit rezultatele, voiam să întreb, dar părea o treabă cam serioasă pentru a o discuta cu voce tare la petrecerea unei frății și nu eram sigur că era pregătit să răspundă.

— Negativ, a spus el, dând pe gât restul berii din pahar. Toate rezultatele au fost negative.

Am răsuflat ușurat. Nu eram sigur ce aș fi simțit dacă răspunsul era altul. Nu glumeam când ne numeam frați. Nu puteam să-mi aduc aminte o vreme când Vic nu făcea parte din viața mea, ceea ce e mare lucru în timpurile astea, când prietenii sunt mai nestatornice decât vremea. Era acolo când ai mei au divorțat, când tata s-a îmbolnăvit și tot ce a fost între. Părinții lui mă luau la ei cu săptămânile vara, când mama era plecată în călătorii de serviciu, și Sophie era plecată la școală. Nu că o boală

transmisă sexual ar fi însemnat moarte, dar era destul de serios încât să mă facă să realizez cât de norocoși eram pentru că reușisem să evităm rahaturile alea până atunci.

— Trebuie să folosești naibii prezervativ de fiecare dată, frate! i-am spus într-o suflare, luând o înghițitură de bere.

— Știu, știu.

Am stat lângă el, dând din cap și uitându-mă spre grădină, care era plină de băieți în cămăși mov și fete care beau și râdeau. Era o zonă în extrema stângă unde exista un ring de dans improvizat, cu un DJ. Doar câțiva oameni chiar dansau acolo și un anume cuplu mi-a atras atenția. Bărbatul stătea pur și simplu, mișcându-se de pe un picior pe altul, în timp ce fata avea mâinile ridicate, trecându-și degetele prin părul lung, castaniu. Purta o rochie scurtă, strâmtă, neagră, care îi evidenția fiecare curbă a corpului, iar în picioare, teniși Converse negri. Eram complet captivat de ea și de felul în care își mișca trupul. Era ca și cum făcea un număr de striptease, dar fără să se dezbrace. Am deschis gura ca să-i zic lui Vic ceva despre ea, dar apoi s-a întors zâmbind, stând cu spatele la tipul cu care dansa, și am realizat că o cunosc.

— Ce dracu'? aproape că am mârâit.

— Ce? a zis Vic, întorcându-și brusc privirea spre mine.

— Ai lăsat-o pe Elle să se îmbrace așa la petrecerea asta?

Știam că păream un iubit gelos și că nu aveam niciun drept, dar uite-o pe fata de care am fost toți preveniți să nu ne apropiem și pe care am crescut-o apărând-o ca și cum ar fi fost propria noastră soră, iar apoi... mă rog... și iat-o aici... și iată-l și pe Vic.

— Ce dracu'? am repetat, uitându-mă lung la el.

S-a uitat la mine, ca și cum aș fi fost nebun, și a râs de ceea ce probabil era o expresie de furie pe fața mea.

— Are optsprezece ani. Nu prea pot să-i spun cu ce să se îmbrace și... ai văzut-o vreodată mai îmbrăcată? Și oricum... am stat aici toată seara și am urmărit-o ca un afurisit de uliu, în caz că idiotul încearcă vreo prostie.

Mi-am adunat părul care îmi căzuse din cocul în care îl prinsesem și m-am gândit la ce zisese. Chiar nu observasem. Petrecuserăm vara împreună, vorbind în fiecare seară pe acoperișul casei ei și mereu îmi păruse destul de îmbrăcată. Mă rog, nu chiar, acum că mă gândeam mai bine. Mereu purta tricouri largi și șorturi scurte sau pantaloni de pijama și bluze scurte. Nu o mai văzusem la o petrecere, în afară de ale ei sau ale lui Vic. La petrecerile alea nu purta machiaj sau rochii strânse pe fund, care l-ar face pe orice bărbat viu să vrea să o aplece lângă tufișuri și să i-o tragă.

— Nu, nu prea observasem, am spus într-un târziu.

A râs.

— Asta pentru că ți-e ca o soră.

Am înghețat. Mi-a fost ca o soră la un moment dat, când eram mici, înainte să crească. Înainte să se întâmple ce se întâmplase în vara aia. Nu credeam că rezist să mai văd încă un dans ca ăla, știind că e ea și știind că tipul acela nu sunt eu.

— Cine e tipul?

— A, ăla e Adam. Cred că a zis că Adam îl cheamă.

— A venit cu el?

De ce mă deranja asta?

— Da. A zis ceva, că Mia nu poate să vină și nu voia să vină singură ca să-și petreacă timpul cu niște tipi excitați și fete enervante pe care nu le cunoaște.

Am râs. Fete enervante. Suna a ceva ce ar zice ea, dar ce știam eu? Nu o cunoșteam pe această Elle.

— Deci ies împreună?

Am arătat spre ei. În sfârșit s-au dezlipit și au plecat de pe ring. În timp ce mergeau spre noi, Elle și-a strâns părul într-o coadă și după aia l-a lăsat să îi cadă printre degete. Râdea de ceva ce spusese Adam în spatele ei și mă întrebam dacă făcuse o glumă despre fundul ei, căci încolo se uita.

— Nu, nu cred. Nu o atrage ideea de relație serioasă.

M-am holbat la Victor și el a ridicat din umeri.

— Și ești de acord cu asta?

A dat din nou din umeri, bându-și berea.

— Ce ar trebui să-i spun? Du-te și mărită-te, Elle, trebuie să te măriți chiar acum? Are optsprezece ani!

Nu am suportat prea bine gândul că Elle s-ar mărita acum, așa că am păstrat tăcerea și m-am uitat din nou în direcția ei. Am văzut cum sprâncenele i se uneau în timp ce se apropia și cum i-a dispărut zâmbetul când m-a văzut. M-a strâns puțin pieptul. Ce i-am făcut eu? Nu ar trebui să zâmbească?

— Hei, Bean, a zis în timp ce se apropia de mine.

În momentul ăla, pentru prima dată, urmărindu-i buzele cărnoase mișcându-se în timp ce vorbea, am urât faptul că mi-a folosit porecla. Ba, mai mult, porecla pe care mi-o dăduse mama. Obișnuia să-mi spună Bean sprout (vrej de fasole). A prins destul de bine, până când toți prietenii mei au început să-mi spună așa când mi se adresau. Nu m-a deranjat niciodată când o spunea copila Elle, dar Elle adultă? Voiam să-mi spună Oliver. Voiam să *țipe* Oliver. Și în această notă mi-am dres glasul.

— Hei, Găină, i-am spus, cu zâmbetul crescându-mi când s-a holbat pentru că i-am folosit porecla.

Adam a intrat și el în joc râzând.

— Găină?

Elle a mârâit.

— Poveste lungă.

— Nu e chiar așa de lungă, a spus Vic. Îi era frică de tot când era mică, de aici porecla Găină.

Și-a dat ochii peste cap și a luat paharul de bere pe care Vic tocmai îl turnase pentru el, dându-l repede peste cap. Iar eu stăteam acolo, cu gura căscată, complet uluit de felul cum s-a șters cu două degete sub buza de jos și de zâmbetul larg ca răspuns la ce o fi zis Adam. Nu mă puteam concentra la vorbele lui, puteam doar să aud râsul ei gutural și să-i văd fața... corpul... și chiar trebuia să mă opresc. Știam că trebuia să mă opresc. Adam a zis ceva despre baie, Vic i-a arătat, iar eu fierbeam în timp ce Elle se uita după el.

— Cum îi merge busuiocului? l-a întrebat pe Vic, care ridică din umeri.

— E planta ta, nu a mea.

— Glumești. Victor, cum vrei să trăiască dacă nu ai grijă de el? a întrebat ea. Mă duc să mă uit la el.

— Ce busuioc? am întrebat în timp ce mă uitam la cum i se balansa fundul când mergea.

— A plantat niște busuioc lângă casa mea, pentru că apartamentul ei nu are lumina potrivită sau ceva de genul ăsta, și acum se așteaptă să am eu grijă de el. Nu știu.

A ridicat din umeri a nedumerire.

— Aha. Mă duc să-l văd.

— Bun, așa poți să fii cu ochii pe ea.

Am ridicat o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat cu „are optspezece ani”?

— Păi, da, poate să se poarte așa cu Adam, dar nu cu frații mei. Aia e altceva.

M-am holbat la el, așteptând să dezvolte ideea. A respirat precipitat și a dat din cap.

— E ceva sacru. E ca și cum eu m-aș da la Sophie sau așa ceva. Pur și simplu nu se fac căcaturi de-astea.

Nu m-am obosit să-i explic că Sophie era mai mare decât noi și era măritată, pentru că îi înțelegeam punctul de vedere. Era Elle, sora mai mică, iar noi eram prietenii idioți ai lui Vic, care se culcau cu femei în dreapta și-n stânga și care erau suspectați de boli venerice. Nu eram genul de bărbați pe care îi vrei în preajma surorilor tale. Era dureros, totuși. Am realizat cum vedea el lucrurile și cum se aștepta să meargă treaba, iar asta intra în conflict cu faptul că, uitându-mă la Elle, tânjeam după ceva ce nu puteam avea.

Zgomotul petrecerii se domolea cu fiecare pas pe care îl făceam spre marginea casei, în direcția în care se dusesse ea. M-am oprit când am găsit-o. Era aplecată, se uita la planta din pământ, și am stat câteva secunde să admir cât de bine arăta în poziția aia.

— Când a început să-ți placă grădinăritul? am întrebat-o, apropiindu-mă.

Și-a ridicat brusc capul și s-a îndreptat zâmbind.

— E o chestie nouă. Încerc să mănânc sănătos. Vreau să-mi plantez propriile recolte, dar e greu în camera de cămin.

Stăteam lângă ea, cu fața la plantă.

— Arată bine.

— Și miroase bine, a zis ea.

Îi puteam auzi zâmbetul din voce și asta m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

— Deci, cum ți-a fost primul semestru?

— A fost... chiar bine. Distractiv.

M-am întors către ea și mi-am băgat degetele mari în buzunarele din față ale blugilor.

— Pare că te distrezi prea mult.

Elle și-a înclinat capul ca să se uite la mine, un pic încruntată, cum făcea când încerca să înțeleagă ceva.

— Ce te face să spui asta?

— Nu știu. Adam... tu dansând... Vic spune că nu te interesează o relație serioasă...

Am ridicat din umeri.

A râs, cu ochii aprinși de amuzament.

— Asta e bună, venind din partea ta.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Pe tine nu te-au interesat niciodată relațiile. Te distrezi cât se poate.

— Aia e altceva.

— Cum e altceva? Pentru că eu sunt fată? a întrebat ea, încrucișându-și brațele la piept.

— Nu, am răspuns repede. Nu ăsta e motivul.

Chiar nu era. Femeile cu care mă culcam erau toate singure și nu își doreau relații, asta aveam cel mai mult în comun. Dar aici era vorba despre Elle. Era vorba despre... *Elle*.

— Deci, despre ce e vorba? m-a provocat ea.

Am oftat, trecându-mi mâna prin păr și lăsând-o acolo.

— Nu știu. E... nu știu. Ai dreptate. Ar trebui să faci ce vrei.

— Ți-a mai crescut părul, a spus ea, trecându-și privirea de la ochii mei către biceps, apoi către cap.

Am zâmbit.

— Acum poți să-mi faci codițe mai ușor.

A zâmbit.

— Întoarce-te.

Așa am făcut. Umerii mi-au devenit rigizi când m-a atins.

— Nu ajung. Va trebui să te pui în genunchi, mi-a șoptit, lipită de gâtul meu.

Ochii mi s-au închis, încercând să opresc focul care începea să ardă înlăuntrul meu. M-am întors și am mers spre o bancă de lângă casă. Era mare și Vic încerca de ani de zile să scape de ea, dar în momentul ăla mă bucuram că era acolo.

Elle s-a așezat lângă mine și m-am întors cu spatele la ea ca să-mi poată desface părul. M-am schimonosit când a tras de elasticul cu care îl aveam prins.

— Ți-am zis să nu mai folosești astea, a spus ea, oftând adânc în timp ce își trecea degetele prin părul meu. Mi-a masat scalpul ca și cum m-ar fi spălat. Am rezistat tentației de a geme de plăcere. Femeile adorau să mă tragă de păr și nu m-am plâns niciodată, dar era ceva în modul în care îl atingea Elle, care mă gădila pe dinăuntru. Când l-a terminat de pieptănat cu degetele, a lăsat mâinile în jos. Pauza a fost destul de lungă cât să mă întorc spre ea.

— Nu-mi faci codițe? am întrebat, observând expresia de depărtare de pe fața ei.

A scuturat din cap, ochii căzându-i spre pieptul meu. M-am dat mai aproape, până fețele noastre erau la doar câțiva centimetri depărtare, dar tot nu s-a uitat la mine.

— Elle? am întrebat șoptit.

Ochii i s-au îndreptat brusc spre ai mei și, pentru o secundă, m-am pierdut în felul în care culorile lor formau un vârtej. Mereu îmi aminteau de o bilă de sticlă. Bila mea preferată, albastră, verde și maro. Felul în care se uita la mine îmi făcea inima să bubuie. Era ca și cum o lume

magică trăia în ochii aceia. Aș fi vrut să mă pot vedea așa cum mă vedea ea. Poate, dacă aș fi putut, aș fi fost un alt om. Poate aș fi fost bărbatul unei singure femei, un bărbat care ar fi vrut să meargă în vizită la părinții ei în weekend și să aibă o relație serioasă de-acum. Uitându-mă la Elle, chiar acolo, în acel moment, mi-am dorit să fiu acel bărbat.

— Voiam să-ți fac, dar îmi trezește amintiri, a spus ea. Împletitul codițelor, vreau să spun.

Am încuviințat și am înghițit în sec, punându-mi mâinile pe coapse, ca să n-o ating.

— Mai ții minte când te-am întrebat dacă mă vei săruta când voi avea optsprezece ani? a întrebat ea șoptit.

S-a întins și m-a bătut ușor cu vârfurile degetelor pe încheieturile degetelor, ca și cum ar fi fost clapele unui pian. Mi-a făcut inima să bată mai repede.

— Da, am șoptit și eu, dar șoapta mea a sunat răgușit.

— Ai vrea?

Ochii ei țopăiau către fiecare dintre ai mei, iar mâinile și le ținea pe ale mele.

— Vrei să mă săruți, Oliver?

Inima îmi bătea atât de tare, încât nu puteam gândi. Buzele mi s-au depărtat puțin și am dat aprobator din cap. Eu eram mereu vânătorul, cel care le vrăjea pe fete, dar fata asta întotdeauna părea să mă lase fără cuvinte. Mă deruta. Ne-am mișcat unul către celălalt până vârfurile nasurilor ni s-au atins. Ne-am fixat cu privirea și la distanța de o milisecundă am închis ochii. Gurile ni s-au atins... buzele mele au alunecat între ale ei... limba ei s-a strecurat în gura mea... și imediat ce a atins-o pe a mea, am simțit cum focul aprins mai devreme mă străbate cu toată forța.

Să o sărut pe Estelle era cum îmi puteam doar imagina că ar fi să săruți un nor: delicat, dulce și vlăguitor... Gurile ni se mișcau împreună, sincronizat, ca și cum ne-am fi sărutat de când ne născuserăm. Ne încadram fețele cu mâinile, parcă ne era frică să ne depărtăm, pentru că momentul s-ar fi terminat. N-am vrut niciodată să mă topesc și să dispar în gura unei femei, atât cât doream în acel moment. Când am întrerupt în sfârșit sărutul, pentru că mâinile mele începuseră să facă ce voiau ele și nu aș fi vrut să fac ceva ce aș fi regretat a doua zi, a deschis brusc ochii. S-a uitat la mine ca și cum m-ar fi văzut pentru prima dată sau poate doar așa mă simțeam eu, pentru că așa aș fi vrut să se uite. Am sărutat-o din nou, de data asta mai rapid, și i-am gemut în gură când m-a tras de păr. Ne-am dezlipit pentru o ultimă dată, gâfâind, când am auzit pe cineva strigând-o.

— E Adam, probabil vrea să plece, a spus ea, respirând greu.

— Te vei distra cu el? am întrebat, aplecându-mi capul și apucându-i buza de jos cu dinții. A oftat și m-a tras de păr, aranjându-se astfel încât să-mi poată desface picioarele. Mâinile mi s-au mișcat singure pe coapsele ei. O doream cu toată ființa, pe toată. Și pentru mult mai mult decât a ne săruta.

— Mă distrez cu tine, mi-a spus lipită de buzele mele, frecându-se de mine.

— Da, la dracu', am gemut când a făcut-o din nou.

Limbile ni s-au întâlnit și, în timp ce Estelle se mișca, îi ghidam coapsele ca să vină în întâmpinarea mișcărilor mele. Era o nebunie. Eram nebuni. Oricine de la petrecere putea să apară de după colț și să ne vadă acolo, frecându-ne pe banca aia murdară, dar nu ne păsa. Oricum

nu făceam sex, deși aș fi vrut. Voiam să mi-o scot din pantaloni și să alunec în ea mai mult decât orice, dar era Estelle, nu merita o partidă scurtă la o petrecere a frăției. Numele a început să i se audă mai tare și ne-am depărtat rapid. A stat lângă mine în timp ce ne trăgeam răsuflarea și până la urmă o siluetă a apărut de după colț.

— Elle, te-am căutat peste tot. Încă te uiți la nenorocita aia de plantă? a zis Vic, venind spre noi.

— Da, păi vorbeam, a zis ea, ridicându-se și îndreptându-și rochia.

— Adam vomită peste tot, poate ar trebui să-l duci acasă.

Ea a oftat adânc.

— Serios? Nu vin cu o fată ca să nu o fac pe dădaca și apoi băiatul cu care am venit se îmbată și se comportă ca o adolescentă beată?

Am râs.

— Vrei să te ajut?

Ea a ridicat din umeri.

— Cred că da, dacă nu te deranjează.

M-am ridicat și am urmat-o unde era tipul. Am așteptat să termine de vomat și l-am ajutat să ajungă la mașină, un BMW negru strălucitor, pe care se pare că îl deținea. Din întâmplare era parcat lângă amărâta mea de Maxima și, dintr-un motiv sau altul, faptul că rahatul ăsta mic avea așa o mașină și se dădea la Elle mă deranja. Nu a fost niciodată o fată materialistă, știam că nu are nevoie de mult, dar mă simțeam un pic neadecvat și mi-am adus aminte de ce așteptam până să mă așez la casa mea. Voiam să fiu aranjat când aveam să mă așez. Voiam să am mașina, casa și tot ce mi s-ar mai fi părut o necesitate, înainte să se întâmple și știam că nu voi avea toate astea prea curând.

Când s-a așezat pe locul șoferului și a pornit mașina, m-am dus la geamul ei. Ne-am uitat unul la altul pentru un moment lung, apoi a zâmbit sfios.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să te sărut, a șoptit ea.

Am rânjit și m-am uitat prin parcare. Toată lumea era înăuntru, așa că am băgat capul pe geam și am sărutat-o din nou, fără să-mi pese că Adam era acolo. Oricum era leșinat.

— Și? am întrebat când m-am dat înapoi.

— A fost... totul.

Fața i s-a aprins când a spus-o.

— Dar nu te îngrijora, știu că nu se va repeta.

Zâmbetul mi-a dispărut. Voiam să-i spun că poate fi mai mult între noi. Școlile ne erau apropiate. Putea fi mai mult. Apoi mi-am adus aminte cine era și de faptul că fratele ei nu ar fi fost niciodată de acord ca eu să ies cu soră-sa. Cu palmaresul meu, nici eu nu aș fi fost de acord. Iar ea avea doar optsprezece ani, era primul ei semestru la colegiu, iar eu eram aproape de absolvire și urma să plec la facultatea de medicină.

— Tu ești cea care vrea să se distreze, acum că ești la colegiu, am spus pe ton de glumă, sperând ca ea să mă contrazică. În schimb, ea a zâmbit și mai larg.

— Asta așa e. Ne vedem data viitoare, Bean.

Adam a mârâit lângă ea și amândoi am înghețat și ne-am uitat spre el. A rămas nemișcat.

— Da, data viitoare, am spus în timp ce demara. Am oftat. Îmi simțeam inima greoaie când farurile din spate au dispărut după colț. M-am întrebat dacă vreodată va mai încetini și va mai exploda, așa cum tocmai o făcuse.

Capitolul treisprezece

Estelle Prezent

Urăsc să mă cert.

Urăsc să n-am dreptate, dar urăsc mai mult să mă cert. Pur și simplu nu sunt bună la ținut ranchiună. Mă enervez, țin și depășesc momentul. Mia, pe de altă parte, se enervează, țipă, după care se agață de furia aia ca o lipitoare. E inutil să spun că nu am vorbit de câteva zile. Am reușit să-l evit pe Oliver în ultimele zile la spital, în timp ce pictam discuri de vinil și plăci de surf cu copiii. L-am văzut de câteva ori lângă biroul asistentelor, totuși, și o dată ieșind din biroul lui Jen. Am prins frânturi din cum trebuie să fie viața lui: flirturile, multitudinea de parteneri sexuale, întâlnirile nocturne pe care probabil le are în spital în timpul turelor de noapte. Nu sunt neapărat lucruri pe care vreau să mi le imaginez, dar acolo îmi zboară mintea automat când e vorba de Oliver.

Doi dintre prietenii mei, Micah și Dallas, stau în mijlocul holului etajului de pediatrie, ambii cu aceeași expresie de dezgust pe care am avut-o și eu când am văzut pereții. Îmi dădeam seama din modul cum Micah își tot trecea degetele prin părul lui lung și blond că era neliniștit de perspectiva acestui proiect. Dallas avea gura căscată de-a dreptul, parcă zidurile îl batjocoreau. Micah se întoarce primul și îmi aruncă o privire care spune „în ce rahat ne-ai băgat?“, de care trebuie să râd.

— Dar serios, zice când ajung lângă ei.

Îmi înfășor brațele în jurul mijlocului său și îl strâng tare.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, îi spun în spate și apoi fac același lucru și cu Dallas.

— Scumpo, „mulțumesc“ ăsta ar trebui să vină la pachet cu un sex oral, spune Dallas când îi dau drumul, râzând zgomotos, până aud cum cineva își drege vocea în spatele meu. Mă întorc și îl văd pe Oliver stând acolo cu o expresie ciudată pe față. Asta mă face să râd și mai tare, pentru că e clar că l-a auzit pe Dallas.

— Hei, îi spun. Ei sunt Micah și Dallas. Băieți, el e Oliver, prietenul fratelui meu, cel care m-a băgat în toată chestia asta.

Când se salută dând din cap, Dallas, care e doar un pic mai înalt decât mine, îl măsoară rapid din priviri pe Oliver, iar Micah îi aruncă un „hei, omule“ care îl face să pară un drogat venit direct de la Woodstock. Oliver le răspunde politicos la saluturi înainte de a-și întoarce ochii către mine.

— Pot vorbi cu tine o secundă? mă întreabă, iar intensitatea vocii lui îmi face stomacul să se contorsioneze.

— Sigur. Băieți, vopseaua este acolo. Cred că ar trebui să începem cu ultima cameră de pe stânga. Revin imediat, le

spun, arătând camera, înainte să mă întorc și să-l urmez pe Oliver încruntată.

— Unde mergem?

Deschide o ușă și îmi face semn să intru, dar rămân ținută în loc. Partea asta a spitalului este goală din cauza proiectului de pictură, dar nu vreau să ne vadă cineva și să-și facă o idee greșită.

— Intră.

— Putem să vorbim aici.

Oliver închide ochii și trage adânc aer în piept, parcă ar încerca să se calmeze. Când îi deschide, par mai obosiți decât înainte, dacă e posibil.

— Te rog, Elle, fă-mi pe plac.

Scutur din cap, dar fac ca el, pentru că nu vreau să-i las prea mult singuri pe băieți. M-a invitat într-un soi de cameră de depozitare, cu dulăpioare aliniate pe lângă pereți.

— Deci? îl întreb, întorcându-mă cu fața spre el.

Stă rezemat de ușă, cu mâinile în buzunarele halatului alb, uitându-se la mine.

— Ce e?

— Nu ai dat niciun semn de viață. Nu te-am mai văzut, și când te văd în sfârșit, un tip vorbește despre a face sex oral cu tine.

Nu pare supărat, doar confuz și un pic rănit, cred, ceea ce e ridicol și imposibil, doar vorbim de Oliver.

— Și?

— Și mi-e dor de tine.

Inima mi se împiedică un pic din cauza mărturisirii lui și a felului cum a spus-o, încet și lin. Apoi îmi aduc aminte cum îmi spunea Wyatt „mi-e dor de tine”, ceea ce nu se întâmpla foarte des, doar când era plecat în una

dintre multele lui călătorii și doar după ce treceau câteva zile fără să vorbim. Niciodată nu mă îndoiam de el sau de ce făcea. Niciodată nu mă întrebam dacă o fi fost cu altă femeie, și chiar când Mia îmi planta sămânța îndoielii în cap, nimic nu creștea, pentru că, din cine știe ce motiv, nu-mi păsa. Mereu m-am întrebat dacă era ceva în neregulă cu mine pentru că nu-mi păsa.

— Nu ți-e dor de mine, Oliver. În afară de asta, nu te vezi cu cineva? îi aduc aminte, privindu-l fugăr.

Își dă ochii peste cap.

— E doar o chestie lejeră, nu aș zice că mă vād cu cineva.

— Doar v-o trageți, îi spun, părănd mai amărătă decât intenționez. Nu că mi-ar păsa, adaug repede.

Oliver rânjește și simt că mi se încinge fața.

— Am treabă, îi spun, venindu-mi în fire și pășind în față, dar el nu se mișcă din cadrul ușii.

— Te distrezi cu el? întreabă, arătând cu capul spre exterior.

Mă distrez. E amuzant cum eu pot să-l întreb dacă și-o trage cu cineva, dar când mă întreabă el, folosește expresia „te distrezi“. Îmi aduce aminte de când eram adolescente, și mama Mieii îi numea pe prietenii ei *micii ei prieteni*.

— Sau îți place de tipul cu părul lung? Știu că ai o slăbiciune pentru părul lung.

Fac un pas în spate. Chiar am o slăbiciune pentru tipii cu părul lung, probabil din cauza lui. Ar trebui să-i urăsc pe tipii cu părul lung din cauza lui. Ar trebui, dar, evident, nu îi urăsc. Părul lui Oliver nu mai este lung, dar este destul de lung cât să îți treci degetele prin el și să tragi de el, dacă are capul între picioarele tale. Are o umbră nisipie pe maxilar, care nu mai este doar o barbă

de trei zile. Probabil că s-ar simți excelent pe interiorul coapsei mele.

— De ce te uiți așa la mine? mă întreabă, asprimea vocii sale trezindu-mă din fantezie.

— Ha?

Face un pas înainte și ajunge chiar în fața mea, ochii fiindu-mi la nivelul ecusonului cu Dr. Hart de pe buzunarul aflat pe pectoralul său stâng.

— Elle, uită-te la mine, spune el.

Dorința își face încet loc în stomacul meu. Am două opțiuni: să trec pe lângă el și să plec sau să mă uit în ochii lui și să recunosc dorința care încălzește aerul dintre noi ca o torță. O aleg pe a doua, pentru că sunt o idioată și pentru că, evident, îmi place să-mi fie zdrobită inima în mod repetat.

— Mă dorești. După atâta timp, încă mă dorești.

— Nu am timp de asta acum. Mă așteaptă băieții, îi șoptesc, încercând să mă desprind de privirea lui electrică.

— O întâlnire, Elle. O singură întâlnire. Mă țin de cuvânt și nu te ating, promit!

— Deja ți-o tragi cu cineva. Chiar ai nevoie de încă una? Ochii i se îngustează un pic.

— Ca să știi, nu e adevărat. Chiar crezi că e vorba despre a ți-o trage?

Nu știu, vreau să spun. Istoria tinde să se repete, dar îmi țin gura în legătură cu partea asta.

— Nu știu despre ce e vorba, îi răspund, ferindu-mi privirea dinspre el.

Simt că mă sufoc în spațiul ăsta micuț, cu el. Încerc să mă strecur pe lângă el, dar mă prinde de braț.

— O singură întâlnire.

Închid ochii și scutur din cap, regretând când simt cum se formează lacrimi în ei.

— Nu sunt pregătită.

Își lasă mâna să cadă, părând rănit. O să supraviețuiescă; mereu găsește lucruri cu care să-și umple timpul. În vreme ce deschid ușa, mă uit la el peste umăr.

— Apropo, Dallas, tipul cu sexul oral, e gay. Micah, cel cu părul lung, a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Wyatt și nu e *deloc* genul meu.

— E drăguț, spune Dallas mai târziu, când pregătim pereții, și știu că se referă la Oliver, așa că scot un mormăit care îl face să râdă. Privirea îmi fuge la Micah, care nu comentează.

— Ziceam doar că i-aș trage-o, adaugă Dallas.

— Probabil că și el și-ar trage-o cu tine, dacă ar juca în echipa ta. Ești mai în vârstă, arăți binișor, cu ochelarii tăi de tociar și papion... da, cred că ar face-o.

Spusele mele îl fac să zâmbească și să-și dea ochii peste cap.

— Despre ce voia să vorbească? întreabă Micah și încep să-mi simt bătăile inimii în timpane.

Tonul îi este mereu nonșalant, așa că nu îl pot descifra și asta mă omoară.

— Despre chestii.

— Te vezi cu el? mă întreabă.

Într-un fel simt că Micah este firul de legătură dintre mine și Wyatt, și de fiecare dată când simt că tai firul, strânge nodul astfel încât să nu pot.

— Nu, nu mă văd cu el. Nu mă văd cu nimeni.

Micah oftează adânc și lasă jos trafaletul înainte să se întoarcă spre mine.

— Nu se mai întoarce, știi, nu? Nu e plecat în una dintre călătoriile lui în jurul lumii, din care va reveni săptămâna viitoare. Ai tot dreptul să mergi mai departe.

— Nu sunt pregătită, îi spun cu vocea spartă, luând un trafalet de pe jos și continuând să vopsesc.

Aud zăngănitul mânerului trafaletului pe podea, urmat de pași apropiindu-se. Știu că e în spatele meu, dar refuz să mă întorc. Știu că, dacă va continua să vorbească, voi plânge. Nu vreau să plâng aici. Vreau ca acest proiect să fie despre speranță și viață, nu despre durere și pierderi.

— Peretele ăla, zice Micah, stând lângă mine, arătând spre perete. Peretele ăla este viața ta, Elle. Albastrul nu este urât și nu e trist, dar pictăm peste el pentru că vremea lui s-a terminat. Asistentele care intră aici nu vor uita cum arăta. Copiii care se holbează la pereții ăștia toată ziua nu vor uita și poate le va fi dor de el uneori, dar trebuie să le oferim ceva care să-i facă fericiți. Viața e scurtă și violentă, și dureroasă, și ne ia persoane iubite la fel de repede cum le și aduce în viața noastră, dar e și frumoasă. Wyatt ar vrea să mergi mai departe și să fii fericită. Mergi la întâlniri, mărită-te, fă copii, călătorește... fă orice te face să simți că trăiești. Cu cât jelești mai mult, cu atât trăiești mai puțin, și știi cât de scurt poate fi timpul pe care îl avem la dispoziție.

Niște degete imagine mi se înfășoară în jurul gâtului și strâng atât de tare, încât nici nu pot răspunde. Nici nu îmi dau seama că plâng, până când Micah mă trage la pieptul lui și îmi scapă un suspin zgomotos și umed. Aud ceva căzând în partea cealaltă a camerei și simt brațele lui Dallas înfășurându-ne, astfel că stăm acolo toți trei și

plângem lipsa perechii de brațe care ne-ar fi înfășurat pe toți. Plec la scurt timp după aceea, pentru că nu pot să mă uit la perete fără să plâng. Mergând spre ieșire îl văd pe Oliver aplecat cu coatele pe tejghea și fața îngropată în mâini. Mă întreb dacă e obosit, sau dacă unul dintre pacienții lui nu se simte bine.

Mă tot gândesc la peretele albastru și, chiar dacă am motive să nu o fac, vreau să-l alin. Trecând printre amintirile neplăcute, mă concentrez pe cele plăcute și mă agăț de acelea. Fără să mai ezit, mă duc în spatele lui și îmi înfășor brațele în jurul mijlocului său, punându-mi obrazul pe spatele lui. Corpul i se crispează.

— Ieșim ca prieteni, nu la o întâlnire, îi spun, lipită de el, și simt cum expiră îndelung. Îi dau drumul când se îndreaptă și se întoarce cu fața spre mine, cu sprâncenele încruntate, în timp ce îmi observă expresia feței.

— OK? îl întreb în șoaptă.

Nu răspunde. În schimb, ridică o mână pe obrazul meu. Tremur în timp ce îl mângâie ușor cu buricul degetului mare.

— OK, o întâlnire între prieteni, răspunde el.

Mă privește în ochi și își înclină capul. Încep să mă pierd cu firea. Oliver știe că regulile mele pentru întâlniri îi interzic să mă sărute, și nici măcar nu suntem la o întâlnire, între prieteni sau oricum altfel. Dar, când respirația lui îmi cade pe buze, ochii mi se închid fluturând. Totuși, nu mă sărută. Buzele îi aterizează exact pe colțul gurii mele, așa cum au făcut-o acum mulți ani pe acoperișul casei părinților mei. După orchestra care îmi cântă în piept, ai zice că a făcut ceva mai îndrăzneț. Ochii mi se deschid încet, în timp ce el se depărtează de mine, examinându-mă ca și cum aș fi un fel de artefact antic.

— Ești încă de acord, da? Nu am încălcat nicio regulă.

Dau încet din cap, captivată de el, deși gândurile îmi strigă *NU*. Dacă ăsta a fost sărutul lui prietenesc, nu cred că aş supravieţui unuia adevărat de la el, chiar şi acum, când înţeleg mai multe.

— Îmi vei trimite restul regulilor? Chiar dacă ieşim doar ca prieteni? Întreabă el, cu o licărire în ochi care mă nelinişteşte.

Dau din nou din cap.

— Ți-ai pierdut vorbele?

— M-ai luat prin surprindere, şoptesc.

Încearcă să-şi ascundă un zâmbet, dar îi văd gropiţele adâncindu-se, aşa că ştiu că e acolo.

— Tocmai mi-ai făcut o zi foarte nasoală mult mai bună, răspunde el, luându-mi faţa în mâini şi trecându-şi degetul pe buza mea inferioară.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? îl întreb, aplecându-mă în atingerea lui.

Dă din cap şi zâmbeşte amar.

— Asta e de ajuns.

Nu pot să mă abţin; îi zâmbesc înapoi. Stăm aşa un moment, privindu-ne în ochi, cu degetul lui pe buzele mele şi inima mea în mâinile lui, până i se aude numele în boxele spitalului.

— Ar trebui să plec. Tu ai treabă, iar eu, spre deosebire de alţii, am nevoie de somn.

Oliver încuviinţează, îşi ia mâinile de pe faţa mea şi păşeşte spre camerele pacienţilor.

— Noapte bună, frumoasă Elle.

— Noapte bună, Oliver cel arătos, spun zâmbind.

Zâmbeşte larg în timp ce mă întorc ca să plec.

— Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă, strigă.

Plec din spital simțindu-mă mult mai ușurată față de cum eram când am venit. Când ajung la mașină și pun o mână pe locul atins de buzele lui, jur că simt o furnicătură. Închid ochii și încerc să-mi amintesc dacă Wyatt m-a făcut vreodată să mă simt așa. L-am iubit, chiar l-am iubit, dar de fiecare dată când sunt în preajma lui Oliver îmi pun întrebarea asta. Mă simt îngrozitor pentru că îi compar. Poate doar i-am iubit în moduri diferite. Poate Oliver a fost o dragoste mai familiară, plină de hormonii adolescenței, iar Wyatt dragostea adultă, previzibil de stabilă. Nu mă pot decide care e mai bună sau dacă vreuna din ele este. Nu că ar trebui. Wyatt s-a dus și nu pot face nimic în sensul ăsta. Atunci de ce mă simt ca și cum a ieși cu Oliver la o întâlnire între prieteni e trădarea supremă adusă memoriei lui?

Capitolul paisprezece

Mă plimb prin galerie când o femeie deschide ușa și mă face să mă opresc în loc. Zâmbește, ridicându-și ochelarii de soare în păr. Este mai în vârstă, probabil de-o seamă cu mama, și are grația unei prim-balerine.

— Dumneavoastră sunteți proprietara? întreabă, uitându-se o dată în jur, înainte de a-și întoarce din nou privirea către mine.

— Da, îi răspund și mă îndrept spre ea. Estelle Reuben. Ați mai fost pe aici? o întreb.

Îmi pare cunoscută, dar nu știu de unde. În trecut, eu și Wyatt găzduiam vernisaje în galerie, așa că mă gândesc că poate a fost la unul dintre ele.

— Nu am mai fost. Cred că ne-am întâlnit o dată în New York, spune ea, înclinându-și capul pentru a-mi examina fața. Erați cu Wyatt...

— Logodnica, completez spațiul liber.

Logodnica, fosta logodnică, logodnica înainte de moarte, niciodată nu știu ce să-i spun unui străin care știa despre mine.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spune ea, zâmbind trist.

Mușchii feței nu i se mișcă foarte mult când zâmbeste, ceea ce o face să pară mai mult firoasă decât plină de compasiune, dar îi răspund oricum.

— Mulțumesc. Sunteți colecționară? întreb, gândindu-mă că trebuie să fie, dacă ne-am cunoscut în New York.

— Da, mă interesează piesa aia de foarte mult timp.

Ridică delicat mâna și arată la principala mea atracție: ochiul care veghează asupra galeriei.

— Ah, șoptesc.

— Cât vreți pe el? întreabă. Am încercat să-l cumpăr în trecut, dar fără succes.

Ochii mi se deschid larg când realizez cine e.

— Priscilla? spun, întorcându-mă cu fața spre ea.

Priscilla Woods tot sună și îl pune pe asistentul soțului ei să sune de aproape un an. Tot le refuz ofertele, deși sunt sume mari, pentru că vrea cele două piese preferate ale mele și nu sunt gata să le dau.

— Îți amintești, spune zâmbind. Sunt în oraș pentru câteva zile, așa că m-am gândit să trec pe aici ca să văd dacă ești pregătită să-mi vinzi aceste piese.

— Aceea nu este de vânzare, îi spun, dregându-mi vocea, pentru a mă asigura că mă aude.

— Și celălalt? Inimile zdrobite cu aripi?

Îmi întorc privirea de la ea, către locul unde este atârnat tabloul, pe peretele opus.

— Se numește *Caleidoscoape Înaripate*, îi răspund, simțind deodată un nod în gât. Wyatt l-a pictat la scurt timp după ce ne-am logodit. A pictat trei, a vândut două și a păstrat un tablou pentru galerie. Nu am fost niciodată sigură dacă l-ar vinde, chiar dacă mesajul său mereu mă făcea să lăcrimez și să zâmbesc. Până la urmă, era tabloul lui, putea face ce voia cu el.

— Este superb, spune ea și merge să stea în fața lui. Îmi aduce aminte de un fel de renaștere.

Aprob și înghit în sec, sperând să-mi păstrez cumpătul destul cât să trec de conversație.

— Chiar este o renaștere.

Este renașterea inimii mele, a speranțelor mele la dragoste, a vieții mele amoroase și nașterea relației noastre.

— Nu are etichetă cu preț, zice ea.

— Unele lucruri nu au preț.

Se întoarce spre mine și își înclină capul.

— Niciun lucru tangibil nu este neprețuit.

— Poate că nu, dar amintirile din spatele lui sunt.

Răspunsul meu o face să dea din cap, semn că a înțeles. Ochii îi fug de la ai mei înapoi la tablou.

— Deci nu ești gata să dai drumul amintirilor legate de el?

Privesc fix tabloul, în liniște. Știu că niciun preț nu va fi de ajuns pentru a acoperi acele amintiri, dar ele vor fi întipărite în mintea mea pentru totdeauna, așa că poate ar trebui să încetez să mă mai gândesc în felul ăsta la tablourile lui. În ultimele săptămâni am reușit să întorc o nouă pagină. Simt că mă îndrept în direcția potrivită, și totuși, când mă confrunt cu așa ceva, cu realitatea de a merge mai departe, de a merge *cu adevărat* mai departe, trag de timp ca o mașină când nu schimbă viteza. Trag adânc aer în piept, inhalând veșnicul miros de lemn și vopsea, și când expir sunt hotărâtă.

— Sunt gata să-i dau drumul, spun cu vocea fermă și decisă.

Priscilla se întoarce și bate din palme în față cu un tipăt fericit, exact opusul înfățișării ei, cu perlele ei fine și tunsoarea bob perfectă. Mă face să zâmbesc un pic și mă simt mai puțin tristă pentru că vând tabloul.

— Pot să vi-l livrez acasă, îi spun, știind că e vândut, pentru că, atunci când cineva bogat pune ochii pe ceva, nu pleacă fără acel ceva.

— Locuiesc în New York, răspunde ea. Nu mă aștept să zbori până acolo ca să livrezi ceva.

— O facem foarte des. Nu m-aș simți împăcată dacă vi l-aș trimite prin colet. Nu pe acesta.

Îmi zâmbeste ușor.

— Îl iau eu însămi. Avem un avion particular, așa că nici măcar nu va fi transportat într-un dulap. Voi avea mare grijă de el.

Felul în care vorbește despre el, ca și cum ar fi un copil, mă face să mă simt un pic mai bine în legătură cu vânzarea.

— O să fac actele pentru dumneavoastră.

— Am timp să dau o fugă până vizavi? Trebuie să mă întâlnesc cu prietena mea, să luăm prânzul, spune ea, uitându-se la ceas.

— Sigur. Am nevoie doar de câteva informații de la dumneavoastră. Voi avea totul pregătit și împachetat până terminați.

— Perfect. Abia aștept să îl agăț deasupra șemineului și să mă mândresc cu noul meu tablou, spune ea.

Tabloul ei. Încerc să nu las vorbele să mă înțepe, dar o fac oricum. După ce pleacă și termin de făcut actele, dau jos tabloul, apucând marginile pânzei când îl pun pe podea. Îmi încrucișez picioarele sub mine și îmi las degetele să mângâie fiecare inimă frântă, colorată și frumoasă, și aripile care le ridică. Îmi curg lacrimi pe față în timp ce o ating pe fiecare, luându-mi rămas-bun. Încep să îl acopăr, un strat, două straturi, trei... oprindu-mă pentru a-mi șterge fața la fiecare strat. Mă gândesc la fața

serioasă a lui Wyatt când amesteca acuarelele... expresia de exaltare când a ajuns la aripile ivorii, când viziunea lui a prins viață pe pânză.

— *Îți place? mă întrebase. Fața i se luminase când a devenit clar că îmi plăcea foarte mult.*

— *Nu vreau să-l vând niciodată, am spus, în timp ce el râdea și își înfășura brațele în jurul meu, strângându-mă în el.*

— *O să-l vindem într-o zi, când ne vom sătura să-l privim.*

Sper să nu creadă că m-am săturat să-l privesc, pentru că nu e așa. Nu cred că mă voi sătura vreodată să mă uit la picturile lui, dar nu despre asta e vorba acum. E despre a-mi lua „la revedere“, îmi spun când mă ridic și, cu inima greoaie, dau altcuiva o bucată din trecutul meu. Ea nu va ști niciodată povestea din spatele lui, dar îl va aprecia oricum.

Capitolul cincisprezece

În a patra zi de pauză între mine și Mia o sun și, după ce purtăm o lungă conversație, merg cu mașina la studioul ei. Când ajung, împing ușa și mă opresc un moment pentru a admira fotografiile pe care le are agățate pe pereți. Le-a schimbat pe toate de la ultima mea vizită. În dreapta este o fotografie alb-negru a unei femei întinse în pat. Are fața întoarsă dinspre cameră, iar cearșafurile sunt strânse lângă fundul ei, deci tot ce se vede este arcu spatelui și părul negru, bogat, ce-i acoperă jumătate de umăr. Lumina și poziția creează o fotografie absolut uimitoare. Pe peretele din fața ușii este o familie: tatăl poartă pantaloni maro de catifea, o cămașă bleumarin cu nasturi și, pe cap, o mască de Chewbacca, acoperindu-i fața. Băiețelul de lângă el este îmbrăcat asemănător și are o mască de soldat al Părții Întunecate. Mama stă de partea cealaltă a fiului lor și poartă pantaloni maro mulați, o bluză albă și are părul șaten împletit ca prințesa Leia. Râzând de cât de adorabilă e poza, mă sperii când Mia apare de după colț ca să mă salute.

Mă uit în jos și văd că Mia poartă o rochie roșie înfășurată, fără pantofi, ceea ce este amuzant, deoarece eu

port aceeași rochie, dar pe negru. Ne măsurăm rapid din priviri și râdem.

— Bună, îi spun jenată.

— Îmi pare rău că sunt o nesimțită și îmi pare rău că nu am fost acolo când ai vândut tabloul, răspunde ea, repetând ceea ce mi-a spus și în discuția telefonică.

— E în regulă. A fost bine. Îmi pare rău că am spus ce am spus, nu era treaba mea.

Amândouă respirăm ușurate și înaintăm cu brațele deschise, înfășurându-ne într-o îmbrățișare strânsă.

— Ești așa o nenorocită câteodată, îmi spune, lipită de gâtul meu.

— De-aia suntem prietene.

Ne dezlipim și mă uit din nou la peretele din fața noastră.

— Îmi place foarte mult poza asta.

Mia zâmbește.

— Nu e grozavă? O să fie felicitarea lor de Halloween anul ăsta.

— Aia e uluitoare, zic, arătând cu capul spre poza cu spatele femeii.

— Da, poză de budoar pentru cel ce în curând îi va fi soț. O fată încântătoare.

Își întoarce ochii albaștri către mine.

— Când o să mă lași să-ți fac și tie niște poze de-astea? Ai fi perfectă.

Scot un sunet.

— Aș fi teribilă. Nu știu cum să arăt sexy înadins.

Mia râde.

— Asta înseamnă sexy! Dacă te chinuiești prea tare, ajungi să arăți prosteste. Te voi ajuta totuși, știi că știu cum să fac treabă bună.

— Da, asta e clar, spun, arătând cu mâna prin studio.

— Hei, vrei să participi la o ședință foto pentru mine weekendul ăsta?

— O ședință foto? Eu am venit ca să te scot la prânz și să-mi cer iertare în genunchi, nu ca să programez o ședință foto sexy.

— Știu, dar trebuie să fotografiez un model, și fata tocmai a anulat, pentru că e bolnavă, și, colac peste pupăză, e o ședință foarte importantă pentru o revistă locală și trebuie să am pozele până săptămâna viitoare. Este foarte important, Elle. ăsta ar putea fi momentul meu de glorie.

— Rahat! spun, respirând ușor.

— Da, rahat. Toate modelele cu care am lucrat mi-au spus că „poate” și nu-mi ajunge „poate” în momentul ăsta.

Pare că e aproape să plângă și nu-mi place să o văd atât de stresată pentru o slujbă.

— OK, o s-o fac, îi zic.

Adică am mai făcut chestia asta pentru ea și altă dată. Cât de rău poate fi?

— Ah, mulțumesc! spune ea, ȝopăind și îmbrăȝându-mă din nou.

— Este... OK, îți amintești când m-ai pus să pozez cu un tip pe plajă? E genul ăla de ședință?

Atunci nu a fost chiar atât de rău, până a apărut Wyatt. Ne jucaserăm în apă și făcuserăm tot posibilul pentru a nu ne uita la cameră și a părea că era chimie între noi, ceea ce e greu cu un bărbat necunoscut, oricât de drăguț ar fi.

Până am ajuns să ne simțim confortabil unul cu celălalt, destul de confortabil încât să ajungem la poza în care mimam că suntem aproape de a ne săruta, a apărut

Wyatt. M-a agitat atât, încât nu am mai reușit să mă simt natural cu tipul. Evident, aia a fost prima lui greșeală în ce o privește pe Mia. A fost groaznic.

Râsul Miei mă trezește din gândurile mele.

— Nu, asta se va desfășura înăuntru și va fi mult mai intimă, așa că e bine că nu ți-ai găsit încă un iubit.

— Da, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, spun cu jumătate de gură, înainte de a o lăsa să-și vadă de treabă și de a mă întoarce la propriul studio.

Îmi propun să-mi aduc aminte să iau un sendviș pe drum.

Mai târziu, în timp ce mă pregătesc de venirea copiilor, primesc un mesaj de la Oliver, care mă face să mă încrunt.

Regula nr. 1 – fără fustă scurtă.

Mă uit îndelung la el, mă uit în jos la mine însămi, apoi afară, ca să văd dacă mă urmărește.

Mă urmărești?

??

Mă vezi acum de undeva?

Telefonul începe să-mi vibreze și numele lui apare pe ecran.

— Asta înseamnă că ai pe tine o fustă scurtă acum? Întreabă în șoaptă.

— Da, și din tonul vocii tale, aș zice că tu ești la spital.

— Cât de scurtă? Întreabă el, ignorând cele spuse de mine.

— Prieteni, Oliver, îi amintesc.

— Doar spune-mi cât de scurtă, pentru numele lui Dumnezeu! Am nevoie să-mi imaginez.

— Imediat deasupra genunchilor.

— Ce culoare?

— Neagră.

Aud o ușă deschizându-se și închizându-se înaintea de-a-i auzi din nou respirația în urechea mea. Tremur ca și cum ar fi în spatele meu.

— Este strâmtă?

Mă face să râd.

— Încerci să faci sex prin telefon cu mine la trei după-amiaza? De la muncă?

El expiră.

— Ți-am trimis un mesaj, să nu porți fustă scurtă la întâlnirea noastră între prieteni, și tu îmi spui că porți una chiar acum, la vedere, să poată vedea toată lumea.

— Și? Te porți de parcă aș fi îmbrăcată doar în lenjerie.

— Nu, dar toți bărbații din Santa Barbara se vor uita la picioarele tale și vor vrea să fie înfășurate în jurul mijlocului lor și îți vor vedea partea de sus a sânilor și își vor dori să poată să tragă rochia de pe tine pentru a-i vedea mai bine...

— Oliver! îl întrerup, complet amețită.

Încep să am bufeuri și să respir greoi și nici măcar nu e acolo ca să-mi facă toate lucrurile acelea.

— Prieteni! strig.

— Prieteni! Nu voi ieși cu tine dacă vei continua să-mi spui lucrurile astea.

Nu vorbește un timp atât de lung, încât chiar mă uit la ecran ca să mă asigur că încă e conectat.

— Ce ți se întâmplă când îți spun lucrurile astea, Estelle? întreabă pe un ton aspru, făcându-mă să tremur involuntar.

— Nimic, îi șoptesc.

— Nimic?

Închid ochii, simțind provocarea din tonul lui, știind că aș fi făcut mai bine să ignor cu totul întrebarea.

— Nu te face să-ți dorești să fim singuri undeva?

— De ce aș vrea asta? întreb, sperând că vocea îmi sună mai ferm decât o simt.

— Pentru că, dacă am fi, mi-aș strecura mâna sub rochia ta...

Face o pauză și își coboară și mai mult vocea.

— În chiloții tăi.

— Cine zice că am chiloți pe mine? întreb dintr-o suflare.

— Nu ai chiloți pe tine, Elle, obraznico?

Zâmbetul din vocea sa mă face să roșesc.

— Poate.

— Dacă bag mâna sub rochie și descopăr că nu porți, nu aș putea rezista. Ar trebui să-ți scot rochia și să văd dacă ești complet goală pe dedesubt.

— Și ce se întâmplă dacă sunt? întreb încet.

De ce intru în jocul ăsta? De ce, de ce, de ce îi dau apă la moară? De ce îmi place?

— Ai avea o mare problemă, spune cu un mârâit aspru, care îmi face inima să tresalte.

— Ce fel de problemă? îl tachinez.

— Prima dată aș vrea să te gust, începe el.

— Nu ne sărutăm la o întâlnire între prieteni, îl chinuiesc zâmbind.

— Nu te-aș săruta pe gură, spune cu o voce care mă face să tânjesc, înainte să continue.

— Nu m-aș grăbi, ți-aș săruta corpul, mergând în jos, până la glezne, apoi m-aș întoarce încet în sus, parcurgând cu limba interiorul coapselor... gustându-ți fiecare centimetru...

Vorbele îi sună ca un tors și vibrez la imaginea intensă pe care mi-o descrie, ca și cum i-aș simți limba fierbinte pe pielea mea sensibilă.

— Te-aș savura până m-ai implora ca buzele și gura mea să îți intre în...

— Oliver! mă reped, scăpând un oftat printre buze.

Chiar am cerut-o, știu că așa e, dar chiar să-l aud spunând-o mă înfierbântă prea tare, mă tulbură, e prea mult. Trag aer în piept și reușesc să chițai:

— Nu ai vieți de salvat?

— Sunt în pauză, răspunde nonșalant, ca și cum nu mi-ar fi spus acele lucruri chiar adineauri. Știi, și eu mănânc de prânz.

— Faci sex la telefon în pauza de prânz?

Ochii mi se deschid larg și clilesc rapid, pentru a se obișnui cu lumina din studio.

El chicotește.

— Am această înzestrare.

— OK... te voi lăsa acum, ca să-ți savurezi restul pauzei de prânz.

— Nu-i nevoie. Am o erecție turbată acum și trebuie să mă ascund în debaraua asta întunecată până mă gândesc ce să fac în privința asta, înainte de a-mi continua ziua.

Oftez, lăsându-mă în scaunul din spatele meu. Imagini cu el flirtând cu toate asistentele îmi trec prin fața ochilor, înainte să le pot opri.

— Sunt sigură că există multe asistente doritoare... și personal auxiliar care te pot ajuta.

Din nou liniște, apoi o respirație aspră.

— Mi-aș dori să nu ai o părere atât de proastă despre mine.

— Eu mi-aș dori să nu-mi fi provocat aceste gânduri de la început, dar asta e viața, Bean.

— Urăsc când îmi zici Bean, șoptește el, vocea transformându-i-se brusc în ceva mai adânc, mai trist.

- De ce? șoptesc și eu, deși sunt singură.
- Am motivele mele, spune el, înainte de a-și drege vocea.
- În orice caz, problema a trecut, deci nu e nevoie de întăriri. Nu că aș fi solicitat.
- OK, păi... o zi bună, zic, neștiind ce altceva să zic.
- Și ție.

Las jos telefonul și, chiar înainte să iau o bucată de sticlă pentru a-mi începe sculptura, vibrează din nou.

Următoarea regulă: fără „Bean” la întâlnirea amicală.

OK.

Și fără „Găină”. Doar Estelle și Oliver.

Creaturi cu aripi flutură în interiorul meu.

E & O.

Mulțumesc. A fost o săptămână grea. Aveam nevoie să zâmbesc azi.

Când spune astfel de lucruri, îmi vine să plâng. Știu că meseria lui e grea și faptul că vrea să continue la pediatrie și după ce își termină rezidențiatul e ceva ce nu pot înțelege. Să-l văd ieri arătând atât de înfrânt nu-i e caracteristic. Și acum acest mesaj? Mi se rupe inima.

— ::plecăciuni:: Sunt aici toată ziua.

— În rochia ta?

— LOL. În rochia mea!

Niciunul nu mai răspunde după aia și, în timp ce îmi continui munca la inima caleidoscopică zdrobită, zâmbesc. El e motivul pentru care am început să le fac, chiar dacă Wyatt m-a învățat cum să le perfecționez, astfel încât inimile să nu se mai destrame. Nu pot să nu mă întreb dacă ăsta nu a fost cumva un semn, dar nu las gândul să-mi dea târcoale prea mult. Nu are niciun rost să crezi în destin, dacă ești prea încăpățânat ca să i te supui.

Capitolul șaisprezece

Întâlnirea mea cu Oliver ajunge să pice într-o sâmbătă. Ne-am văzut doar în trecere de la ultima conversație telefonică/prin mesaje și m-am concentrat în principal pe pictatul camerelor cu Micah și Dallas.

Oliver mi-a dat trei reguli pentru întâlnire: fără rochii scurte, să port încălțăminte confortabilă și să nu mă dau cu ruj. A trebuit să râd de-a dreptul la ultima și, evident, nu am respectat-o. M-am îmbrăcat în blugi, ghete joase, negre, și un maiou alb, dantelat, cu o haină verde-închis peste, în caz că se face frig mai târziu. Mi-am lăsat părul desfăcut și l-am îndreptat și m-am machiat, inclusiv cu ruj roșu-închis. Uitându-mă în oglindă, am zâmbit la reflexia mea. Înainte de a-l cunoaște pe Wyatt, niciodată nu mă dădeam cu ruj. El a fost cel care mi-a sugerat să o fac, împreună cu haine mai de adult. Mi-a plăcut schimbarea. Era mai în vârstă decât mine și știa mai multe lucruri. Trăise o viață mai plină decât a mea, așa că, de câte ori îmi sugera ceva, îl ascultam.

Înainte de Wyatt mă îmbrăcam cum îmi venea: rochii scurte, fuste strâmte, tocuri înalte, de toate. M-a îndepărtat încet de lucrurile alea și m-a îndreptat spre

ceea ce el numea „îmbrăcămintele de adult“. Mia credea că sunt o idioată. Spunea că, pentru că aveam abia douăzeci și unu de ani, puteam și trebuia să ne arătăm atuurile.

— Mai ales tu, cu corpul tău de dansatoare, spunea.

Încă purtam Converse Chuck Taylor și bocanci Dr. Martens, și mi-am făcut și un piercing în nas odată. Doar nu îmi mai dezgoleam prea mult picioarele și nu mai purtam decolteuri atât de adânci și nu era nimic rău în asta. Îi sunt recunoscătoare lui Wyatt pentru tot ce mi-a oferit, dar am decis că nu îmi voi mai schimba nicio dată personalitatea, pentru nimeni, mai ales pentru un bărbat.

Cobor scările tropăind și iau o sticlă de apă, pe care o beau în timp ce mă uit după o gustare.

— Arăți bine, zice Vic în timp ce deschide frigiderul.

Mă întorc și zâmbesc.

— Mulțumesc.

— Mergi la o întâlnire așa devreme?

Mă uit la ceas, e zece, iar Oliver ar trebui să ajungă în orice moment. Deodată încep să devin agitată. Încep să realizez situația: Oliver o să mă ia, pentru a merge la întâlnirea amicală, de la fratele meu de acasă, casa celui mai bun prieten al lui. Evident, nu gândisem situația atât de bine cât ar fi trebuit. Am douăzeci și cinci de ani. Nu mai sunt un copil, dar pentru Victor asta este absolut de neconceput. Știu, pentru că am auzit-o la nesfârșit. Știu, pentru că, oricât l-ar iubi pe Oliver, și merge până acolo încât îl prezintă ca fratele lui când sunt împreună, nu i-ar plăcea ca Oliver să iasă cu mine.

— Nu chiar o întâlnire, spun. Ies un pic cu Bean.

Victor se încruntă, observându-mi fața, dar dă încet din cap.

— Pare să vă lege chestia cu spitalul, nu?

O formulează ca pe o întrebare. O întrebare iscoditoare. Prea iscoditoare, venind de la fratele meu, care e avocat. Îi zâmbesc încordat și îi răspund dând din cap. Se aude soneria înainte să apuce să mai spună ceva, iar eu tâșnesc, practic, către ușă.

— Ne vedem mai târziu, îi strig peste umăr, în timp ce îmi înhaț geanta și deschid ușa. Ies fără ca măcar să mă uit la Oliver, care stă atât de aproape, încât mirosul parfumului său mă izbește ca un zid. Trebuie să încui ușa înainte de a-i acorda atenție. Trebuie să ne îndepărtăm, înainte ca Victor să iasă și să spună ceva care să ne facă să uităm pentru totdeauna de prietenia asta.

— Te grăbești? spune Oliver chicotind, în timp ce eu încerc să mă descurc printre milionul de chei pe care le am agățate de breloc. Ochii îmi zboară la blugii lui închiși la culoare și urcă ușor către mijlocul lui subțire și spre polo-ul vișiniu care îi îmbracă corpul zvelt. Mă uit la fața lui, trecând peste barba care îi acoperă un pic gropițele, și la felul cum părul lung îi atinge ușor pomeții. Ochii aceia verzi, superbi se aprind, amuzați. La dracu'! Arată prea bine pentru o întâlnire amicală. Ochii îi rămân lipiți de buzele mele când le dezlipesc pentru a răspunde și deschide gura ca să spună ceva în același timp, dar, înainte ca vreunul din noi să apuce să zică ceva, ușa se deschide și Victor trage cu ochiul afară.

— Ha. Am crezut că glumești.

— În legătură cu ce? îl întreb.

— Ce faci, frate? spune Oliver în același timp, atingându-și pumnul de al lui Vic.

— A zis că iese cu tine, dar se purta ca și cum mi-ar ascunde ceva, așa că am presupus că minte.

Inima amenință să-mi sară din piept, așa că mă uit în altă parte, concentrându-mi atenția pe munții din depărtare.

— Nu sunt copil, Victor, mă reped, în timp ce Oliver își construiește propriul răspuns.

— De ce ar ascunde ceva? spune el, pe un ton foarte confuz. Ne ascunzi ceva, Elle?

Ridic capul pentru a mă uita la el.

— Mergem undeva sau începeți să mă interogați? Chestia asta e mai mult decât ridicolă.

Îmi întorc privirea spre Victor, care râde, scutură din cap și intră înapoi în casă.

— Distracție plăcută cu domnișoara Arțag! aruncă peste umăr.

Îi arăt degetul mijlociu, ceea ce îl face să râdă și mai tare, și tropăi pe scări îndreptându-mă către Cadillacul negru al lui Oliver. Trag de clanță când aud zgomotul pașilor lui apropiindu-se, dar ușa rămâne închisă. Se oprește lângă mine și văd cheile în mâna sa, cu degetul pe butonul de deblocare a ușilor.

— Nu prea îmi place să încep întâlnirile, amicale sau altfel, cu stângul, spune el, semnalizându-mi să mă uit la fața lui superbă și serioasă.

— Mie nu-mi place să încep o întâlnire fiind interogată atât de frate-meu, cât și de pretendent.

Buzele i se contractă.

— Pretendentul?

— Știi ce vreau să zic, mormăi eu.

Oliver zâmbește, un eveniment absolut devastator.

— Nu știu. Aș prefera să clarifici, ca să nu îmi vină idei nepotrivite.

— Oliver.

- Estelle.
- Știi regulile: fără sărutat, fără atingeri, fără chestii dubioase.
- Și tu le știi pe ale mele. Fără rochii scurte, fără ruj... și totuși, iată-te purtând ruj roșu. *Roșu*. Culoare clasică de întâlnire, apropo.
- Mă mușc de falcă, pentru a nu râde, dar nu reușesc.
- Roșu e culoare de întâlnire?
- Pe buzele alea, da, este.
- Îmi susține privirea pentru un moment, un moment de-a dreptul electrizant, în timpul căruia parcă îmi trece curent prin vene, înainte de a descuia mașina și a se întinde pentru a-mi deschide portiera.
- Frumoasă mașină, îi spun când intră și o turează.
- Mulțumesc. A fost cadou de la tata, pentru absolvirea facultății de medicină.
- Încuviințez.
- Cum se simte?
- L-am întâlnit o singură dată pe tatăl lui, în trecere, dar am auzit destule despre el cât să știu că încă resimte efectele atacurilor cerebrale suferite.
- Este... bine. Recăsătorit. Pare fericit, și soția lui e drăguță. Are grijă de sănătatea lui, ceea ce e bine.
- Mama ta și Sophie ce fac?
- Îmi aruncă un zâmbet rapid înainte să-și îndrepte atenția către drum.
- Fac foarte bine. Sophie e însărcinată, din nou, iar Sander crește văzând cu ochii. Și mama face bine, este atât de încântată de ei, încât a lăsat-o mai moale cu munca și stă acasă ca s-o ajute pe Sophie.
- Uau, sunt impresionată! Se pare că oamenii chiar se mai schimbă.

— Ai fi surprinsă cât de mult, spune el cu o voce joasă, care rezonază în mine într-un fel delicios.

— Deci, zic, trântindu-mi mâinile pe coapse. Unde mergem?

— Întâi la micul dejun. Apoi la o podgorie.

Mă întorc pentru a mă uita la el.

— Încerci să mă îmbeți la o întâlnire între prieteni?

Îmi dau seama că încearcă din răspuseri să nu zâmbească sau să râdă.

— Te-ai dat cu ruj roșu la această întâlnire prietenească.

Râd, oftez și mârâi, toate în decursul a trei secunde.

— Ești imposibil.

— Tu mă faci să fiu așa.

— Hai să vorbim despre altceva, îi spun, uitându-mă pe geam. Mașina asta are bluetooth?

Oliver râde.

— Da, prințesă Estelle, ți-a trecut inspecția?

Încetez să-mi mai mișc mâna pe bord și mi-o pun înapoi în poală, simțind cum o roșeață mi se strecoară pe față.

— Îmi plăcea mai mult vechea ta mașină, îi spun.

Lui Oliver i se ridică sprâncenele și se întoarce ca să se holbeze la mine.

— Ți place hârbul de Maxima mai mult decât asta?

Ridic din umeri.

— Era mai intimă. Asta îmi amintește de Batmobil și nu e nimic în neregulă la Batmobil, dar mie îmi plac lucrurile mai intime.

Scutură din cap și mormăie ceva înfundat, dar începe să-mi caute telefonul pentru a-l conecta la bluetooth. Deja știe că vreau să ascult muzica mea, nici nu trebuie să-i explic. Obişnuiam să-mi aduc propriul CD oricând

eram cu el în mașină. Oliver ascultă două lucruri: rock greu și rap și, deși sunt OK cu amândouă, prefer clasicii. Steve Miller Band nici nu au ajuns la partea interesantă când sunt întrerupți de un telefon de la Mia.

Oliver se uită la mine întrebător.

— Dacă nu te deranjează, îi spun.

Apasă butonul și, înainte să spun „alo”, se aude vocea frenetică a Miei.

— Ce lenjerie porți? întreabă.

Fața mi se înroșește pentru a doua oară în dimineața asta. Cu coada ochiului îl văd pe Oliver mușcându-și buza.

— Ce? întreb. Mia, ești pe speaker!

— Nu mă interesează. E o urgență. Nu auzi ce voce stridentă am? Ce porți pe sub haine?

Îmi arunc ochii la fața lui Oliver, după aceea privesc prin parbriz, apoi, în sfârșit, trag un pic de bluză și mă uit în jos, pentru că am uitat complet ce lenjerie am pe mine.

— Poți să deconectezi telefonul? îi spun lui Oliver, care refuză dând din cap. Te rog, asta e... nemaipomenit de jenant.

— Răspunde, șoptește.

— Cine se aude? întreabă Mia.

— Oliver. Suntem în mașina lui și ești pe nenorocitul de bluetooth.

Râde.

— O, Doamne! Îmi pare atât de rău, Bean!

— Ce? țiip eu. Nu el e cel hărțuit!

— O, dar acum este. Deci, lenjerie?

— Sutien de dantelă albă și boxeri asortați, spun, aproape printre dinți, fără să pierd felul în care privirea lui Oliver se mută spre mine, cu o mină aprobatoare.

Vreau să-l plesnesc pentru asta, dar știu că nu ar aduce nimic bun, așa că îmi încrucișez mâinile la piept, ca un copil bosumflat.

— Ei bine, știi favoarea aia pe care mi-o datorezi? începe ea. Modelul poate să vină doar la prânz. O să fii disponibilă la ora aia?

Mă uit înapoi la Oliver, care scutură din cap.

— Putem să o facem mai târziu? Pe la... șase? spun eu, întrebându-l mai mult pe el decât pe ea.

— Elle! Chestia asta este extre de importantă. Ar trebui să mai dau telefoane și nimeni nu poate face ședințe din scurt, pentru că sunt toți în L.A., la ceva chestie legată de modă.

Pufnesc și închid ochii, rezemându-mi capul pe tetieră.

— Lasă-mă să te sun înapoi.

— Te rog, spune-mi în decurs de o oră. Te rog!

— Așa voi face.

Oliver deconectează telefonul în timp ce parcăm în fața unei gherete de lângă apă.

— Ce-a fost asta? întreabă el, oprind mașina și întorcându-se către mine.

— Are o ședință foto, care se duce de râpă în toate felurile imaginabile, și m-a rugat să pozez eu pentru ea, dar se pare că nu poate găsi un tip care să pozeze cu mine într-un timp atât de scurt.

— Vrei să o faci? Adică putem mânca și după aia să mergem acolo.

Oftez, uitându-mă pe fereastră.

— Știu că nu asta plănuiseși pentru întâlnire.

— Dar tu vrei să fii acolo pentru prietena ta. Înțeleg, Elle. Putem merge acolo după.

Mă întorc zâmbind către el.

— Mulțumesc.

Ridică din umeri ca și cum nu ar fi mare lucru.

— Ți-e foame?

— Mor de foame.

Mergem înăuntru și ne așezăm la terasă, unde suntem la câțiva metri de apă. Pe plajă este un grup de surferi care își îngrijesc plăcile, în timp ce alții sunt în apă, așteptând valuri mai bune.

— Este în regulă? întreabă Oliver, arătând cu capul spre surferi.

Zâmbesc.

— E perfect.

— OK, nu eram sigur.

Realizez la ce se referă când ochii i se mută înapoi, către plaja plină de surferi.

— Să știi că putem vorbi despre asta. Chiar sunt OK.

Zâmbește delicat.

— Nu vreau să te simți neconfortabil.

— Sunt bine.

Dă din cap.

— Te-ai mai întors după ce s-a întâmplat?

— La plajă? întreb, încruntându-mă. Sigur că da. Am fost de curând... la câteva zile după comemorare.

Ochii verzi îi sclipesc surprinși.

— Am vrut să văd ce faci după ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că nu am făcut-o. M-am interesat de tine prin Vic, dar ar fi trebuit să fiu acolo. De fiecare dată când mă gândeam să apar la galerie sau să te caut... oftează și își întoarce fața, privind din nou către apă. Intram în panică.

Când vine chelnerița și comandăm de băut și ceva de mâncare, știu că pot să trec peste ce a spus. E o ocazie

pentru amândoi să ne întoarcem la subiecte mai lejere, dar vorbele lui îmi tot răsună în cap.

— De ce panică? îl întreb încet, rupând o bucată de pâine și ungând-o cu gem de căpșune, la fel ca și el.

Simt că se uită la mine și ridic ochii pentru a-l vedea cum dă din umeri.

— Din cauza ultimei dăți când te-am văzut.

— Acasă la ai mei, dau din cap, semn că înțeleg.

Când chelnerul se întoarce cu băuturile, abandonăm subiectul, pentru că e prea mult pentru o întâlnire între prieteni.

— Deci, domnule doctor Hart, cum te descurci cu rezidențiatul până acum? Ți se dau teste? Cum funcționează? îl întreb zâmbind.

Oliver chicotește, ochii aprinzându-i-se și zâmbind astfel încât i se văd gropițele.

— Sunt mândru să spun că toate testele au trecut, dar tot mă observă destul de îndeaproape încât să știe dacă greșesc... ceea ce nu fac, adaugă făcând cu ochiul.

Zâmbesc larg.

— Bineînțeles că nu greșești, Domnul Perfect.

— *Doctor Perfect*, mă corectează, ridicând o sprânceană.

Râdem împreună la gluma asta, dar râsul se stinge repede, când privirea îi devine din nou serioasă.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, îi răspund, exact când chelnerul ne pune mâncarea pe masă.

El a comandat omletă de albușuri cu bacon, iar eu ouă Benedict cu avocado. Împingem farfuriile spre mijlocul mesei, pentru a putea împărți mâncarea, așa cum obișnuiam. Totul pare atât de... natural.

Zâmbesc privindu-l cum ia o înghițitură din ouăle cu avocado. Geme, făcând o față de extaz pur, apoi zâmbește și taie o bucată pentru a-mi da mie. Pun mâinile pe marginea mesei și mă aplec spre furculiță, privindu-l în ochi în acest timp. De îndată ce explozia de arome îmi atinge limba, gem la fel ca el și închid ochii.

— Este atât de bun, zic îndată ce termin de mestecat.

Zâmbesc când văd că Oliver încă se uită la gura mea.

— Aveai o întrebare pentru mine, îi amintesc.

El înghite și încuviințează.

— Chiar te dirija? întreabă el.

Probabil că mi se citește pe față cât de surprinsă sunt de întrebare, pentru că adaugă repede:

— Dacă nu te superi că întreb.

— Nu aş spune că mă dirija... nu în sensul rău, oricum... sunt sigură că Vic ți-a descris o imagine îngrozitoare: tipul ăsta pleacă din oraș în mod constant și o lasă singură, fără să sune cu zilele, și când se întoarce îi spune că nu poate să se îmbrace cum o face de obicei și că trebuie să lase cursurile de dans, îi spun, mimând vocea supărată a fratelui meu. Dar nu el m-a obligat să fac vreunul dintre acele lucruri, le-am făcut pentru că am vrut.

Fața lui Oliver se schimonosește în ceva ce n-am mai văzut până acum. E ceva ca durerea, nu știu, dar la vederea acestei expresii inima îmi pică în stomac.

După un moment, îi șoptesc:

— La ce te gândești?

Își întoarce privirea, uitându-se la ocean, iar când ochii lui revin spre mine, expresia aceea nu a dispărut.

— Mă gândesc la...

Se oprește, ca și cum s-ar da un război în mintea lui pentru a decide dacă să-mi spună sau nu. Dau din cap, încurajându-l.

— Mă gândesc că nu cred că aş putea să stau câteva zile fără să-ți aud vocea.

Răspunsul lui nu e deloc ceea ce aşteptam. Felul în care mă face să mă simt nu e deloc cum m-aş fi aşteptat. Iar faptul că îmi plac ambele, îmi creează o stare conflictuală.

— La ce te gândești? mă întreabă după o clipă.

— Că asta nu e deloc la fel ca ultima întâlnire la care am fost.

Oliver rânjește.

— Cu tipul ăla, Derek?

— De ce trebuie să ai o memorie așa bună? îl întreb, zâmbind și scuturând din cap.

— Ai mai ieșit cu el după aia?

— Nu. Nu e deloc genul meu.

— Care e genul tău? întreabă, privirea căzându-i pe buzele mele, pe care le umezesc, pentru că brusc îmi sunt uscate.

— Nu prea am unul anume, știu doar că el nu e, zic, ridicând din umeri.

— Cred că ai un gen.

— Serios? spun. O, înțeleptule, luminează-mă! Care este genul meu?

Oliver afișează zâmbetul acela leneș și se lasă pe spate, împingând puțin cana de apă.

— Îți plac bărbații cu părul lung.

— Spui asta doar pentru că Wyatt avea părul lung, îi zic.

Îmi aruncă o privire critică.

— Și tu ai avut părul lung.

— Am, mă corectează.

— Era mai lung înainte.

— Vrei să-l las din nou să crească?

— Ridic din umeri, ignorând fluturii din stomac.

— Mi-e indiferent. Lui Jen cum îi place?

Oliver zâmbește și mai larg, scărpinându-și barba.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să-i cer părerea.

Faptul că nu neagă că a fost ceva între ei mă face să vreau să arunc cu tacâmurile în el. Râsul lui mă trezește din gândurile criminale.

— Ce? Întreb mai repezit decât am intenția.

— Ești atât de drăguță când ești geloasă.

Ripostez imediat:

— Nu sunt geloasă. Niciodată nu sunt geloasă. Puțin îmi pasă ce faci în timpul liber.

Continuă să-mi zâmbească, cu sprâncenele ridicate. Când simt că fața mi se încălzește, închid ochii, pentru că nu suport să mă uit la ochii lui plini de veselie.

— Elle, spune el.

Tresar și deschid ochii când îi simt mâinile mari acoperindu-le pe ale mele pe masă.

— Ți-am spus deja că nu mă culc cu nimeni. Acum spune-mi, ce-ți place?

— Nu contează ce-mi place mie. Întreab-o pe una dintre asistente, îi arunc și regret imediat, pentru că realizez că par geloasă, într-adevăr.

Oliver râde din nou.

— Nici părerea lor nu contează.

— Și totuși a mea contează.

Ridic o sprânceană.

— A ta contează, răspunde el, înfățișarea lui începând să mă afecteze într-un fel pe care nu-l pot controla bine.

— Ce altceva mai e genul meu? întreb, luându-mi mâinile de sub ale lui și punându-mi-le în poală.

— Îți plac bărbații mai în vârstă.

— Din nou spui asta doar pentru că Wyatt era mai în vârstă.

— Mult mai în vârstă, contrează el.

— Nu există așa ceva.

Maxilarul i se încleștează și îmi răspunde cu o întrebare complicată:

— Știi cât de șocat am fost când am aflat că te-ai logodit cu el?

Stomacul îmi tresaltă. Știu răspunsul la întrebarea asta. Nu aș putea să-l uit niciodată, dar reușesc cumva să dau încet din cap, dorindu-mi deodată ca vântul să mă ia și să mă ducă departe, înainte să mă pierd în privirea lui.

— Cât de șocat?

— Foarte.

— De ce?

Oliver închide ochii și expiră puternic. Chiar când îi deschide din nou, chelnerița se întoarce cu nota de plată. El plătește și îi mulțumim în timp ce ieșim pe ușa laterală, cea mai apropiată de plajă.

— Am crezut întotdeauna că ești a mea, spune el.

Vorbele lui sunt atât de joase, încât aproape că se pierd în rafala de vânt care ne lovește fețele, dar le aud ca și cum mi le-ar striga. Ce să spun despre asta? Cum aș putea să răspund după atâta timp?

Sunt recunoscătoare când telefonul Miei ne întrerupe. Închid ochii.

— Am uitat să o sun înapoi, îi spun... spun plajei... nimănui în mod special, înainte să răspund.

— Elle, doar la douăsprezece pot. Nimeni altcineva nu poate să vină la ora aia.

Mă uit în sus la Oliver, care se uită în jos la mine, și pun telefonul pe mute.

— Ești sigur că nu te superi dacă plec mai devreme? Vrei să mergi cu mine?

— Și să mă uit cum pozezi cu un alt tip? zice el zâmbind și ridicând din umeri. La naiba, de ce nu?

Îl privesc și deschid difuzorul telefonului.

— Voi fi acolo la douăsprezece, dar vine și Oliver cu mine.

Mia râde zgomotos.

— Asta ar trebui să fie distractiv.

Capitolul șaptesprezece

Distracție înseamnă să te trezești în dimineața de Crăciun sau să te plimbi cu o mașină nouă, sau să bei ceva cu prietenii... sau chiar acea primă ceașcă de cafea de dimineață, care îți dă senzația, uneori falsă, că poate ziua aceea va fi nemaipomenită. Distracția înseamnă multe lucruri. Să te dezbraci și să știi că ai fost de acord ca un fost iubit sau ce-o fi fost să se uite la tine în lenjerie intimă, în pat cu un alt bărbat, și el tot în lenjerie? Asta este exact opusul distracției.

— Elle, poți să vii acum! zice Mia, bătând a doua oară la ușă. O deschid un pic, exact cât să scot capul și să observ camera. Patul este acoperit cu cearșafuri pufoase, albe, fereastra din spatele lui este deschisă, pentru a lăsa să intre lumina naturală, iar în mijlocul tuturor, Oliver vorbește cu modelul pe jumătate dezbrăcat. Dă din cap la tot ce spune tipul.

— Modelul e gay? o întreb pe Mia în șoaptă.

— Marlon? întreabă ea râzând. Categorie nu, conform fetelor cu care a mai lucrat.

Fac ochii mari. Deja îmi imaginez erecția lui nedorită împungându-mă în fund.

— Ce înseamnă asta?

— Relaxează-te. Este un profesionist desăvârșit. Adică s-a culcat cu câteva dintre ele, după ședințe. Nu în patul meu, în al lor.

— A!

Îmi strâng halatul și o urmez în camera cealaltă. Și Marlon, și Oliver întorc capetele pentru a se uita la mine. Oliver e serios, iar Marlon etalează un zâmbet de model Colgate, în timp ce vine spre mine.

— Eu sunt Marlon, spune, întinzându-mi mâna.

— Estelle, îi răspund, strângându-i mâna.

— Știu că nu faci asta de obicei, dar relaxează-te, voi avea eu grijă de tine, îmi spune el, trăgându-mă spre pat. Arunc o privire către Oliver, care ridică din sprâncene și dă din cap dezaproband pe de-a întregul.

— Cât va dura? o întreb pe Mia.

— Aproximativ o oră, așa că fă-te confortabil, Bean.

— Confortul nu sunt sigur că e o opțiune în momentul ăsta.

Mia se uită la el rânjind.

— Te-ai simți mai confortabil dacă i-ai lua locul lui Marlon?

Cât timp Oliver pare să se gândească, Mia îmi spune să-mi dau jos halatul, așa că o fac. Alunecă și se oprește la picioarele mele goale. Marlon deja stă în mijlocul patului, aranjându-și boxerii.

— Pot? spune deodată Oliver.

Mă uit peste umăr cu ochii holbați.

— Ești sigur? întreabă Mia, zgâindu-se la el.

— Dacă Elle e de acord. Nu sunt aici să vă comand ședința foto.

Mia nu ezită să-i dea comenzi.

— Dă-ți bluza jos. Trebuie să mă asigur că ești încă în formă înainte să-l dau afară pe Marlon.

Sunt gata să-mi spun părerea, când Oliver își trage tricoul peste cap, și vorbele împreună cu privirea mi se pierd undeva între sternul lui și gropițele din talia lui subțire.

— Da, ești încă bun, zice Mia. Marlon, jos de pe pat. Nu e nevoie de tine.

— Ce? întreabă fără să-i vină să creadă. Cum adică nu e nevoie de mine?

— Îmi pare rău. Tu și Elle nu aveți chimie deloc, iar eu am nevoie de o atracție foarte puternică pentru ședința asta.

— Abia ne-am cunoscut, argumentează el, în timp ce se dă jos din pat.

— Și deja știu că nu există chimie între voi, spune Mia. O să te sun săptămâna viitoare, când se întoarce Miranda, și programăm ceva atunci.

— OK, spune el, ridicând din umeri. Distracție plăcută! îmi spune.

Când pleacă să se îmbrace, Mia se întoarce spre mine și spune:

— Ca să fie clar, nu l-aș da jos din pat în condiții normale, dacă știi ce vreau să zic.

Râd.

— Nici eu.

Oliver își drege glasul în spatele meu și mă uit la el zâmbind și ridicând din umeri.

— OK, Ollie, băiete, dezbracă-te și treci pe pat. Elle, fă-te confortabilă pe pat. Vrei muzică? Oricum o să pun muzică, așa că doar dă din cap.

— Ești așa o pacoste, zic râzând, în timp ce Mia atinge iPod-ul și începe *Just Breathe* a lui Pearl Jam.

Mă opresc din râs și mă uit la ea.

— Țsta e genul de muzică pe care vrei să-l pui?

Ridică din umeri.

— Ședința mea, regulile mele.

Oliver se îndreaptă spre mine, pe pat, purtând o pereche de boxeri negri și atât. Am nevoie de toată voința mea ca să mă abțin să-i devorez corpul cu privirea. Nici măcar nu e musculos ca Marlon, dar e perfect în stilul acela subțire, californian, de surfer și fost jucător de baseball. Se urcă în pat și se târăște, practic, spre mine, ca un afurisit de leu, și încep să mă simt ca o pisică în călduri, așa că mă uit în altă parte.

— Ești OK? mă întreabă, destul de încet încât să aud doar eu.

Dau din cap, tot fără să mă uit la el.

— Nu crezi că am acaparat complet ședința, nu? Sau că sunt autoritar, sau altceva, da? întreabă el.

Mă uit la el încruntată și realizez că nu mă simt deloc așa, deși asta a cam făcut și e un pic autoritar... destul de... nu? Adică e un nenorocit de doctor, nu model. Asta nici măcar nu e lumea lui!

— Nu sunt supărată sau ceva, dacă asta mă întrebi.

— Nu asta întreb.

Se așază astfel încât picioarele îi sunt în jurul corpului meu, fără să mă atingă, doar... înfășurate, iar picioarele mele sunt apropiate și îndoite. Mi le aduc mai aproape și îmi pun bărbia pe genunchi.

— Știi, sunteți persoane diferite, îi șoptesc.

Pe buze i se așterne un zâmbet.

— Deci ești de acord că a fost o decizie bună din partea mea să-l las să stea pe modelul care și-o trage cu modelele cu care lucrează?

— N-am spus asta, îi răspund, ascunzându-mi zâmbetul după picior.

— Dar ești de acord. Te cunosc, spune el, plimbându-și foarte ușor mâna în sus pe piciorul meu, până ajunge la mâna pe care mi-o odihnesc pe genunchi. Mă ține de vârful degetului inelar și îmi aduc aminte de ultima dată când l-a atins.

— Ai o obsesie pentru degetul meu inelar. Ai observat?
Dă drumul brusc mâinii.

— Am?

Dau din cap, fără să-i pierd privirea.

— Mereu îl atingi.

Nu spune nimic, dar ceva din ochii lui mă răscolește pe dinăuntru, și vorbele lui de mai devreme, cele pe care crede că nu le-am auzit, mi se întorc ca o șoaptă.

Întotdeauna am crezut că ești a mea.

Mi-aș dori să am curajul să-l întreb despre asta, dar nu-l am, și clicurile aparatului Miei ne întrerup oricum.

— OK, uite cum stă treaba, eu o să vă îndrum, dar vreau să fie cât mai natural posibil. O să tragem întâi câteva cadre în care vă uitați unul la altul, apoi vedem cum evoluează lucrurile.

— Mă îngrijorează un pic „vedem cum evoluează lucrurile”, mormăi eu, făcându-l pe Oliver să râdă.

— În regulă, dragilor, lăsați toată tensiunea sexuală adunată să iasă la joacă, spune ea, depărtându-se.

Oliver și cu mine ne fixăm cu privirea, cu ochii larg deschiși, întrebându-ne în ce ne-am băgat. Cel puțin credeam că amândoi ne întrebăm, până trece șocul și fața i se întunecă, iar eu rămân cu un sentiment de uluială, în timp ce Mia se duce să deschidă draperiile și realizez deodată că

sunt în lenjerie, cu Oliver, care e și el în lenjerie, și suntem învăluiti într-o muzică lascivă. Trag adânc aer în piept.

— Ești bine? mă întreabă, cu vocea prea joasă, prea aspră, în timp ce degetele i se plimbă pe gambele mele.

Tremur, închid ochii și încuviințez din cap.

Patul se mișcă și îl simt apropiindu-se. Când deschid ochii, nasul său aproape îl atinge pe al meu.

— Perfect! spune Mia. Păstrați poziția asta.

Privirea sa mă ține acolo. Oricum nu mă pot gândi nici cât să clipesc.

— Elle, te deranjează dacă îți scoți sutienul? întreabă Mia, pierdută în spatele aparatului, iar Oliver respiră precipitat, ochii lărgindu-i-se la auzul cererii. Nu ți se vor vedea țâțele în poze, îți promit.

— Ăăă... OK.

Nu am nicio angoasă legată de nuditate, totuși trebuie să admit că toată chestia asta mă neliniștește al dracului de tare.

— Ai nevoie de ajutor ca să-l scoți? mă întreabă Oliver.

— Nu.

— De fapt, ar ieși niște poze bune din asta, intervine Mia și mă întorc să mă uit la ea. Ridică din umeri.

— Ce e? Bean, ai văzut destule țâțe în viața ta, nu? Nu te deranjează?

— Asta e în mod sigur cea mai stânjenitoare pedeapsă pe care am primit-o vreodată. Data viitoare cred că o să aleg bătaia la fund, îi spun Miei, făcând-o să zâmbească, și pe Oliver să râdă.

Las capul în jos, în timp ce el își înfășoară brațele în jurul meu și găsește încuietorea sutienului.

— Trebuie să te uiți la el, spune Mia.

Inspir și, văzându-i privirea, am nevoie de toată stăpânirea de care sunt capabilă ca să nu mă uit în altă parte sau să închid ochii din nou.

Degetele lui îmi desfac sutienul și, imediat ce se lărgește, își aduce mâinile pe umerii mei și îmi trage foarte încet bretelele pe mâini, în jos, privindu-mă în ochi tot timpul. Stomacul îmi tresare, inima îmi este în gât și simt că s-ar putea, sau nu, să vomit din cauza tensiunii ce mă străbate în momentul ăsta. Mă rog din răspuțeri să nu se întâmple așa.

— OK? șoptește el, respirația lui atingându-mi gura.

— Perfect, îi șoptesc înapoi.

Nasurile ni se ating.

— Elle, pune-ți mâna dreaptă peste sâni, ca și cum i-ai proteja. Bean, uită-te în continuare așa la ea și aranjează-i părul de pe partea dinspre mine, spune Mia.

Mă acopăr cu brațul, în timp ce un deget al lui Oliver îmi umblă prin păr, iar mâna cealaltă îmi acoperă obrazul. Sunt complet pierdută în ochii lui. Sunt hipnotizată de felul cum mă atinge, cum se uită la mine. Pare că nu pot face altceva, decât să respir și să mă uit la el.

— Ești atât de frumoasă, spune el.

Vocea guturală amestecată cu dorința din ochii lui, îmi fac stomacul să se cufunde și buzele să se deschidă. Oliver o ia ca pe o ocazie de a-și apropia fața și să-și atingă ușor gura de a mea.

— Perfect, spune Mia, amintindu-mi că avem spectatori. Rahat! Mă întorc imediat. Am nevoie de bateria de rezervă și am lăsat-o în nenorocita de mașină.

Mă trag înapoi, fără să îmi iau ochii de la ai lui, și îmi las mâna de pe piept. Îmi dau seama că îi este foarte greu să nu se uite în jos. Îi zâmbesc, întrebându-mă cât o

să-i ia până să coboare privirea, dar nu o face. Continuă să se uite în ochii mei, să-mi cerceteze fața, să-mi atingă părul, obrajii... Se apleacă în față și îmi desface picioarele, astfel încât să fie peste ale lui, îndoite pe fiecare parte, iar piepturile noastre goale aproape se ating.

— Cât crezi că mai trebuie să facem asta? șoptesc cu ochii țopăindu-mi între ochii și gura lui.

— Nu știu. Eu sper să dureze toată ziua.

— În mod sigur e o întâlnire amicală interesantă, spun zâmbind.

Afișează acea jumătate de zâmbet atrăgătoare.

— Încă mai crezi că asta e o întâlnire amicală?

Ușa se deschide și se închide și ne întoarcem capetele la revenirea Miei. Se oprește în loc când ne vede.

— La naiba! Poziția asta! Dacă reușesc să trag câteva cadre cu poziția asta, cred că am terminat.

Oliver și eu ne întoarcem din nou unul către celălalt, în timp ce ea își pregătește aparatul.

— De ce ai făcut-o, până la urmă? Să-i iei locul lui Marlon. Adică, în afară de nevoia exagerată de a mă proteja, de frate mai mare.

Îmi aruncă o privire confuză, aproape comică din cauza felului cum îi pică gura.

— Crezi că asta e o nevoie de frate mai mare?

Ridic din umeri.

— Tu să-mi spui.

— Elle, stau cu tine pe un pat, practic dezbrăcat, făcând tot ce-mi stă în putere ca să nu mi se scoale, pentru că avem spectatori, și după cum vezi, nimic nu funcționează.

Mă uit în jos, bineînțeles, spre boxerii lui.

— Da, deci în mod clar nu te văd ca pe o soră. Nu-mi vine să cred că măcar ai... o lasă în coadă de pește, pufnind.

— OK, uitați-vă din nou unul la celălalt, spune Mia. Aceeași poziție și mențineți-o.

Mâna lui se întoarce pe părul meu, a mea revine peste sâni și ne privim din nou în ochi.

— Vreau atât de mult să te sărut acum, îmi șoptește pe buze.

— Nu o face, îi spun dintr-o suflare. E o regulă.

— Nu-mi plac regulile.

— Oliver, te rog, nu o face.

— Mă încântă când îmi spui Oliver, spune el, buza de jos oprindu-se între ale mele. Nu se mișcă totuși, doar poposește acolo, până când sunt nevoită să închid gura, prinzându-i buza. Apoi geme și își lipește gura de a mea și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, sunt lungită pe spate și el e peste mine, afundându-se în sărutul care nu trebuia să se întâmple. Dar, când limba lui o atinge pe a mea și degetele intră în părul meu, nu pot decât să răspund și ajungem într-un amalgam de cearșafuri și limbi, cu mâinile lui pe părțile mele și ale mele pe spatele lui bine făcut. Abia când auzim o tuse puternică, tresărim și ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Ei bine... asta a fost... zice Mia, făcându-și vânt cu mâna. Pot să spun sincer că am văzut o grămadă de rahaturi întâmplându-se la ședințe foto și asta a fost, de departe, cea mai încinsă. OK, frumoșilor, am terminat treaba. Mergeți și îmbrăcați-vă. Elle, trebuie să vorbim.

Oliver se ridică de pe mine și mă ia și pe mine cu el. Ambii încă ne tragem sufletul după sărut, dar acum, că luminile sunt din nou aprinse și momentul s-a rupt, simt greutatea celor întâmplate și nu reușesc să mă uit la el. În schimb, mă uit în jur, încercând să-mi găsesc halatul, pe care îl înfășor pe mine în timp ce mă ridic.

Îndreptându-mă către baie, refuz să mă întorc și să mă uit la el. Așa facem mereu, oricum. Avem momentele noastre, apoi nimic. Și asta nici măcar nu trebuia să fie un moment, deci doar eu pot fi învinovățită pentru faptul că simt că inima mi se va frânge în orice moment.

La baie mă uit în oglindă și îmi duc mâna în dreptul buzelor. De ce mă face să mă simt așa de fiecare dată? Închid ochii, mă gândesc la Wyatt și la buzele lui, la atingerea lui și mă simt vinovată pentru că am avut momentul ăsta cu un bărbat cu care el nu ar fi fost niciodată de acord. Nu că Wyatt l-ar fi cunoscut pe Oliver, dar știa despre el. L-am împuiat capul cu Oliver când abia ne cunoscuserăm și după aia nu l-a plăcut niciodată. A fost furios când a aflat că îi trimisesem lui Oliver o invitație la deschiderea galeriei, pentru că spunea că Oliver nu merită să respire același aer ca și mine. Spunea că sunt prea bună pentru cineva ca el. La vremea aia, credeam asta. O credeam, pentru că, atunci când vrem să credem ceva, asta facem. Wyatt m-a iubit, în ciuda faptului că eram distrusă. L-am iubit pentru asta. Dar acum m-am întors de unde am plecat și nu-mi pot da seama dacă mi-a mai rămas ceva de iubit.

Capitolul optsprezece

Ies din baie și îi găsesc pe Mia și Oliver cufundați într-o discuție silențioasă. Din expresia feței ei, îmi dau seama că îi spune să stea departe de mine, de parcă aș fi o domnișoară la ananghie, care nu se poate apăra singură. Când mă aud apropiindu-mă, se opresc din discuție și își întorc iar atenția către aparatul foto din mână ei.

— Pozele arată incredibil! exclamă ea, întorcând aparatul spre mine, pentru a putea vedea ecranul mic.

— Uau! Nici nu-mi vine să cred că suntem noi. Arătăm atât de... ochii îmi fug către Oliver, care mă fixează cu o privire în care vreau să mă pierd pentru totdeauna. Îmi mut repede privirea, uitându-mă înapoi la restul pozelor.

— Nu o să te afecteze treaba asta? întreb, uitându-mă din nou spre el. La muncă mă refer. La rezidențiat sau la viitoare locuri de muncă.

Ridică din umeri și se uită la poze.

— Vreau copii.

— Pentru ce? întreb, pe un ton puțin prea defensiv.

— Fețele nu vi se vor vedea prea mult, spune Mia, întrerupându-ne. Credeți-mă, când le termin de editat, o să vreți să le înrămați.

— Pentru ce revistă ai zis că sunt? întreb eu.

— Pentru V!

— La naiba!

Respir adânc, uitându-mă la Oliver, care pare impresionat.

— Știu. Sunt foarte entuziasmată!

— Da, entuziasmată. Eu s-ar putea să vomit, spun încet.

— De ce? Sunt poze superbe.

— Da, dar pozez pe jumătate goală cu prietenul cel mai bun al lui Victor!

— Și? zice ea.

Mă uit la ea ca la nebuni și îmi îndrept atenția către Oliver, care acum se uită în partea cealaltă. Bineînțeles, nu se gândise la asta.

— Când apare revista? întreb.

— Într-o... lună? Chiar înainte de Ziua Recunoștinței.

Dau din cap. Bănuiesc că, dacă le spun părinților mei și lui Victor înainte să apuce să vadă singuri, n-o să fie atât de rău. Victor o să aibă sigur nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea.

— OK. De ce mai ai nevoie?

Mia se uită la Oliver.

— Trebuie să vorbesc cu Elle. O pot duce eu acasă, dacă vrei.

El se uită la mine, scărpinându-și ceafa. Eu ridic din umeri, ridică și el, după care spune „Sigur“, apoi ne pupă pe fiecare pe obraz și pleacă.

Atunci încep să simt că l-aș omorî. Cum poate să plece, pur și simplu?

— Ți vine să crezi așa ceva? spun, după ce nu ne mai poate auzi. După ce tocmai am făcut asta.

Arăt spre pat.

— Și el tot pleacă în mijlocul a ceea ce trebuia să fie o întâlnire, imediat după ce vine vorba despre fratele meu și faptul că pozele astea vor fi văzute de public. Nici nu știu de ce mă mai deranjez.

Mia dă ochii peste cap.

— Știi foarte bine de ce te interesează. Este drogul tău. Oricât de departe te-ai duce și orice măsuri nebunești ai lua ca să te ții departe de el, mereu ajungi exact de unde ai început.

— De data asta nu, spun cu fermitate. De data asta nu s-a întâmplat nimic, de fapt.

Mia râde.

— Elle, ceea ce tocmai am văzut, ceea ce tocmai am fotografiat, vreau să zic, spune altceva, zice ea, fluturând aparatul foto. Așa ceva nu se poate inventa.

— Nu contează.

— Ai zis că ai nevoie să mergi mai departe.

— Da, dar nu cu el. Ai spus și tu că e o idee proastă.

— Poate m-am înșelat. Poate nu e o idee rea.

— A, serios? dau ochii peste cap. Ți-ai dat seama de asta din câteva poze?

— Nu. Am realizat-o vorbind cu el. Cred că s-a maturizat.

Dau frenetic din mână în direcția ușii.

— Tocmai a plecat! Din nou!

Mia ridică din umeri.

— Da, pentru că l-am rugat eu. Te simți vinovată pentru că te gândești să te combini cu cineva?

— Nu cred. Cred că doar de el îmi e frică.

Mia se apleacă și mă îmbrățișează.

— Dragostea trebuie să fie înspăimântătoare.

— Dragostea trebuie să fie confortabilă, răspund.

— Chiar crezi asta?

— Wyatt era confortabil.

— Wyatt nu te făcea să ai crize și să-ți spargi farfuriile Isaac Mizrahi Target cele noi pentru că nu a sunat sau să te ascunzi săptămâni la rând când ai aflat că o să se mute la patru ore depărtare.

Las mâinile în jos și mă uit la ea ca și cum ar fi spus cel mai plin de înțeles lucru din lume.

— Crezi că e posibil să iubești în feluri diferite?

— Adică îndrăgostită până peste cap și doar îndrăgostită? întreabă ea.

Ridic din umeri și o urmez afară.

— Da, ca dragostea pentru sufletul pereche, spre deosebire de dragoste pur și simplu.

— Suflet pereche? întreabă râzând. În ceea ce mă privește, singurul meu suflet pereche ești tu. Și poate Robert, fiindcă mi-e geamăn și știi cum suntem noi, gemenii.

— Nu cred că... Adică nu vreau să cred că nu l-am iubit pe Wyatt cu toată ființa mea. Asta mă face să mă simt foarte prost, știi? A murit fiind atât de tânăr și să mă gândesc că nu am fost dragostea vieții lui, mă întristează.

— Of, scumpo, spune Mia, trăgându-mă spre ea, în timp ce mergem una lângă alta spre mașina ei.

— Totuși, l-ai iubit atât de mult. Ai renunțat la atâtea pentru el, Elle. Dansul, prietenii tăi, timpul petrecut cu familia ta...

— Da, dar și el mi-a dat foarte multe. Studioul... m-a învățat să-mi perfecționez arta... și mi-a lăsat casa lui.

— Nu spun că nu a fost un tip bun pentru tine, dar a fost tipul cu care să fii pentru totdeauna? Știi că nu pot fi de acord cu asta.

Mergem în liniște cu mașina, cântând doar, la unison cu CD-ul Miei cu Taylor Swift, când începe o piesă care ne place amândurora. Când ajungem acasă la fratele meu, sunt un pic tristă pentru că mașina lui Oliver nu e aici. Chiar a fugit. Din nou. Incredibil.

Abia după ce fac duș și mă urc în pat decid că nu pot să o las așa. Nu de data asta. Îi trimit un mesaj și mă uit la telefon până răspunde.

Nu pot să cred că ai plecat.

Mia a spus că trebuie să vorbiți. Aș fi rămas dacă ai fi vrut.

Am vrut.

De ce?

Mă uit îndelung la telefon, ca și cum ar urma să-mi explice de ce bărbații sunt atât de proști, iar când nu o face, decid că nici eu nu-i pot da un răspuns lui Oliver. Arunc telefonul pe noptieră și îmi trag pătura peste cap. Soarele abia apune, deci nu e așa de târziu, dar mă simt stoarsă de energie. Dorm până mă trezește ceva... o șoaptă lângă fața mea... o mângâiere pe cap. Deschid ochii și mă împing repede în șezut.

— Sunt doar eu.

Mi se taie răsuflarea și mă uit la Oliver, care stă lângă mine.

— Ce cauți aici? șoptesc, uitându-mă dinspre el înspre ușa mea întredeschisă. Unde e Vic?

Ridică un umăr și îmi pune un deget pe buze, pentru a face liniște.

— A adormit deja. Pot să rămân?

Mă încrunt.

— Patul tău ce are?

— Nu ești tu în el.

- Dau la o parte felul în care îmi bubuie inima.
- Nici măcar nu ți-am văzut vreodată patul.
 - Vrei să-l vezi? întreabă el, coborându-și vocea.
 - Nu te mai uita așa la mine.
 - Cum, frumoasă Elle? întreabă, încercând să-și înăbușe un zâmbet.
 - Ca și cum ai vrea să mă înghiți dintr-o bucată.
 - Ți-a trecut vreodată prin cap că poate chiar vreau?
 - Se mută mai aproape și îmi țin respirația.
 - Dar fără șmecherii în noaptea asta. Promit! Pe cuvânt de cercetaș.
 - Nu ai fost niciodată cercetaș.
 - Rânjește.
 - OK, dar promit să nu încerc nimic. Vreau doar să fiu cu tine în noaptea asta.
 - Ultima dată când ai spus asta...
 - Am fost un idiot.
 - Închid ochii.
 - Și fratele meu?
 - Ce-i cu el?
 - Dacă urcă și te prinde aici?
 - Oliver mă apucă de talie și mă trage spre el, astfel încât suntem nas în nas.
 - Ce ai vrea să fac dacă mă prinde?
 - Nu știu, șoptesc, respirația oprindu-mi-se din cauza privirii sale grave.
 - Vrei să-i spun că doar la tine mă gândesc? întreabă el, șoptind la fel ca mine.
 - Scutur din cap și ne pupăm cu nasurile. Încă nu sunt gata ca Victor să afle despre asta, orice ar fi asta.
 - Spune-mi de ce ai fi vrut să rămân.
 - Pentru că nu ni se terminase întâlnirea.

Oliver chicotește.

— Întâlnirea aia amicală m-a făcut să merg acasă și să fac cel mai lung duș din viața mea.

— Și eu am făcut duș, îi șoptesc, iar obrajii îmi ard în timp ce mă uit la el printre gene.

Fața îi devine complet serioasă și mârâie.

— Dumnezeu, Elle, de ce a trebuit să-mi spui asta?

Râd.

— Ce să-ți spun? Că m-am atins gândindu-mă la tine?

Privirea i se învoldurează puțin.

— Dacă vrei să mă țin de cuvânt, trebuie să nu mai vorbești despre asta.

— Bine.

Zâmbesc și mă întorc, astfel încât spatele meu să fie pe pieptul lui. Mă cuibărește în el, creându-mi un locșor călduț.

— Spune-mi o poveste, îi spun, căscând.

— Despre ce? murmură el, sărutându-mă pe cap.

— Despre orice. Ca acelea pe care mi le spuneai când eram tineri.

— OK.

Face o pauză și mă strânge mai tare.

— A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Cassia. Obişnuia să se plimbe, vorbind singură.

Îl împung.

— Cu plantele, nu singură.

El râde.

— A, așa e. Vorbea cu plantele. Într-o zi, un băiețel pe nume Jeter o întrebă...

— Jeter? îl întreb, uitându-mă la el peste umăr. Ca jucătorul de baseball?

Oliver râde și dă din cap, cuibărindu-se în mine.

— Am uitat la câte întreruperi duc poveștile astea, spune el, lipit de gâtul meu.

— Păi mereu vorbești despre cât de ciudată sunt eu, dar ascultă-ți numai poveștile.

Oftatul său îmi trimite un tremur prin tot corpul.

— OK, atunci hai să trecem la partea de glume.

Mârâi.

— Urăsc glumele tale.

— Nu ar trebui să-mi spui asta, îmi zice sfidător, mâinile lui plimbându-mi-se pe corp. Cu ce ești îmbrăcată, apropo?

Deschid brusc ochii și mă bucur că suntem învăluiți în întuneric.

— Este unul dintre tricourile lui Wyatt, șoptesc.

Mâinile lui Oliver nu mi se mai plimbă pe abdomen.

— Ai păstrat multe dintre lucrurile lui?

Mă întorc în brațele lui și îmi proptesc cotul pe pernă. Face și el la fel.

— Doar tricourile. Le-am dat înapoi părinților lui pozele și alte lucruri pe care nu le-am vrut. Dar pare că nu mă pot despărți de tricouri.

— Din cauză că ți-e dor de el? întreabă.

— E nasol că mă întrebam același lucru zilele trecute? Că dintr-odată îmi vin în cap toate întrebările astea?

Oliver îmi mângâie fața cu dosul palmei.

— Cum ar fi?

— Chiar vrei să știi?

— Sigur. Vreau să știu tot ce vrei să-mi spui.

Păstrez liniștea încă o clipă și mă întreb din nou de ce i-a luat locul lui Marlon în ședința foto cu adevărat. Poate că doar mă proteja de un nenorocit și nu a fost felul lui de a-și marca teritoriul. Până la urmă este vorba de Oliver. El

nu prea își marchează teritoriul; doar trece peste el cu un buldozer și pleacă înainte de a putea vedea pagubele.

— OK. Păi, la început, după ce a murit, simțeam că nu pot respira, mai ales noaptea, când eram singură, dar cu trecerea timpului a fost mai bine...

— Și acum?

— Acum nu-i mai simt lipsa deloc, uneori, șoptesc.

Mă simt nerecunoscătoare... neloială. Ca și cum ar fi o rușine și să o gândesc, darămite să o spun cu voce tare, mai ales lui Oliver. Mă întorc la loc și îmi fac din nou culcuș în căldura lui Oliver.

— Este OK să-ți găsești fericirea după ce el nu mai e. Știi asta, nu? spune el, cu vocea lipită din nou de gâtul meu.

Înghit în sec.

— Probabil că așa e. Totuși, mă simt vinovată uneori. Am locuit împreună. Am fost logodiți. A fost un angajament important.

Oliver tace o lungă perioadă, înainte de a spune ce vrea să spună.

— Mult timp nu m-am imaginat căsătorindu-mă vreodată. Nu e niciun secret că întotdeauna am avut o aversiune legată de angajamente, spune încet. Dacă nu pui la socoteală școala și munca, față de astea îmi pot lua angajamentul, dar cu femeile... când eram mai tânăr, nu am găsit niciuna cu care să vreau să mă așez.

Ultima parte o spune în șoaptă, iar inima mi se oprește în gât înainte să continue.

— În afară de o fată. Mereu se uita la mine ca și cum aș fi fost cineva, deși nu eram. Și bineînțeles, norocul meu a făcut să nu o pot avea exact pe unica persoană față de care am simțit că îmi pot asuma un angajament. Am încercat din răspuțeri să mă țin departe de ea.

Mă sărută pe umăr.

— Îmi reaminteam mereu ce s-ar fi întâmplat dacă prietenul meu cel mai bun ar fi aflat de sentimentele mele. Le-am păstrat ascunse, chiar și după ce fata mi-a cerut să o sărut. Și după ce am rugat-o să mă lase să o sărut. Și după ce m-a lăsat să o ating în baie la o petrecere. Și după ce ea m-a atins în dormitorul unui străin.

— De ce nu i-ai spus niciodată ce simțai? șoptesc.

Își bagă fața în gâtul meu și închid ochii când îi simt respirația atingându-mă.

— Pentru că am fost un idiot.

— Hei, Oliver?

— Da?

— Crezi că pot să dorm în tricoul tău în noaptea asta?

Mă strânge și mai tare, dacă e posibil, și își afundă mai tare capul în mine. Sunt aproape de a-mi lua cuvintele înapoi și a spune că era doar o glumă, când își trage brațele și se ridică în fund. Îi imit mișcarea și privesc prin întuneric cum își scoate tricoul. Fac și eu același lucru și îmi arunc tricoul în cel mai depărtat colț al camerei, lângă dulap.

— Hei, Oliver! șoptesc din nou.

— Da, Elle? șoptește și el.

Pot distinge cum pieptul îi urcă și îi coboară, dar nu și altceva, așa că mă strecor mai aproape.

— Vreau să mă atingi.

Închid ochii strâns. Nu pentru că aș fi timidă, absolut deloc, dar nu am mai avut de mult parte de asta. Foarte, foarte mult. Și mă tem de ce reacție va avea. Mai rău, mi-e frică de reacția mea dacă el cedează.

Își dă capul pe spate și expiră. Tocmai când cred că îmi va spune că nu poate sau că fratele meu se va trezi în

orice moment, sau că trebuie să plece, întinde mâinile și îmi atinge ușor brațele.

— Doar dacă vrei, adaug când nu mai mișcă mâinile.

Râsul lui înfundat zguduie patul.

— Doar dacă vreau, repetă el, aplecându-se în față și desfăcându-și degetele mâinilor, aflate pe coastele mele.

— Dumnezeu, Estelle, nici nu știi cât de mult vreau!

Împingându-mi corpul înainte, mă țin de umerii lui. Degetele mari mă ating chiar sub sâni, așa că mă aplec încă puțin, sperând să înțeleagă aluzia. Râsul lui îmi dă de înțeles că înțelege și o ignoră înadins.

— Bean, te rog, șoptesc gâfâit în timp ce îl strâng mai tare.

— Bean nu este acasă acum, șoptește el, aplecându-și capul și sărutându-mă de la gât până la claviculă și înapoi.

— Oliver, te rog, îi spun, aruncându-mi capul pe spate când buzele lui ajung pe adâncitura gâtului meu.

— Spune-mi ce vrei, iubito. Spune-mi unde vrei să te ating, murmură lipit de mine, cu o voce care mă face să mă aprind.

— Peste tot, numai... oriunde.

Mâinile îi urcă, în sfârșit, astfel încât degetele lui îmi ating ușor sfârcurile, făcând ca un tremur de plăcere să mă zguduie.

— Mai mult, îi spun, trăgându-l pe pat pentru a-i putea desface picioarele. Mă frec de el, aducându-mi buzele lângă ale lui. Geme lipit de gura mea, înfigându-și limba în ea și explorând ca un om flămând în căutarea următoarei mese. Strânsoarea mâinilor sale nu crește totuși. Pur și simplu continuă să-mi exploreze trupul, ca și cum aș fi din sticlă. Mâinile i se plimbă ușor pe trupul meu, pe

sâni, de-a lungul gâtului, în jos, pe abdomen, și se opresc chiar deasupra elasticului chiloților.

— Continuă, te rog, îi spun, cu o voce care nu este a mea. Picioarele îmi tremură și nici măcar nu m-a atins unde am nevoie să o facă. Oliver își dă capul pe spate și îmi trage fața în lumina lunii, care intră pe fereastră. Îmi cercetează fața, iar eu aprob frenetic, în timp ce el zâmbește.

— Dacă fac asta, suntem încă la o întâlnire amicală? întreabă el.

Faptul că e în stare să glumească, în timp ce eu simt că mă prăbușesc, este puțin enervant, așa că, în loc să-i răspund, îi apuc mâinile și i le împing în jos, ca să înțeleagă aluzia. Oliver scutură din cap.

— E tot o întâlnire între prieteni?

— Nu știu, îi șoptesc destul de tare, începând să mă lase răbdarea. Nu mă interesează, doar atinge-mă!

Zâmbește larg și își bagă o mână în chiloții mei, gemând la fel ca și mine, când descoperă cât de udă sunt deja.

— Îmi pui în primejdie sănătatea. Știi asta?

— E bine că ești doctor, atunci, scâncesc, când își bagă un deget în mine.

Îl folosește ca pe un cârlig, făcându-mă să dau ochii peste cap.

— Ți place? întreabă, lipit de gâtul meu.

Mărește ritmul când aprob din cap.

Mâinile mi se mișcă de pe umeri, peste piept, până în boxerii lui. Până să apuce să zică ceva, îi prind membrul și strâng.

— Dumnezeu mare, Estelle! mârâie, schimbându-și greutatea pe o parte, pentru a-mi oferi acces mai ușor.

— Ești atât de tare, îi șoptesc, aplecându-mă pentru a-l săruta din nou.

— Ești atât de udă, spune el, lipit de buzele mele.

— Ești atât de mare, zic.

Am uitat cum arată, cum se simte. Chicotește cu răsuflarea tăiată, în timp ce eu mișc mâna în continuare, potrivit ritmul cu cel al mișcărilor lui.

— Ești așa de strâmtă, geme el, făcând mișcări circulare pe clitoris cu degetul mare, în timp ce își bagă celelalte degete înăuntrul meu.

— O să... o să... găfâi, chiar înainte ca vederea să mi se transforme în lumini puternice.

Continui să-mi mișc mâna pe el până geme și simt lichid cald pe mână.

Stăm nemișcați un minut, în liniște, în cameră auzindu-se doar cum ne tragem respirația. Într-un final, mă sărută pe frunte și se ridică pentru a se curăța. Nu știu dacă se așteaptă să-l urmez, dar uitându-mă la umerii lui lați, în timp ce iese din cameră, nu pot să nu mă întreb dacă cumva a fost o greșeală. Vine cu un prosop umed și-mi șterge atent mâinile, iar când se întoarce din nou, se pune pe locul pe care îl avusese înainte.

Niciunul nu spune nimic cât ne liniștim, brațele lui înconjurându-mă, în timp ce stau întinsă în coconul ce pare sculptat exact pe mărimea corpului meu.

— Îmi place să te țin în brațe, spune el, în sfârșit, respirându-mi în ureche.

Ochii mi se închid.

— Și mie.

Prea mult. Mult prea mult.

— Am încălcat multe dintre regulile tale azi.

— Așa e. Prea multe, zic, zâmbind în întuneric.

— Când mergem la următoarea întâlnire amicală?

— Dormi în patul meu în noaptea asta, îi amintesc.

— Te-ai dat cu ruj roșu.

Râd.

— Ai tu ceva cu idiotul de ruj.

— Zic doar că o femeie care se dă cu ruj de culoarea aia la o întâlnire vrea să și-o tragă.

Scutur din cap râzând, și el râde odată cu mine, strângându-mă mai tare. Nu spunem nimic o vreme și mă gândesc că poate a adormit. Simt cum mă relaxez și somnul începe să mă cuprindă din nou. Când mă trezesc a doua zi, cu soarele bătându-mi pe față, realizez că sunt singură în pat. Un sentiment de tristețe mă amenință, dar îl împing la o parte. A fost opera mea. Am cerut-o. Eu l-am împins. Totuși, aceste gânduri nu îmi alină durerea. Închid din nou ochii și respir. Când îi deschid la loc, văd tricoul lui Wyatt aruncat într-un colț, ca o amintire desuetă, și deodată devin și mai tristă. Poate nu a fost bărbatul perfect și poate am avut multe divergențe, dar Wyatt nu m-a făcut niciodată să simt că nu sunt specială pentru el. Nu a plecat niciodată după sex fără să mă sărute sau să-mi spună cât am fost de încântătoare. Nu m-ar fi lăsat niciodată singură în pat fără a-mi mulțumi pentru că am împărțit ceva special.

Încep să mi se formeze lacrimi în timp ce mă îndrept clătinat către dulap și ridic tricoul. Îl îmbrățișez, cerându-i iertare, pentru că a fost un gest foarte urât din partea mea. Apoi încep să plâng pentru că vorbesc cu un tricou în timp ce port tricoul altui bărbat. Un bărbat pe care l-am lăsat să mă atingă, un bărbat care a plecat iarăși fără să-și ia la revedere. Ușa se deschide brusc și mă uit în sus, la timp cât să-l văd pe Oliver intrând. Zâmbetul îi dispare

imediat ce mă observă: cu fața plânsă... strângând în brațe tricoul logodnicului meu care a murit.

— Am crezut că ai plecat, șoptesc răgușit.

Nu se mișcă, nu vorbește, doar mă privește încă un moment. În sfârșit vine spre mine și îmi înconjoară capul cu brațele, trăgându-mă la pieptul lui tare.

— Nu aș fi plecat fără să-ți spun la revedere, spune în părul meu.

Mă gândesc de câte ori a făcut-o, de câte ori *am* făcut-o, și mă întreb dacă de data asta va fi altfel.

— A fost o noapte nemaipomenită.

— Și pentru mine la fel, șoptesc lipită de el.

Mă sărută pe cap.

— Nu vreau să stric treaba asta, Elle. Așa că îți voi lăsa ceva spațiu, OK? Nu pentru că nu te doresc... nu pentru că azi-noapte nu a fost incredibil... dar nu vreau să te forțez.

Îmi înclină fața ca să-l pot privi, și inima mi se oprește în gât, așteptând ca ochii aceia verzi să mă străpungă.

— Vreau ca relația asta să se întâmple.

— OK.

E tot ce apuc să șoptesc înainte să-și lase mâinile jos și să iasă pe ușă. Nu știu ce să fac cu ce mi-a spus. Nici nu știu exact ce anume mi-a spus. Tot ce știu e că îmi este frică să-l vreau atât de mult. Mi-e groază să nu mă ard din nou.

Peste câteva zile, mă trezesc și-mi pun pe mine la repezeală hainele de spital pe care mi le-a dat asistenta Gemma, într-o zi când am făcut mai multă mizerie

pictând decât de obicei. Când ajung la spital, o văd la postul asistentelor, și ea râde.

— Ai venit să te oferi să ne ajuți? întreabă ea.

— Doar dacă vrei să înceapă să curgă procesele de malpraxis.

— Niciodată să nu-i dai lui Estelle ceva cu ac. S-a notat. Râd dând din cap.

— O să fiu rapidă azi. Vreau doar să mă asigur că arată perfect.

— Ultima zi, zice ea. Nu o să mint, o să-mi fie dor să-l am pe tipul ăla, Micah, prin preajmă.

— Păi, există aripa de maternitate.

— Nuuuu! Nu-l trimite acolo! Trebuie să-l revendic mai întâi.

După ce mai vorbim puțin, ajung, în sfârșit, în camera la care am lucrat și dau draperiile la o parte, să văd cum merge uscatul vopselei. Zâmbesc la vederea frumuseții pe care am creat-o și aleg o pensulă subțire pentru a retușa norii cărora le lipsește puțină culoare.

— Am auzit că ești aici, spune Oliver în spatele meu, aproape făcându-mă să pictez în afara conturului.

— Niciodată nu te furișa în spatele unei persoane cu o pensulă în mână.

Râde.

— Îmi pare rău. Vrei să te ajut?

Mă opresc din pictat și mă încrunt la el peste umăr, făcându-l să ridice din umeri.

— Pot să le țin locul băieților.

— Ia o pensulă. Norii mai au nevoie de un strat de culoare.

Face cum îi spun și stă lângă mine. Mă uit la norul pe care îl pictează și mă mut la următorul, care este la câțiva pași depărtare.

— Apropo, arăți foarte bine în uniforma de spital.

Încerc să nu zâmbesc și eșuez.

— Mersi.

— Ți-ar sta bine ca asistentă, adaugă.

Mă opresc din pictat și mă întorc spre el cu o sprâncenă ridicată.

— Nu și ca doctor?

— Dacă aș căuta un răspuns pentru întrebarea asta, ar însemna să spun că doctorii sunt mai importanți decât asistentele, și nu sunt. Ba, ar putea fi chiar invers, oricum nu vreau să intru în subiect. Voi spune, totuși, că ai fi bună la orice profesie care presupune să lucrezi cu oameni.

— O să am în vedere, în caz că nu-mi iese cariera în pictură, spun zâmbind.

— Adică niciodată? spune el chicotind, în timp ce se mută la următorul nor, pe partea cealaltă a camerei.

— Ce crezi că ai fi, dacă nu ar exista arta?

— Moartă.

Oliver lasă pensula în jos și se uită la mine.

— Să nu spui asta niciodată.

Cumva, cu o singură privire, mă face să simt intensitatea vorbelor sale.

— OK, în regulă, probabil profesor sau consilier școlar.

Aprobă și se întoarce la pictat.

— Să se consemneze că eu cred că ce faci acum este perfect. Proiectul ăsta arată cu adevărat incredibil.

— Fac ce pot, spun, ridicând din umeri.

— De ce o faci? întreabă el, apropiindu-se de mine. Știu cât îți place să lucrezi cu copiii, așa că am știut că ți-ar plăcea să vii aici și să pictezi cu ei, dar asta? Asta e ceva mai mult, Elle.

Mă întorc de la privirea lui înapoi către norul din fața mea și privesc peretele în timp ce-i răspund.

— E nasol să ai o zi grea și să trebuiască să te trezești dimineață și să-ți faci treaba, pentru că asta așteaptă lumea de la tine. Imaginează-ți că ai o boală și nu ai de ales, trebuie să vii în camera asta și să te uiți la acești patru pereți urâți, în fiecare zi. Toate zilele mele nasoale par o prostie când aud cu ce se confruntă copiii ăștia, și nici măcar nu se plâng de nimic, îi spun, expirând, în timp ce las mâna în jos și mă întorc cu fața spre el.

Inima îmi tresare la ce găsesc în ochii lui. Mă duc lângă el și îl mângâi ușor sub ochiul stâng.

— Pari foarte obosit.

— Așa arată o tură de douăzeci de ore fără pauză, dar, după cum ai spus, ei nu se plâng, așa că nici eu nu am motiv să mă plâng, spune el.

Las mâna și mă balansez pe călcâie, uitându-mă în continuare la el.

— Ești un om bun, Oliver Hart.

Buzele i se curbează într-un zâmbet și îi văd mâna ridicându-se. Mă pregătesc pentru atingerea lui, dar lasă mâna jos înainte să-mi ajungă la față.

— Tu ești o femeie extraordinară, Estelle Reuben.

— Arta e ceva destul de egoist. Fac lucruri pentru mine și sper ca ceilalți să le placă, dar nu mă gândesc la binele altora când fac ceva. Ceea ce faci tu, pe de altă parte, este complet altruist.

Ochii îi sclipesc.

— Aici greșești. Profesia asta poate părea altruistă, dar ajutându-i pe copiii aceia simt că las o urmă. Când îi ajut să plece mai sănătoși decât când au venit, este ceva...

Oftează, uitându-se în altă parte pentru o secundă. Când privirea i se întâlnește din nou cu a mea, pare pe deplin fericit.

— Înseamnă totul pentru mine. Simt că sunt important.

— Chiar ești important, îi spun zâmbind.

— Și tu la fel. Crezi că arta este egoistă, dar eu cred că este destul de generoasă. Eu nu pot face asta.

Își mișcă mâna de jur împrejurul camerei.

— Am petrecut nopți nedormite și nenumărate zile aici, asigurându-mă că acești copii se fac mai bine, dar în afară de zilele în care le spun că pot pleca acasă, nu îi pot face să zâmbească la fel cum o vor face picturile astea.

Vorbele lui fac să mă doară inima. Mă întorc spre zid și termin de pictat norul la care lucrez, înainte să mă duc la materiale și să las pensula acolo. Oliver are un fel de a face până și cel mai neînsemnat lucru să pară că are toată importanța din lume. Ține de farmecul lui, bănuiesc.

Ne luăm la revedere, mișcându-ne nesigur într-un teritoriu neexplorat. Niciodată nu am avut parte de întregul Oliver. Din câte știu eu, doar muncii i se dedică în totalitate. În trecut am fost prieteni, după aia mai mult decât prieteni, dar asta pare ceva diferit. Mi-e frică să nu mă las pradă sentimentelor și să primesc mai mult decât pot duce. Mi-e frică și că nu voi primi destul.

Capitolul nouăsprezece

Trecut Oliver

Nu-mi aduceam aminte când plânsesem ultima dată, dar când am fost să-l vizitez pe tata la spital și am văzut cum avea jumătate de corp gârbovită, exact asta mi-a venit să fac. Poate că nu ne-a fost un tată ideal, dar mereu a fost cel mai puternic. Să-l văd așa, încovoiat, la un loc cu încercarea de a lua cu brio toate examenele finale și slujba de îndrumător pentru studenții de an inferior (care consta în tot, de la a-i medita până la a-i ajuta să-și aleagă cursurile), mă stresa.

În acea dimineață mă așezasem la o masă din colțul cafenelei de lângă casa mamei și munceam la o lucrare de fizică cuantică, încercând să nu mă gândesc la starea tatălui meu, când Estelle s-a așezat în fața mea. Am ridicat privirea la timp cât să văd cum își încrucișează picioarele și cum zâmbește la mine, în timp ce prindea cu gura pauiul din paharul pe care îl ținea în mână.

— Ce cauți prin părțile astea? a întrebat.

Am respirat adânc și am lăsat jos pixul. Nu o mai văzusem de vreo două săptămâni. Ultima dată când am petrecut ceva timp împreună a fost într-un restaurant Chili aglomerat. Mersesem acolo cu Victor și am luat o fată cu mine, pentru că nici nu mă gândisem că Estelle va fi acolo. Nu se purtase ca și cum ar fi interesat-o. A vorbit cu Mia și Jenson majoritatea timpului, dar eu mă simțeam ciudat cu ea acolo, după ce ne sărutasem de atâtea ori... după ce am vrut mai mult de fiecare dată... și iată-mă cu altcineva. M-am simțit ușurat pentru că o vedeam acum, vorbind cu mine ca și cum totul ar fi fost în ordine, ceea ce îmi era teamă că nu avea să se întâmple după seara aceea.

— Te-ai tuns, am zis ezitant.

— Doar bretonul, și deja regret decizia.

Și-a dat șuvițele lungi de pe față.

— Îți stă bine.

— Te întâlnești cu cineva aici? a întrebat, uitându-se în jur.

Părea ezitantă, deodată. Am zâmbit, întrebându-mă dacă se referea la fata din Chili.

— Te-ar deranja dacă ar fi așa?

Ochii i s-au lărgit înainte să se încrunte îngândurat.

— Nu chiar.

— Tu te vezi cu cineva aici? am întrebat, sperând să nu fie cazul.

De ce? Nu știam. Era liberă să iasă cu cine voia, dar asta nu însemna că aș fi vrut să văd. A ridicat ușor buzele, ca și cum putea să-mi citească gândurile. Începeam să cred că poate.

— Nu. Tocmai ce am plecat de la o întâlnire groaznică.

— De ce a fost groaznică? am întrebat, aplecându-mă puțin în față și punând ambele coate pe masă, cum erau și ale ei.

— A vorbit despre el tot timpul. Exact ca un sportiv. Toate fetele îl vor, toți băieții vor să fie ca el, a spus, mimând o voce de bărbat, în timp ce își dădea ochii peste cap.

Am râs.

— Sună destul de nasol. De ce i-ai acorda și minimum de atenție unui sportiv? am întrebat, ridicând o sprânceană.

— Îmi vine în cap un sportiv care îmi place, deși e foaaarte tocilar, a spus ea, cu ochii jucându-i-se de atâta amuzament, încât m-a făcut să râd.

— Mai povestește-mi despre sportivul ăsta.

— Păi, a început ea, lăsând privirea în jos.

În timp ce vorbea, a început să deseneze cercuri pe masă cu condensul de la cafeaua rece din pahar.

— Arată foarte bine, dacă îți plac tipii de genul surfer bronzat, cu părul lung... și gropițe ireale...

S-a uitat în sus și a zâmbit sfios către mine într-un fel care mi-a oprit inima.

— E un băiat foarte bun, dar merge vorba că nu prea îi plac relațiile.

— Nu pare să fie potrivit pentru tine. Nu poți pune baza unei relații pe un abdomen lucrat și gropițe.

A zâmbit.

— Nu am zis nimic de abdomen lucrat.

Am ridicat din umeri.

— Am dedus. Ce altceva îți mai place la sportivul ăsta tocilar?

— Îmi place cât de deștept e. Îmi place cum mă face să mă simt când îmi vorbește... când se uită la mine...

Obrajii i s-au îmbujorat.

— Când mă sărută.

Am încercat să ignor bubuiturile din piept.

— Ai o părere destul de bună despre un bărbat căruia nu-i plac relațiile.

— Toți avem părțile noastre proaste, asta e a lui, a spus ea, ridicând din umeri în timp ce și-a mutat privirea.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar fi de acord cu relațiile?

Nici nu știu de ce am întrebat. Nu conta. Nu numai că nu eram de acord cu relațiile, eram complet împotriva lor.

Privirea i s-a întors din nou către a mea.

— Știu din sursă sigură că nu e.

Am dat scurt din cap și am expirat, uitându-mă în altă parte.

— Te-am supărat? m-a întrebat, făcându-mă să mă uit din nou la ea.

— Nu. De ce?

— Arăți ca și cum... nu știu... te porți ciudat.

— Sunt...

Mi-am trecut mâinile peste față. Nu aveam de gând să-i spun ei sau altcuiva despre asta, dar felul în care se uita la mine, cu ochii aceia superbi, blânzi, m-a făcut să vreau să-i spun totul.

— Tatăl meu e internat în spital.

A icnit și și-a întins mâinile după ale mele. O las să le ia. Mâinile îi erau mici și reci, dar atingerea lor m-a încălzit.

— Iarăși? O să fie în regulă?

Râd scurt.

— A avut încă un accident cerebral. Ar trebui să fie bine, dacă se îngrijește de data asta. Însă e atât de încăpățânat.

Nu vrea să se lase de fumat. Nu vrea să țină regim sau să facă mișcare. Mă înnebunește.

Estelle mi-a strâns mâinile și mi-a zâmbit puțin.

— O să fie în regulă. Am încredere în faptul că se va schimba.

Vorbele ei m-au făcut să zâmbesc. Îl întâlnise o singură dată. Nu avea nicio idee despre cum era.

— Crezi că oamenii se pot schimba?

Ochii i-au licărit între ai mei. S-a lăsat în față până ce jumătate din corpul ei era peste masă, mai aproape de mine. Voiam să-mi scot mâinile de sub ale ei și să-i trag fața către a mea. Voiam să o sărut și să mă pierd în sentimentul acela, așa cum făceam mereu. Fața ei s-a oprit la câțiva centimetri de a mea.

— Știu că pot. Trebuie doar să-și dorească să o facă, a șoptit înspre mine dintr-o suflare.

— Ai multă încredere în oameni.

S-a dat înapoi, lăsându-se pe spate în scaun. A zâmbit larg și încrezător, în timp ce și-a luat paharul și a apucat din nou paiul cu buzele.

— Categorie, am.

Mă faci să vreau să mă schimb este ceea ce nu am spus. Mă faci să cred că pot.

A doua zi, la aceeași oră, ne-am întâlnit din nou acolo, și din nou în ziua următoare. Ne-am așezat, am vorbit, ne-am făcut să râdem, și după aia a plecat fiecare pe drumul său. Mă făcea să zâmbesc în zile în care râsul mi se părea ceva imposibil. Mă făcea să văd speranță acolo unde nu știam că există. Atunci a devenit cu adevărat Estelle a mea. Doar că nu o știa. La naiba, nici eu nu știam.

Capitolul douăzeci

Prezent Estelle

După o săptămână, echipa mea a terminat picturile din camere și hol. Am transformat un ocean într-un câmp plin cu flori și copii jucându-se. Toată lumea a muncit nonstop, pentru a ne asigura că terminăm la termen, așa că e de la sine înțeles că, odată ce am terminat, cu toții am ovaționat zgomotos. Plecăm toți, ținându-ne unul de brațul celuilalt, luptându-ne cu impulsul de a închide ochii.

— Chiar sunt gata să dorm, spune Micah, spiijinindu-și capul pe mine.

— Și eu, spun căscând.

Aproape mă împiedic în propriile picioare când dăm colțul și îl văd pe Oliver vorbind cu o asistentă pe care nu am mai văzut-o niciodată. Stă rezemat de perete, și ea se apleacă peste el de parcă ar fi următoarea ei masă. Îi surprind privirea și se îndreaptă un pic, dar mă uit în altă

parte și mă bag în Micah, ieșind din spital înainte să mă poată aborda, nu că m-aș aștepta să o facă. Mor pentru că trebuie să-mi admit mie însămi că simt ceva când văd o scenă din asta. Mor pentru că eu chiar nu sunt genul de fată care simte gelozie din orice și totuși, când e vorba de Oliver, sunt posesivă.

Mă duc acasă și dorm ca mortul. Nu aud nici telefonul sunându-mi, nici mesajele text, nici țipetele de jos ale fratelui meu, spunându-mi că trebuie să mănânc. Nici nu-mi pasă de nimic, până realizez că am un apel ratat de la agentul imobiliar și îl sun frenetic, sperând la vești bune.

— Alo?

— Nu vreau să-ți faci prea mari speranțe, dar avem un posibil cumpărător.

— Slavă Domnului! În sfârșit!

Continuă spunându-mi cât au oferit și mă anunță că va reveni imediat ce va avea din nou nevoie de mine. Mă întind și cobor, pe jumătate sperând să nu-l văd pe frate-meu acolo, dar, din păcate, dau nas în nas nu doar cu el, dar și cu prietenul său, Bobby, de la muncă. Și eu arăt ca un rahat.

— Hei, Elle, mă bucur să te văd din nou! zice Bobby zâmbind, în timp ce ochii i se plimbă de sus în jos pe corpul meu.

— Hei, scuză-mă pentru că a trebuit să mă vezi în condițiile astea, dar am dormit vreo...

— Optişpe ore, ne întrerupe Vic.

— Nu-mi spune.

— Ba, îți spun.

— Uau! Presupun că eram obosită rău.

— Da, cred. A sunat Bean și a întrebat de tine.

Mă încrunt și scot capul din frigider.

— Și?

— Și mi s-a părut ciudat, spune Vic ridicând din umeri. Ați petrecut destul de mult timp împreună, nu?

— Nu chiar.

Mă bag din nou în frigider, fără să caut ceva în mod special.

— A zis că a încercat să te sune și nu te-a prins.

— O să-l sun înapoi mai încolo. Cred că lucrează în seara asta, oricum.

— Da, azi e seara lui Grace, nu? întreabă Bobby, râzând cu gura plină de brișă.

Vic nu răspunde, doar se uită la mine căutând o reacție pe care nu i-o ofer. Pe dinăuntru tip „Cine rahat e Grace?”, dar nu pot lăsa să se vadă. În orice caz, asta întărește motivul pentru care Vic n-ar trebui să știe de mine și Oliver. Doar mă enervează că par să-i știe fiecare mișcare. Asta mă face să îmi dau seama că eu nu i le știu.

— A sunat și mama.

— OK, Vic, ce ești tu, blestematul de operator? O să-i sun pe toți înapoi când o să am chef.

Mă întorc și urc înapoi în camera mea.

— La naiba! Poate avea nevoie de un pic mai mult somn.

— S-a născut scorpie, se amuză Vic pe seama mea.

Capitolul douăzeci și unu

Când nicio soluție nu funcționează, aleargă la mama acasă. Cel puțin eu la asta m-am gândit când m-am trezit azi-dimineață. Nu am luat în considerare că, imediat cum voi intra în parcare, mă va acosta și îmi va pune un miliard de întrebări cu care nu vreau să mă confrunt. *Ai mâncat bine în ultima vreme? Cum a fost șederea cu frate-tu? El mănâncă bine? Cum a fost întâlnirea cu Derek? Îți aranjez o altă întâlnire, o să-ți placă tipul ăsta, îți promit. Cum e studioul? Am auzit că ai făcut o treabă grozavă la spital. Și în sfârșit... Intră, lasă-mă să te hrănesc!*

Ceea ce, evident, am și făcut. Am stat la masa cu vedere la munți și la oceanul din spatele lor. Vic și cu mine am fost copii iubitori de apă, dar părinții mei preferau peisajul montan din Santa Barbara. Aveau o casă în Malibu unde obișnuiam să mergem cu mașina în weekenduri. Uneori eram cu ei, dar de obicei mergeam cu prietenii.

— Vic zice că ai petrecut mult timp cu Oliver, aruncă mama un comentariu, folosindu-și vocea nonșalantă, ca și cum curiozitatea nu-i influențează tonalitățile vocii.

Mârâi.

— Vic e atât de enervant. Ne vedem mult la spital. Am ieșit o singură dată în afara muncii. Mare lucru.

Râsul ei mă face să-mi întorc brusc privirea spre ea.

— Ce?

Dă din umeri.

— Frate-tu nu văzuse nimic în neregulă până nu i-am menționat eu că mi se pare ciudat că petreceți timp împreună. Parcă îl urai, nu?

— Nu, nu îl uram.

Mă încrunt. De unde naiba i-ar veni ideea asta?

— Credeam că așa e. Mereu vorbeai despre ce mare fante este.

— Pentru că era, spun, aruncându-i o privire care înseamnă „pe bune!”

— Și acum?

Mă uit fix la ea o perioadă, jucându-mă cu șervețelul de pe masă. Lumea spune că sunt copia ei la indigo și că nici clona ei nu ar fi semănat mai mult cu ea decât semăn eu. Gândul ăsta mă face să zâmbesc, pentru că mama este o persoană cu adevărat frumoasă, atât la exterior, cât și în interior. Chiar și având cariera dificilă de profesor, mereu a reușit să pună familia pe primul loc. Ca astăzi, când m-a văzut intrând cu mașina pe alee și imediat a sunat să anunțe că nu ajunge la serviciu. Obişnuiesc să-i spun totul, dar dintr-un anume motiv nu pot vorbi cu ea despre Oliver. Pur și simplu nu pot. E ca al treilea copil în casa asta. Nu e ca și cu Wyatt, când puteam să vin și să mă plâng de el sau să spun lucruri frumoase despre el și oricum nu conta, pentru că era un străin pentru toți. Oliver a locuit aici, practic, când eram copii. Și, chiar dacă nu se întâmplă absolut nimic între noi, ca de obicei, nu aș vrea să-l prezint într-o lumină nefavorabilă.

— Nu știu, mamă, spun într-un final. Sincer, nu știu. Sunt sigură că Vic te poate lămuri mai bine decât mine.

— Dar te vezi cu el la muncă.

— Da, și?

— Are o iubită? Sau iubite? întreabă ea, dându-și peste cap ochii căprui.

Ridic din umeri.

— Doar îl cunoști, flirtează cu tot ce mișcă, deci bănuiesc că da.

— Crezi că se culcă cu toate?

Ochii mi se deschid larg.

— OK, devine jenant, și încă o dată, nu știu.

— Câteodată bărbații ca el capătă o reputație proastă, nu crezi? Adică a fost mereu un băiat atât de bun.

Fac un semn de nepăsare cu mâna.

— Nu mă interesează. De ce vorbim despre asta?

Apoi zâmbește foarte larg, iar eu mă cufund din nou în scaun. Pe jumătate mă aștept să-mi spună că îmi aranjează o întâlnire cu el.

— Pentru că tipul ăsta, Zach, are o reputație de genul ăsta în rândul doamnelor, dar am auzit că nu este deloc un Don Juan, începe ea.

— Mamă!

— Și e așa de drăguț, Estelle.

— Mamă!

— Are o galerie în Malibu.

— Zach Edwin? aproape tip.

Mama zâmbește, dând aprobator din cap și ridicând din sprâncene, ca și cum tocmai ar fi mâncat toate fursecurile din borcan fără să fie prinsă.

— De unde naiba îl cunoști? întreb, puțin prea entuziast pentru binele meu.

— Ei bine, e o poveste haioasă. Bettina și cu mine făceam niște cumpărături acum vreo două săptămâni și am intrat în magazinul lui, din întâmplare. Are lucruri superbe în magazin, apropo, dar piesa care ne-a atras atenția a fost o inimă, una dintre inimile tale. Am intrat, prefăcându-ne că nu știm nimic despre nimic, și am întrebat cât costa inima.

Face o pauză pentru efectul dramatic.

— Patru mii de dolari.

Îmi pică fața.

— Spune că pe ultima a vândut-o cu trei mii și doar pe asta o mai are, dar persoana de la care le-a cumpărat nu a lăsat o carte de vizită, așa că nu poate lua legătura cu cine le-a făcut. Elle, te simți bine?

Dau din cap, cu gura căscată încă.

Mama râde și mă bate ușor pe mână.

— Ți vine să crezi? Bănuiesc că le-a cumpărat de la Wyatt.

Înghit în sec, încercând să-mi revin.

— Da, Wyatt mi-a zis că i-a vândut câteva piese acum ceva ani, dar... uau... patru mii de dolari?

— Deci nu ai primit o parte din banii ăia? Întreabă mama, încruntându-se.

— Nu era în regim de consignație. Le-a vândut ca să scape de ele, pentru că făcusem prea multe pentru o expoziție la care participam și Wyatt a crezut că îmi va face bine pe termen lung să i le vândă lui Zach. Bineînțeles că nu am urmărit dacă s-au vândut, iar Wyatt probabil își uitase cărțile de vizită, cum făcea mereu, dar Dumnezeuule!

— Știu! țipă mama.

— OK, și cum a venit vorba despre întâlnire?

— A. Păi, i-am spus că fiica mea este cea care le-a făcut și a fost foarte impresionat.

— Aha?

— Și după aia am scos telefonul și i-am arătat site-ul studioului tău. Ți-a văzut poza și i-am văzut chipul luminându-se.

— Dumnezeu, mamă! îi spun, îngropându-mi fața în mâini.

— Așa că i-am povestit pe scurt despre Wyatt și i-am spus că ai început să mergi la întâlniri. L-am întrebat dacă ar fi interesat și n-a ezitat.

— Dumnezeu, mamă! spun din nou, vorbind tot confundată cu fața în palme.

— L-ai văzut, Elle? întreabă.

Mă uit la ea printre degete și dau din cap.

— Arată bine!

— E al dracului de bun, dar nu pot să ies cu el! Nu suntem în secolul al șaisprezecelea. Nu poți să umbli prin oraș încercând să mă peșești!

— De ce naiba să nu pot? spune ea, încruntându-se. Nu ai văzut emisiunea aia în care oamenii chiar plătesc pentru a li se aranja întâlniri? *Pețitori Milionari*, sau așa ceva.

Mă uit în gol.

— Nu, nu am avut plăcerea să o văd. Doar că... nu știu, adică mi-ar plăcea să îi mai vând niște lucrări, dar nu pot să ies cu el!

— Pentru că e un cuceritor?

— Ce? Nu!

Zach chiar are reputație de cuceritor și pe bună dreptate. În general nu se vede cu femei din domeniu, dar cu singura fată cu care a ieșit s-a căsătorit, a înșelat-o și a divorțat în decurs de un an. După aia se știa că se culca cu modele, actrițe și cu oricine mai intra în magazinul lui pe două picioare slabe și cu fustă scurtă.

- Ești sigură?
- Absolut sigură! Nu caut ceva serios, așa că de ce mi-ar păsa de reputația lui?
- Nu cred că reputația îl definește. Îți spun eu, are farmec, dar nu cred că se culcă cu atâtea femei pe cât se aude.
- Am terminat? Aș vrea să-mi mănânc clătitele în liniște acum, murmur.
- Sigur, dragă. Mai vrei cafea?
- Sigur. Unde e tata?
- A plecat la răsărit. Are o zi lungă azi. Trei clienți celebri.
- Distractiv.
- Da, sunt sigură că ne va povesti tot când se întoarce. Rămâi aici în noaptea asta?
- Oftez și îmi torn sirop pe clătite.
- Da, cred că voi rămâne.
- Ești sigură că nu vrei să-l cunoști pe Zach? Stă la doar câteva străzi de aici.
- O străfulger cu privirea.
- Glumești.
- Ce-ar fi dacă vine la cină? În felul ăsta nu e o întâlnire, ci o ocazie să vorbești despre artă.
- De când ești tu interesată de artă? Urai când venea Wyatt pe aici și vorbea despre artă.
- Oftează și își pune mâna la inimă.
- Niciodată nu m-a deranjat când venea! Doar nu îmi plăcea cum îți vorbea uneori.
- Chiar așa? Adică cum? zic, înfigând cuțitul într-o bucată de clătită.
- Nu vreau să-mi răspundă, dar o face oricum.
- Ca unui copil.

Mestec mai încet. Eram un copil. Avea cu unsprezece ani mai mult decât mine și experiența unui om de optzeci de ani.

— Nu-mi vorbea ca unui copil, îi spun.

— Erai muza lui, lumina lui, bănuiesc. Îmi dau seama de asta acum, dar pe vremea aia era enervant cum voia să stai mereu lipită de el de fiecare dată când prietenii tatălui tău erau prin preajmă. De parcă îi era frică să nu te ia de lângă el. Nu ai avut niciodată senzația asta?

Îi arunc o privire.

— Bineînțeles că am avut-o. Așa sunt bărbații.

Își apleacă ușor capul, aparent cântărind spusele mele.

— Presupun că sunt. Oricum, e clar că te-a iubit în felul lui și te-a ajutat foarte mult. Dar gândește-te doar, Zach Edwin!

Restul zilei îl petrec făcând cumpărături cu mama și Bettina (mama Miei), vorbind despre Zach și cum o să vină la cină. Mia m-a sunat și m-a amenințat că mă omoară dacă nu o sun înapoi imediat după ce pleacă Zach. Cândva între momentul când probam pantofi la Neiman Marcus și cel când am băut ceva la Chili, fratele meu a aflat de treaba asta și m-a sunat ca să mă amenințe că mă omoară dacă mă cuplez cu Zach, pentru că a auzit că se culcă cu toată lumea, inclusiv cu fosta nevastă a unui client de-al lui. Îmi închid telefonul după aceea. Îmi ajunge că trebuie să le ascult pe Bettina și pe mama vorbind la nesfârșit despre toți bărbații cu care eu și Mia puteam să ne fi căsătorit până acum. Nu știu dacă uită că am fost logodită sau doar aleg să ignore aspectul, pentru că nu am fost logodită cu cineva pe placul lor.

Seara port una dintre rochiile cumpărate mai de vreme, o rochie scurtă, dar nu prea scurtă, înflorată,

care îmi strânge trunchiul, dar se deschide și îmi curge peste talie. Mama insistă să o port cu pantofi roșii cu toc, pentru că mi-ar face picioarele să arate miraculos (cuvintele ei). Când ușa se deschide la șapte, practic sar pe tata înainte să poată să-și lase jos servieta. Râde, râsul lui ca de Moș Crăciun venindu-i din suflet, și mă îmbrățișează puternic.

— Cuiva i-a fost dor de mine, spune el zâmbind, când îmi dă drumul.

Părul său, cândva nisipiu, este acum cărunt, iar liniile feței îi sunt marcate de fiecare dată când a râs, și au fost multe. Ochii lui căprui strălucesc de fiecare dată când se uită la mine și mă simt din nou ca un copil.

— Ești singurul om normal din casa asta, în afară de mine, îi șoptesc cu voce tare în mod dramatic, în timp ce el continuă să se hlizească și dă din cap.

— Nu te-a pus nimeni să stai singură cu maică-ta, îmi șoptește înapoi conspirativ.

— Și cu Bettina!

Face ochii mari.

— O, Doamne, ai nevoie de o băutură.

— Sau de douăzeci.

Râde din nou, punându-mi mâna pe după umăr.

— Thomas, ai ajuns! spune mama, zâmbind larg, în timp ce se îndreaptă spre noi, purtând o rochie neagră până la genunchi.

— Încerci să-mi provoci un infarct, Hannah? Cu ce ești îmbrăcată? întreabă el, luându-și mâna de pe umărul meu și întinzându-se spre mama.

Să te uiți la ei e ca și cum te-ai uita la *Pe aripile vântului*. Știți, ultima parte, când Rhett Butler îi ține fața în

mâini lui Scarlett O'Hara? Ăștia sunt părinții mei. În. Fiecare. Zi.

— Ei, încetează, Tom, știi că lui Elle nu-i plac mostrele de afecțiune în public, gângurește mama, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui.

Râd și dau din cap.

— Nu-mi plac, dar voi fi afară dacă aveți nevoie de mine.

— De ce insiști să-i tot aranjezi prostiile astea de întâlniri? Îl aud pe tata șoptindu-i în timp ce mă depărtez.

— Pentru că trebuie să-și refacă viața.

— O s-o facă, atunci când va fi pregătită. Amestecul tău nu o ajută. Și acum mă sună Victor să-mi spună că vine încoace ca să facă o intervenție, spune el.

Înlemnesc cu mâna pe clanță. Am un moment de claritate în gândire, când zic că poate închei seara și mă duc acasă, dar apoi îmi aduc aminte unde e acasă în momentul ăsta și decid să ies și să stau în curtea alor mei.

În copilărie am avut două feluri de prieteni: cei cu părinți foarte autoritari și cei pe ai căror părinți nu-i interesa ce fac copiii lor. Întotdeauna am vrut să am al doilea tip de părinți. Ai mei nu erau prea stricți, decât dacă luam note proaste, și se amestecau în treburile mele doar dacă... mă rog, se amestecau mereu. Când a murit Wyatt, am apreciat asta, pentru că probabil aș fi stat nemâncată cu săptămânile dacă nu m-ar fi hrănit ei, practic ca pe bebeluși. Inutil să spun că nu sunt surprinsă că Vic a decis să vină după mine acasă când a aflat de treaba cu Zach, mai ales după comentariul despre clientul lui. Asta e ceva mai mult decât atitudinea lui de frate protector; are legătură cu munca.

Tata mi se alătură după ce face duș și îmi oferă un pahar de vin alb.

— M-am gândit că ai nevoie, spune el, dând noroc.

— Mersi, îi răspund, sorbind din pahar și lăsându-mă pe spate în pernele scaunului.

— Am auzit că ai făcut o treabă grozavă la spital.

Mă uit la el și zâmbesc.

— Da, cred că am făcut.

— Sunt mândru de tine, Elle. Știu că mereu am zis că arta e o pierdere de vreme și că ar fi trebuit să alegi altă carieră, dar după aia faci ceva de genul ăsta și nu pot decât să fiu mândru de tine.

— Mulțumesc, îi spun, aplecându-mă spre el și sărutându-l pe obraz.

— Maică-ta nu o să se lase până nu vei avea un nou iubit, știi, nu? Cred că ar trebui să te prefaci că ești îndrăgostită, ca să termine odată cu asta.

— Mama nu o să se oprească până nu voi avea copii.

— Credeam că nu vrei să ai copii, spune el, luând o gură de vin.

Nu se uită la mine când o spune. Privirea îi e departe, în zare. Nu-mi vede expresia dărâmată de pe față. Wyatt nu voia copii. Îmi întorc corpul și îi copiez poziția, uitându-mă la munți, la locul unde știu că sunt munții, dar e prea întuneric pentru a-l vedea acum.

— Nu m-am hotărât încă, spun până la urmă.

— Câteodată renunțăm la o mare parte din ceea ce ne dorim pentru oamenii pe care îi iubim, spune tata. E greu să știi când să te oprești, pentru că simți că dacă iubești pe cineva, ar trebui să nu te deranjeze să renunți la lucruri pentru omul acela.

Dau din cap și beau din vin.

— Când m-am însurat cu Erika, spune el, aducându-și aminte de soția lui decedată, femeia pe care a pierdut-o cu ani de zile înainte de a o cunoaște pe mama, am renunțat la tot ce iubeam. Am renunțat la școală și mi-am luat o slujbă, pentru că simțeam nevoia să am grijă de ea. Asta fac bărbații, știi, avem grijă de femeia noastră, de familia noastră. Apoi am pierdut-o din cauza unui șofer beat și m-am gândit „acum care e viața mea”? Nu am nimic. Și treaba e că nu mă simțeam așa pentru că o pierdusem, mă simțeam așa din cauza lucrurilor la care renunțasem pentru ea.

Iau o înghițitură mare de vin, știind exact cum se simte.

— Și cu mama cum a fost? Și cu noi?

— Păi, până să o cunosc pe mama voastră, mă pusesem din nou pe picioare. Ea era mai tânără, așa că am așteptat să termine facultatea, pentru că nu voiam să facă aceeași greșeală pe care o făcusem eu cu Erika. Niciodată nu am vrut să fiu motivul pentru care se uită la viața ei și regretă lucrurile pe care nu le-a făcut.

— Crezi că toți bărbații sunt așa? Că așteaptă momentul potrivit pentru a face lucrurile? Întreb eu, gândindu-mă la Oliver.

— Nu, nu toți. Cred că fratele tău e așa. Cred că așteaptă să se realizeze profesional înainte de a se așeza la casa lui cu cineva și, dacă ar fi întâlnit deja pe cineva, i-aș zice că e un prost pentru că face asta la vârsta lui, dar nu a găsit pe nimeni care să-l facă să se răzgândească, deci bănuiesc că e pe drumul cel bun.

— Da, probabil.

— Ce vreau să spun, Elle, e că probabil ai renunțat la mai mult decât crezi, când ai fost cu Wyatt, și ăsta nu e

un lucru rău. Țasta e mersul vieții. Doar că nu vreau să te arunci într-o nouă relație cu mentalitatea asta. Oricât de arătos ar zice maică-ta că e tipul.

Îmi aruncă un zâmbet, pe care i-l întorc.

— Ei, știm amândoi că de multe ori gusturile mamei sunt puțin date peste cap, zic, făcându-l să râdă.

— Adevărul ăsta e.

Capitolul douăzeci și doi

Trecut Oliver

Mereu m-am considerat norocos să îl am prieten pe Victor. A fost altruist, de neclintit, și mai presus de toate, loial. Când nu aveam unde să mă duc, după ce am absolvit, și contractul de închiriere îmi expirase, Vic nu a ezitat o secundă.

— Locuiești cu mine, a zis.

— OK, să-mi spui cât îți datorez. Am nevoie să stau doar vreo două săptămâni, am spus, iar el s-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebun.

— Ești fratele meu. Nu-mi datorezi nici pe dracu’.

Așa am ajuns să dorm în mica dependință de lângă casa pe care o închiriasse pentru vară. Vacanța de vară, *ultimul dezmăț* îi spunea el. Ultimul dezmăț înainte ca eu să plec la facultatea de medicină și el să rămână la facultatea de drept de la UCLA. Viața a fost frumoasă în săptămânile acelea: ne trezeam, făceam surf, mâncam

ceva, beam, petreceam și ne combinam cu fetele care stăteau pe lângă noi. Tratam universitatea cum unii bărbați ar trata ultimul weekend de burlăcie, ceea ce era haios, pentru că ne autoproclamaserăm burlaci pe viață.

— Cine are nevoie de o femeie, când putem avea zece? astea au fost vorbele lui Vic.

Urmate de ale lui Jenson:

— Frații înaintea parașutelor.

Junior a fost singurul care nu a putut lua parte la vara noastră nebună, pentru că era legat de aceeași fată încă din primul semestru de școală. Oricât glumeam pe seama lui, cred că eram toți un pic invidioși pe faptul că găsisse o fată cu care chiar să vrea să fie în fiecare zi.

M-am îmbrăcat în seara aceea, cum făceam în toate serile, dar eram extenuat de la stat în soare toată ziua și trebuia să mă trezesc devreme a doua zi ca să încep să-mi car lucrurile la facultate. O băătură... poate două, după aia somn, mi-am promis în timp ce mergeam către casa mare, unde petrecerea deja începuse.

O băătură, poate două, după care somn, mi-am repetat, mantra asta devenind ca un al doilea refren al cântecului care bubuia în boxe. O băătură, poate două, eram pe cale de a-mi spune din nou, când am reperat-o pe Estelle intrând în casă. Am simțit cum un zâmbet mi se strecoară pe față, privind cum își trecea degetul prin părul ciufulit de vântul de afară. Buzele îi erau lipite într-o expresie bosumflată, dar sexy, cercetând camera cu privirea. Și-a dat jos geaca, lăsând să se vadă o bluză scurtă neagră, care îi împingea în sus sânii, și o fustă cu paiete, din care se vedea fiecare curbă a picioarelor ei.

Presupun că a simțit că mă holbam la ea, pentru că privirea ei a întâlnit-o pe a mea un moment mai târziu

și a zâmbit cu zâmbetul acela larg al ei. Am înțeles din el că nu era pusă pe fapte bune și că se întreba dacă sunt disponibil. O băătură, poate două, după care somn, mi-am spus iarăși, de data asta lovindu-mi fruntea, în speranța că îmi voi băga mințile-n cap înainte să ajung la ea. Picioarele mele trădătoare au mers spre ea, cum făceau mereu, iar ea a stat acolo și m-a așteptat, cum făcea de obicei.

— Nu te-am văzut de ceva vreme, am spus, admirându-i ochii marmorati, în timp ce ea m-a inspectat încet din cap până-n picioare.

— Care e verdictul? am întrebat când ochii ei s-au oprit, în sfârșit, la ai mei.

A roșit puțin și a întors privirea, râzând.

— Arăți bine, a spus, întorcându-și din nou privirea către a mea.

— Tu arăți superb, am zis și ea a zâmbit. Ce-ai mai făcut?

Trecuseră vreo două luni de când ne văzuserăm ultima dată. Două luni de când limbile noastre dansaseră, cum făceau de obicei oricând eram la una dintre petrecerile astea sau la film, sau oriunde puteam să ne ascundem. Niciodată nu ajunseserăm prea departe, de obicei ne sărutam și ne atingeam peste haine, înainte să fim întrerupți de câte ceva. Perioada în care nu ne văzuserăm nu era o coincidență. Am tot mers la petrecerile Cal Tech, în loc de ale lui Vic, pentru că începuse să mă apese vina pentru ceea ce simțeam când Estelle se afla prin preajmă. Ca atunci când am văzut-o la mall, acum vreo două luni, și am încolțit-o pe un hol lung, care ducea la baie. Voiam doar să vorbesc cu ea ca să punem punct nebuniei ăsteia dintre noi, dar ea mi-a tras fața către a ei și m-a sărutat

atât de profund, încât mi-am uitat pe loc și afurisitul de nume. Era periculoasă pentru mine. Nu era în regulă ce simțeam când eram în preajma ei. Aveam viața planificată și ceea ce mă făcea să vreau nu se încadra în plan. Nu încă.

— Destul de bine, a zis.

Am mers spre bucătărie și am luat pahare roșii cu bere, când am ajuns la masa cu băuturi.

— Dar ție? Am auzit că în curând pleci la Berkley. Eram sigură că o să intri.

Am zâmbit. Ultima dată când o văzusem, încă așteptam răspunsul.

— Pare aproape ireal.

Și-a înclinat capul și s-a uitat la mine un moment lung, până când buzele i s-au transformat într-un mic și călduros zâmbet.

— Sunt mândră de tine, Oliver.

Mi-a tresărit un pic inima când am auzit asta. Am zâmbit și am băut niște bere.

— Ești tot pusă numai pe distracție? am întrebat.

Nu țineam neapărat să aud despre viața ei amoroasă, dar voiam să știu tot ce făcea. Tot ce pierdusem.

Elle a râs în timp ce am ajuns la banca de afară și ne-am așezat.

— Presupun că se poate spune că da.

— Încă nu ți-ai găsit *alesul*? am întrebat, sperând că vocea îmi sună relaxat, nu ca tot ce simțeam că mă strângea pe dinăuntru.

— Poate că l-am găsit, poate că nu. Cum aș ști dacă e alesul? a zis, zâmbind și ridicând din umeri.

Mi-am mutat privirea, uitându-mă în zare, spre locul în care știam că e marea, la doar câțiva metri depărtare.

— Aș vrea să cred că știm când întâlnim persoana aceea specială.

— Tu ai întâlnit-o pe aleasă? a întrebat ea.

Am înghițit în sec, am mai băut niște bere și am răsuflat.

— Am decis acum mult timp să evit să o întâlnesc până la momentul potrivit, am spus cu voce joasă, de parcă aș fi mărturisit o crimă unui preot.

Estelle s-a dat mai aproape, până ce brațele noastre s-au atins, apoi și-a așezat capul pe umărul meu.

— E vreodată momentul potrivit?

— Nu știu, am șoptit, întorcând fața ca să-i miros părul.

— Am întâlnit un tip, a spus ea brusc și inima mi s-a prăbușit.

— Da? am spus, dând pe gât restul berii.

— E... diferit. E drăguț. Mai în vârstă.

— Cu cât mai în vârstă?

A ridicat capul pentru a se uita la mine și mișcarea ne-a adus nas în nas. Un fior m-a străbătut și am înaintat mai aproape de ea. Pentru că sunt un nenorocit. Pentru că sunt egoist. Pentru că voiam ca buzele alea să fie ale mele, și acei ochi să fie ai mei, și vocea aia să fie auzită doar de mine, chiar dacă era pentru o singură noapte.

— Mai mare decât mine, a șoptit, nasul atingându-i-se de al meu. Mai mare decât tine.

M-am dat înapoi, uitându-mă un moment în jur, fiind străbătut de adrenalină la gândul de a fi prinși. M-am certat o clipă, o clipă scurtă, fugară, care s-a pierdut imediat ce m-am uitat din nou în ochii ei.

— Îți plac tipii mai mari? am șoptit, buzele mele mângâindu-le pe ale ei.

Privirea ei m-a fulgerat.

— Îmi plac unii.

— Da? am întrebat, apucându-i cu dinții buza de jos.

— Da, a zis, respirând greu.

— Crezi că el e alesul? am întrebat șoptit, așezându-i un sărut pe marginea buzelor.

— Nu, a spus ea, repetând mișcarea mea și sărutându-mă pe marginea alor mele.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Estelle? am întrebat-o încet, dându-mă un pic în spate pentru a-i căuta ochii mari.

— Tu ai fost? a șoptit, privindu-mă fix, așteptând.

— Am...

Nu am știut ce să zic și, până să apuc să zic ceva, niște voci gălăgioase s-au auzit din spatele nostru și ne-am depărtat rapid. Ne-am întors și am văzut câțiva tipi încurajându-l pe altul, care dădea berea peste cap. Mulțimea aclama și țipa, dar s-au potolit repede și ne-am uitat iar unul la celălalt.

— Vreau foarte mult să mă săruți, a spus ea, uitându-se în ochii mei.

De parcă ar fi fost posibil, inima m-a înțepat și mai tare în piept. Am aplecat capul până ne-am lipit nasurile.

— Vreau foarte mult să te sărut din nou.

— Vreau să faci mai mult de data asta.

Mi-am ținut respirația.

— Estelle...

— Te rog.

Am închis ochii la rugămintea ei. Am profitat de acel moment pentru a bloca petrecerea zgomotoasă și a mă concentra pe motivele pentru care asta nu se putea întâmpla. *Victor e cel mai bun prieten al tău și ai promis că vei avea grijă de ea, nu că o vei răni. O să te omoare. E fratele tău. Cum te-ai simți dacă el i-ar face asta lui Sophie?*

Dar apoi am simțit-o pe Estelle apropiindu-se și mai mult. Am simțit respirația ei gingașă pe urechea mea și, în timp ce mâna ei s-a întins în jos și s-a așezat chiar pe penisul meu, nu am mai putut nici respira, darămite să gândesc.

— Te vreau, Oliver! a șoptit.

Ochii mi s-au deschis brusc și, când m-am uitat la ea, am știut că nu aș putea s-o refuz nici dacă voiam. Chiar dacă ar fi trebuit.

S-a ridicat, m-a luat de mână și a început să meargă spre căsuța mea. M-am uitat peste umăr ca să mă asigur că nu ne văzuse cineva. Ochii au scanat petrecerea, căutându-l pe Vic în mod special, dar nu l-am văzut. Apoi m-am simțit ca un nemernic pentru asta. Eram pe cale să dispar într-o cameră cu sora lui mai mică și mă asiguram că nu ne-a văzut. Trebuia să o protejez de lupul cel rău și totuși iată ce făceam, simțindu-mă chiar eu ca un lup. Dar nu mă puteam abține. Când era vorba de Elle, nu vedeam lumina roșie, vedeam numai verde și start, și simțeam lucruri care mă făceau să vreau să fiu mai bun pentru ea, deși știam că nu pot.

Ușa s-a deschis și s-a închis în spatele nostru. Imediat ce ne-am întors unul cu fața la celălalt, a sărit pe mine, picioarele încolăcindu-i-se de mijlocul meu, și și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu, în timp ce își zdrobea buzele de ale mele. Am ținut-o, apucând-o de fund, în timp ce îmi afundam limba în gura ei. Nu m-am putut abține să gem când a mușcat-o ușor, sugând-o înăuntru și afară din gura ei. Am pus-o jos, doar ca să o las să-mi scoată tricoul. M-a ars cu privirea, de la față până la trunchi. Degetele ei mici mi-au atins fiecare linie a corpului, lăsând o dâră de foc în fiecare loc pe care l-au atins.

— Te gâdili, a zis, uitându-se în sus la mine, mirată.

Nu mă gâdila, nu chiar, dar când mă atingea așa, mușchii mi se contractau, așa că am ridicat din umeri și am lăsat-o să creadă că așa e. Nu am vrut să o grăbesc, așa că am lăsat-o să mă dezbrace complet. Am lăsat-o pe ea să conducă și să decidă ce urmează.

— Ești superb, a răsuflat ea, în timp ce eu stăteam gol în fața ei.

A întins mâna și m-a apucat de penis, care a tresărit. Am gemut, mușcându-mi buza și lăsând capul pe spate, rugând toți zeii să-mi dea destulă putere cât să nu-mi dau drumul în mâna ei în timp ce mi-o freca. Până la urmă mi-am pierdut controlul și am pășit în față, apucând-o de tivul bluzei. Am așteptat, m-am uitat cum îmi face semn din cap să i-o dau jos. Am făcut-o, apoi am rămas holbându-mă la pieptul ei gol. Îmi imaginasem cum arată de un milion de ori, și niciuna dintre acele dăți nu se compara cu realitatea. Era pur și simplu... perfectă. I-am desfăcut fermoarul fustei și am lăsat-o să-i cadă la picioare, în jurul pantofilor cu toc pe care îi purta. Apoi am înclinat capul și am sărutat-o, un sărut încet, tacticos, care s-a întetit odată ce mâinile îmi coborau de-a lungul corpului ei. Buzele mi s-au depărtat de ale ei și și-au făcut drum către gâtul ei, pe claviculă, în defileul dintre sânii ei... apoi i-am supt fiecare sfârc. M-a tras de păr cu un geamăt profund de încurajare, așa că am continuat să-i acopăr corpul cu sărutări, peste chiloți, pe care i-am tras cu dinții. I-am împins în jos peste gambe, până la labele picioarelor, unde i-am desfăcut fiecare pantof și am ajutat-o să-i scoată.

Eram încă în genunchi, croindu-mi drum înapoi în sus, când o undă de dorință m-a lovit ca un val de

trei metri. M-am oprit și m-am uitat în ochii ei când am ajuns între coapsele ei pentru a le îndepărta. M-a privit fascinată, ca și cum aș fi fost un puzzle minunat pe care încerca să-l rezolve.

— Pe pat? am întrebat, în timp ce mâinile mele îi mângâiau încet coapsele.

A dat din cap, cu buzele desfăcute, uitându-se cu ochii aceia multicolori. M-am ridicat și am dus-o în brațe pe pat, ca pe o mireasă. Niciunul din noi nu a vorbit în timp ce mă mișcam din nou pe corpul ei, sărutând-o, amăgind-o, arătându-i cât de mult o vreau. Corpul i se zbatea pe pat, sub buzele mele umede, și mă trăgea de păr, spunându-mi numele iar și iar. *Oliver, o, Oliver!* Niciodată nu am auzit o melodie atât de frumoasă.

Degetele au luat locul buzelor când m-am întors la sâni ei, prinzându-i sfârcurile și strângându-le încet.

— E atât de bine, a scâncit cu o zvâcnire, iar eu am zâmbit. Voiam să se simtă mai bine. M-am poziționat între picioarele ei și m-am oprit. Niciodată nu mă opream. Întotdeauna căutam un prezervativ, mi-l puneam și continuam. Niciodată nu mă opream ca să mă întreb dacă aș putea să scap fără prezervativ. Niciodată nu mă opream și-mi doream să nu fie nicio barieră între noi. Dar acum eram cu Elle. *Elle a mea.*

Mâinile i s-au mișcat pe pieptul meu, în jos, până la penis, și l-a strâns din nou.

— Iau pastile, a spus ea încet.

— Faci asta des? Fără prezervativ? am întrebat pe același ton.

Inima mi se împiedica de nerăbdare. De ce am întrebat asta? Conta? De când mă interesa ce fac iubitele mele cu alți parteneri?

A scuturat din cap.

— Niciodată.

Am răsuflat ușurat. Niciodată. M-am simțit în al nouălea cer. Puteam să-i ofer ceva ce nu mai avusese niciodată. Nu am fost cel care i-a luat virginitatea. Nu am fost eu cel care a avut plăcerea primului ei sărut. Dar asta puteam să-i ofer. M-am lăsat mai jos și am tachinat-o cu penisul pe coapse.

— Te rog, Oliver, a spus ea, tremurând sub mine. Te rog!

M-am aplecat și am sărutat-o din nou, lăsând-o să-și simtă gustul pe buzele mele și gemând când m-a tras de păr mai aproape.

— O luăm încet, am șoptit lângă ea.

— Nu, nu vreau încet, a zis, cu ochii larg deschiși. Și-a tras șoldurile în sus, iar eu am zâmbit.

— Vreau eu încet, am spus, împingându-mă înlăuntrul ei cu o mișcare adâncă.

Corpul i s-a arcuit pe pat, însoțit de un scâncet. M-am tras înapoi și a oftat, am împins din nou înăuntru și a scâncit iar.

— Tot mai vrei repede? am întrebat, mârâind când și-a strâns picioarele în jurul meu.

— Tot vreau repede, a găfâit ea, privindu-mă.

Am ieșit cu totul, apoi am intrat încet și am zâmbit când a gemut spre mine. Împingeam tare și prelung. Mă bucuram de cum o simțeam în jurul meu. Încercam să-i absorb căldura, umezeala, tot ce puteam, așa că nu mă grăbeam. Nu m-am grăbit până când a dus mâna în jos, spre abdomenul ei plat, la locul în care corpurile ni se uneau, și a început să frece. Atunci am pierdut controlul. I-am ridicat piciorul și am început să mă mișc. Să mă

mișc cu adevărat. Mi-a țipat numele, iar eu l-am gemut pe al ei. Și-a înfipt unghiile în mine, și asta m-a făcut să mă mișc mai repede. Apoi a început să scâncească *Oliver, Oliver, nu pot, nu pot*, în timp ce își mișca dintr-o parte în alta capul și dădea ochii pe spate. Am ieșit din ea și a găfâit și arăta ca și cum m-ar fi omorât, așa că m-am dat în spate și m-am așezat, luând-o pe sus și așezând-o în poala mea. Nu am pierdut nicio secundă contactul vizual și când am pătruns-o și a început să se miște, am fost pierdut.

Felul în care îmi cerceta privirea spunea *simți asta? O simți și tu? Mi se pare mie?* Cuvintele nu au fost niciodată verbalizate. Au fost spuse cu limba unuia lipită de a celuilalt. *Încă mai cauți? Încă mai crezi că altcineva e mai bun pentru tine?* Mâinile mele i-au încadrat fața, la fel cum au făcut ale ei cu a mea, și ne-am ținut unul pe altul în timp ce ea a ajuns în pragul orgasmului. Eu am ajuns imediat după ea. A fost lent la început, apoi puternic și epuizant. Ne-am uitat unul la celălalt tragându-ne respirația, căutând încă... chestionându-ne... întrebându-ne lucruri pe care nu am avut curajul să le spunem cu voce tare.

Capitolul douăzeci și trei

Prezent
Estelle

— Aia e o rochie nouă? mă întreabă Vic, în timp ce iau loc la masă, vizavi de el.

— Am cumpărat-o ieri cu mama. Cu mama și cu Bettina. Vic mârâie.

— Doamne, ce pereche. Și au reușit să agațe un nenorocit cu care să te vezi, în timp ce făceați cumpărături.

Râd, pentru că nu e complet greșit ce spune. Venirea lui Zach aseară mi-a întărit convingerea că bărbații disponibili la momentul ăsta nu sunt chiar spectaculoși. Este arătos, fermecător și vorbește despre el nouăzeci la sută din timp. A folosit restul de zece la sută din timp pentru a-mi spune cât ar putea să câștige de pe urma inimilor mele caleidoscopice. Până a ajuns Victor, eram gata să mă duc la culcare, dar am mai stat, pentru că era atât de stingherit. Pe drum spre casa părinților făcuse pană și l-a rugat pe Oliver să-l ia, pentru că deja folosise

rezerva. Asta a dus la un Oliver stând confuz în sufrage-rie, uitându-se ba la Zach, ba la mine, cu o mină ciudată. Nu eram sigură dacă era gelos sau dacă era doar enervat de cât de mult vorbea Zach. Oricum, s-a scuzat și a plecat destul de devreme și imediat ce a plecat, m-am dus sus.

— Nu a făcut altceva decât să vorbească despre el, zic, scuturând din cap.

— Ca un artist adevărat, spune Vic și rânjește când îl plesnesc peste umăr. Ai mare noroc la întâlniri, ha?

— Întâlnirea ta cu el a fost mai lungă decât a mea. Eu m-am dus la culcare, îi spun, ridicând o sprânceană.

— Cum zici tu. Nu ieși cu el. E un afemeiat și un adulterin și sunt destul de convins că e implicat în niște chestii ciudate.

— Asta spui despre toată lumea. „Sunt destul de convins că e implicat în niște chestii ciudate“, îl imit, dând ochii peste cap.

Ridică din umeri.

— De obicei am dreptate.

— Ești mai rău decât tata. Nu o să fii niciodată de acord cu un bărbat cu care ies.

— Nu e adevărat, spune el, încruntându-și sprâncenele.

Se uită în sus când aude ușa închizându-se după mine și, până să mă întorc, îmi prinde privirea.

— Atâta timp cât e un băiat bun, nu un fustangiu, și nu e implicat în lucruri dubioase, sunt de acord.

— Cu ce ești de acord? întreabă Oliver, a cărui voce mă face să tremur.

Mă ridic și merg spre bucătărie, uitându-mă înapoi și întâmpinându-l cu un zâmbet.

— Vic îmi spune cu cine pot și cu cine nu pot să ies. Nu-ți face griji, până acum nu ești pe lista de candidați.

Vic izbucnește în râs și spune ceva de genul:

— Asta ar fi culmea.

În timp ce Oliver se holbează la mine, nevenindu-i să creadă că am zis asta, am nevoie de tot autocontrolul de care sunt în stare pentru a nu-i arăta degetul mijlociu. În schimb, îmi întorc atenția către cămară și aranjez cerealele. Nu știu de ce sunt așa de furioasă, dar pare că, de câte ori inima mea are legătură cu Oliver, totul înăuntrul meu face scurtcircuit. Șuruburile mele, deja slăbite, se clatină. Judecata mea, deja îndoielnică, dispare. Și, în ultimul rând, latura mea posesivă, pe care nu am știut că o am, iese la suprafață. Tot ce îmi aduc aminte e că Bobby a menționat că e „seara cu Grace” și e de-ajuns ca să vreau să arunc cu ceva în bărbatul care nici măcar nu e al meu.

— Mama are numai cereale sănătoase din țărâțe aici, strig. Ce naiba! zic, când ușa camării se trânteste în fața mea și mă trezesc cu Oliver privindu-mă languros.

Mă încrunt.

— Ce e?

— Cine e pe listă? mă întreabă el și îmi ia câteva secunde până realizez la ce listă se referă.

Râd.

— Ce contează?

— Contează, insistă el.

Ridic o sprânceană.

— Cum a fost „seara cu Grace”?

Oliver mărește ochii, șocat.

— Ce?

Deschid din nou cămara, făcându-l, efectiv, să se dea din calea mea.

— Nu există seară cu Grace, spune el cu voce tare.

Simt cum ochii lui mă ard pe o parte a feței, uitându-se la mine prin ușa camării.

— Există doar seara Mae, seara Danny, seara Patrick, seara Justin... vrei să continui? Pentru că îmi petrec majoritatea serilor de gardă într-un spital, în afara cazului în care sunt foarte norocos, iar atunci e seara Estelle.

Cuvintele lui îmi accelerează bătăile inimii, dar refuz să mă uit la el.

— Acum spune-mi, cine e pe lista candidaților?

— Chiar vrei să știi? Întreb cu voce joasă, închizând camera.

Își încrucișează mâinile la piept. Nu poartă hainele de spital azi, ci un tricou bleumarin, care îi încadrează umerii, și blugi care îi vin pe coapse de parcă ar fi fost făcuți la croitor. Părul îi este ud și pieptănat pe spate și este bărbierit. Arată ca un afurisit de model și urăsc asta. Băiat idiot. Băiat drăguț idiot.

— Am întrebat.

— Du-te și întreabă-l pe frate-meu, îi zic, arătând din cap în direcția aceea.

— Te întreb pe tine.

Îmi încrucișez brațele și stau în fața lui.

— Iar eu îți spun să te duci să-l întrebi pe el, pentru că nu știu cine e pe lista celor aprobați. Este vreun motiv pentru care mi-ai închis în nas ușa camării sau ești aici doar ca să mă enervezi, Bean?

Deschide gura și o închide, apoi o deschide din nou.

— Vreau lista ta. Nu mă interesează lista lui Vic. Știu că nu voi ajunge niciodată pe a lui. Vreau lista cu cei aprobați de tine.

Nu pot să vin cu o replică la asta, așa că sunt bucurasă când intră tata, dregându-și vocea, și trebuie să-mi

mut privirea de la privirea intensă a lui Oliver. Ochii căprui ai tatălui meu ȝopăie de la unul la altul și ridică interogator din sprâncene.

— Întrerup ceva?

— Nu, spunem eu și Oliver în același timp.

— Am auzit că asta e ultima ta săptămână la spital, spune tata, cu vocea lui entuziastă, ocolind și desfăcând brațele pentru a-l îmbrăȝișa pe Oliver. Felicitări, băiatul meu, știam eu că poți, în ciuda nopȝilor târzii petrecute în oraș.

Mârâi și mă prefac că mă înec. Persoanele din casa asta nu pot să nu mai vorbească despre trecutul omului ăstuia? Isuse!

— Mulȝumesc, spune Oliver. Acum e timpul pentru lumea reală.

— Știi unde o să lucrezi? întreabă tata, deschizând frigiderul.

Oliver se întoarce către mine când răspunde.

— Am primit câteva telefoane, dar îl aștept pe cel potrivit, spune el.

Pufnesc ca o școlăriȝă răsfătată și mă întorc.

— Tată, ce s-a întâmplat cu cerealele Lucky Charms?

— Mama ta nu vrea să le mai cumpere.

— Ce? De ce? întreb, deschizând congelatorul. Nu aveȝi nimic de mâncare!

Râsul mamei răsună prin toată casa.

— Nu avem nimic din ce îți place ȝie să mănânci, dar avem o grămadă de mâncare. Stai jos, o să-ȝi fac niște ouă.

— Urăsc ouăle, mormăi încet.

În timp ce stau cu spatele la blatul de bucătărie, degetele lui Oliver îmi trec prin păr și simt un fior care îmi face ochii să ȝâșnească spre ai lui.

— Îți plac ouăle, zice el.

Scutur din cap.

— Chiar nu-mi plac.

— Cu brânză de capră? întreabă el, acum degetele fiindu-i întrepătrunse cu ale mele.

— Îmi plac un pic dacă au brânză de capră, șoptesc, încercând să-mi desfac mâna din a lui, dar face să fie imposibil.

— Ce faci?

— Vreau să fiu pe lista aia, spune încet, ca numai eu să pot auzi, dar ochii îmi trec automat prin cameră, pentru a mă asigura că nimeni nu e atent la noi.

— Atunci înscrie-te pe listă.

— Pe a ta sau pe a lui? întreabă el, arătând cu capul în direcția în care se află Victor.

— Care contează mai mult pentru tine.

Mă întind ca să-i dau părul de pe față, trecându-mi degetele prin el, pentru a rămâne pe spate. Această mișcare îl face să închidă ochii și inima mă înțeapă din cauza intimității situației. Tata își drege din nou vocea și mă îndepărtez de Oliver, lăsând destul spațiu între noi cât să pară că nu se întâmplă nimic. Pentru că nu se întâmplă nimic. *Nimic.*

— Vrei cafea, Oliver? întreabă tata.

— Da, vă rog.

Când trec pe lângă el, tata își sucește buza într-un zâmbet.

— Fratele tău l-ar omori. Știi asta, nu?

Mă sprijin de marginea blatului de bucătărie.

— Nu are niciun motiv.

Râde.

— Ești sigură?

Și astea fiind zise, mă grăbesc la masă și mă așez în fața fratelui meu, ca de obicei. Oliver se așază lângă mine, ca de obicei, iar mama și tata stau pe locurile lor, în timp ce mama pune mâncarea în mijlocul mesei: omletă, ouă ochiuri, ouă poșate, pâine prăjită, gem și unt. Eu iau pâine prăjită. Oliver îmi atribuie obligația de a mă servi cu omletă, pentru că e cu brânză de capră și bacon. Îmi mulțumesc și mănânc cu o mână, în timp ce cu cealaltă mă joc neastâmpărat cu șervețelul în poală. Tata se uită la noi ca și cum am fi pe cale să anunțăm că sunt însărcinată și tot micul dejun este stânjenitor.

— Îmi place cum îți stă cu rochia asta, îmi șoptește Oliver, și fața mi se aprinde.

— Oliver, Tom spune că îți vei termina rezidențiatul în curând. Vei rămâne la pediatrie? îl întreabă mama.

— Sigur. Îmi place să lucrez cu copiii, așa că îmi caut un cabinet mic căruia să mă alătur.

— Totuși, probabil că vezi atâtea lucruri în spital, spune mama cu voce tristă.

— Nu e ușor, spune Oliver, întinzându-și mâna după a mea pe sub masă. Chiar te face să-ți dai seama cât de multe avem și cât de norocoși suntem că nu avem probleme de sănătate.

— Este clar. Sunt sigur că îți oferă o altă perspectivă asupra propriei vieți, comentează tata.

— Așa e, răspunde Oliver strângându-mi mâna.

Simt că îmi strânge inima.

— M-a făcut să văd clar multe lucruri.

— Cred că anul ăsta ne-a deschis ochii în multe privințe, începe mama, până să o întrerupă Victor.

— Am ratat eu anunțul că ăsta e mic dejunul de Ziua Recunoștinței?

Îmi mușc buza, încercând să nu râd, și mă uit la Oliver, care pare să facă același lucru. Ne strângem mâinile mai tare.

— Nu trebuie să fie Ziua Recunoștinței ca să fii recunoscător, spune mama.

— Vic e doar supărat pentru că fata aia cu care se vede nu a mai trecut pe la el de câteva zile, zic eu, scoțând limba la el când se strâmbă.

— Mă rog. Măcar nu trebuie să facă mama pe pețitoarea pentru mine.

— Nici pentru mine nu trebuie! spun, aruncându-i mamei o privire.

— Dovedește-o, zice Vic. Dovedește-o. Ieși în oraș în seara asta și găsește-ți un partener în modul clasic.

Râd.

— Prin ieșit în oraș bănuiesc că te referi la un club și ăla e ultimul loc unde aș vrea să-mi găsesc un partener. În afară de asta, de când vrei tu să ies cu bărbăți?

— De când ai început să te iei de viața mea amoroasă, când tu nu ai deloc.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sunt singură și fericită, mulțumesc foarte mult.

— Zic doar că nu am nicio problemă în a găsi femei care vor să iasă cu mine.

— Nici eu nu am probleme în a găsi bărbăți care să iasă cu mine.

Ridică o sprânceană, dar nu mai comentează.

— Vorbesc serios, Victor.

Își ridică mâinile.

— Am lăsat-o baltă, Elle. A rămas valabil să ieșim ca să sărbătorim faptul că am încheiat cazul ăsta?

— Cred că da, nu? zic, ridicând din umeri.

— Poate îți găsești acolo un partener.

— Ești atât de enervant.

— Nu se știe, poate găsești dragostea unde nu te aștepti, zice el râzând.

— Mamă, nu ai de gând să-i zici nimic fiului tău idiot?

— Estelle!

— Ce Estelle? Se poartă ca un prost!

— Cred că fratele tău vrea doar să-ți refaci viața, spune tata. Numai că are un mod ciudat de a-și arăta sentimentele. Și oricum, cine zice că nu își reface viața chiar sub nasul nostru?

Victor pufnește.

— În primul rând, ne-am da seama. În al doilea, nu cunoaștem pe nimeni cu care s-ar cupla.

— Nu se poate întâmpla așa ceva, îmi spun în mâini, în timp ce Oliver râde lângă mine.

Victor îl sună pe Jenson, care pare a fi în oraș în fiecare weekend, pentru a ni se alătura. Invitații lui sunt: Mia, Jenson, Oliver, Bobby și eu. A, și cele pe care or decide Jenson și Oliver să le aducă, pentru că Dumnezeu știe că nu ies fără o parteneră decât dacă urmează să găsească acolo.

— De ce naiba să vrea să meargă într-un club? întreabă Mia, în timp ce umblăm prin dulapul ei.

— Pentru că în mod clar Victor nu are o viață în afara muncii lui, care, lasă-mă să-ți amintesc, constă în a avea de-a face cu oameni care divorțează și încearcă să se ju-
poaie unii pe alții.

— Îhh. De ce e din nou Jenson aici? Devine enervant. Îmi place mai mult când e pe coasta de Est, spune ea și deodată se oprește din a căuta haine și se așază pe pat.

Mă uit la ea și văd expresia tristă care îi cuprinde fața de fiecare dată când e menționat Jenson.

— Nu trebuie să mergi, îi zic. Poți să sari ieșirea asta.

Mia se uită la mine.

— Ești sigură că o să fii OK?

— O să fiu bine. O să am trei paznici și nu pot să te învinuiesc pentru că nu vrei să-l vezi pe Jenson.

Oftează.

— Pur și simplu nu sunt pregătită.

Mă așez lângă ea și îi țin mâinile în ale mele.

— Știu.

Nu îi spun că Jenson pare supărat de fiecare dată când e pomenit numele ei, pentru că nu are rost.

— Mă enervează faptul că te întristează atât de tare.

Mia zâmbește.

— Și eu, dar asta e viața.

Conversația se mută la ținuta și la părul meu și încep să mă pregătesc și, pentru o vreme, amândouă uităm de fantomele trecutului.

Capitolul douăzeci și patru

Când ajung la club, sunt condusă în zona VIP, unde Victor, Bobby, Jenson și Oliver vorbesc cu niște femei de la masa de lângă ei. Îi privesc pentru câteva momente, dar muzica house dată tare și lumina chioară fac imposibil să înțeleg ce spun. Faptul că niciunul nu simte că îi privesc destul cât să se uite în sus spune tot. Sunt toți complet pierduți în conversație. Oliver își aruncă capul pe spate, râzând, și pot să jur că-i simt râsul vibrând din pieptul lui până în al meu. Sau poate e de la boxa de care mă sprijin. Oricum, e destul pentru a-mi îndrepta în sfârșit pașii în direcția opusă, către bar. Mă voi întoarce după ce îmi voi fi alimentat corpul cu tot curajul lichid de care are nevoie pentru a sta lângă ei... lângă *el*.

Imediat ce fundul îmi atinge scaunul de la bar, cer ceva de băut și încep să privesc în jur, uitându-mă cum se mișcă trupurile și cum femeile merg țănoș pe ringul de dans în căutarea următoarei victime. După două băuturi mă ridic, merg din nou la zona VIP și îi fac cu mâna fetei care m-a condus mai devreme. Zâmbește și mă conduce din nou la Vic și mă așez direct în fața lor, ca să mă audă, în ciuda muzicii.

— Hei!

Victor își desprinde ochii de la femeia care îi stă practic în brațe, dar se pare că acum toate femeile stau în brațele bărbaților. Încerc să evit să mă indispun, nelăsându-mi privirea să alunece spre Oliver.

— În sfârșit, ai ajuns! zice fratele meu, părând sincer fericit, în timp ce se ridică pentru a mă îmbrățișa. Ea e sora mea, Estelle. Poate să garanteze pentru noi și să vă confirme că suntem toți singuri.

Probabil că fac o față ciudată, pentru că cea care e agățată de el râde zgomotos.

— Bună, Estelle. Eu sunt Marie.

Apoi toate cele patru femei mi se prezintă.

— Deci sunt singuri, spune o brunetă.

Pare un pic beată, cu zâmbetul mult prea larg și mâinile în poala lui Oliver, trăgând de el. Totuși, zâmbesc, deși e un zâmbet încordat.

— Sigur. Unii au un trecut mai agitat decât alții. Alegeți.

Îl fulger pe Jenson cu privirea și dă din cap spre mine, ca și cum nu i-ar veni să creadă. Probabil că a fost o răutate din partea mea.

— Era doar o glumă. Ne vedem mai târziu, băieți.

Le fac scurt cu mâna și le arunc un ultim zâmbet înainte de a mă întoarce la același bar la care am fost mai devreme. Simt pe cineva așezându-se lângă mine, dar nu îl bag în seamă. Sorb în continuare din băutură și bat darabana pe tejghea cu unghiile în timp ce mă gândesc dacă să mai stau puțin sau să plec și s-o sun pe Mia, să mergem undeva.

— Ce face o femeie ca tine aici, singură? mă întreabă, iar ochii îmi sar din orbite, practic, pentru că are cel mai sexy accent britanic pe care l-am auzit vreodată.

Nu că aş fi auzit multe, în afară de filme. Mă întorc în scaun şi dau de un bărbat atrăgător, mai în vârstă. Arată a om de afaceri, mai mult după costumul pe care îl poartă decât după orice altceva.

— Nu sunt singură. Aveam nevoie de puţină distanţă de oamenii cu care se presupune că sunt.

Îşi strânge buzele.

— Atât de rău?

Privirea mi se plimbă pe trăsăturile lui şi observ buze subţiri, ochi închişi la culoare, cârlionţi de culoare deschisă în cap şi lipsa părului pe faţă. Mă întreb dacă e la fel de fină la atingere cum pare. Zâmbetul i se lărgeste, la fel şi al meu.

— Sunt cu fratele meu şi prietenii lui, sărbătorim ceva legat de munca lui. E destul de nasol.

— În cazul ăsta, mai vrei unul? întreabă, uitându-se la paharul meu de votcă şi apă tonică, acum aproape gol.

— Sigur, zic zâmbind. Ai venit singur?

— Cu câţiva tipi de la muncă.

Arată spre o masă aproape de cea unde stau Vic şi băieţii.

— Stai la VIP şi ai venit până aici ca să-ţi iei de băut?

Se apleacă, astfel încât gura lui să fie lângă faţa mea.

— Te-am văzut şi m-am gândit să vin să mă prezint, înainte ca altcineva să apuce să o facă.

Zâmbesc şi îmi concentrez atenţia la băutura pe care barmanul o aşază în faţa mea.

— Miles, spune el, întinzându-mi mâna.

— Estelle.

— Foarte frumos nume. Ce faci ca să te distrezi, Estelle?

În afară de a evita petreceri plictisitoare cu fratele tău.

Privirea mea o găseşte pe a lui şi îi zâmbesc scurt.

— Dansez.

Ridică o sprânceană.

— Arată-mi.

Mă ridic, dau pe gât băutura într-o manieră nu foarte feminină și îl iau de mână, trăgându-l după mine pe ringul de dans. Arunc o privire peste umăr, unde sunt băieții, și văd că încă vorbesc, în afară de Victor, care acum dansează cu una dintre fete. Singurul care mă observă e Oliver, iar privirea pe care mi-o trimite e suficientă pentru a mă aprinde pe interior. Miles mă apucă de umeri și începem să ne legănăm pe muzică. În sfârșit închid ochii și ignor privirea lui Oliver, la un loc cu tot restul. Las muzica să mă cuprindă și îmi las corpul să preia controlul, până la punctul în care uit unde mă aflu și cu cine.

— Te pricepi foarte bine, îmi spune Miles la ureche. La ce te mai pricepi?

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet, dar continui să dansez și îi ignor întrebarea. Rămânem pe ringul de dans și, pe măsură ce melodiile devin mai provocatoare, la fel devin și mișcările mele, și mâinile lui Miles pe corpul meu. De unde la început erau pe mijlocul meu, au căzut pe fund. Mă întorc în brațele lui și îi trag mâinile mai sus, pe talia mea, și în timp ce fac asta detectez o siluetă înaltă îndreptându-se spre noi. În mod normal nu ar fi nimic ciudat, din moment ce ne aflăm în mijlocul unui club aglomerat, dar aș recunoaște mersul acela oriunde. Bătăile inimii mi se accelerează puțin când îi întâlnesc privirea lui Oliver. Mă uit pe lângă el și observ că Vic și Bobby sunt amândoi prinși cu fetele de lângă ei. Dacă observă că Oliver a plecat, nu o arată. Nu se oprește până nu ajunge la mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spune el, aplecându-și fața între mine și partenerul meu de dans.

— Dansăm, spune Miles, dar se oprește, așa că toți trei stăm.

— Și acum nu mai dansați, spune Oliver, cu o voce care îmi face părul de pe ceafă să se ridice.

Miles o ia ca pe o provocare și ridică o sprânceană, uitându-se la mine ca și cum ar spune *îți vine să crezi ce face tipul ăsta?* Și, sinceră să fiu, nu, nu-mi vine să cred.

— Oliver, ce vrei? îl întreb.

Nici nu se uită la mine. Continuă să-l fixeze pe Miles.

— Aș vrea să las în urmă zilele când mă băteam, în școala generală, așa că, dacă ai putea să-mi faci favoarea să-ți iei mâinile de pe fundul ei și să pleci, o să fim OK, spune Oliver.

Furia îmi clocotește în adâncul stomacului în timp ce privesc schimbul de replici. Singurul lucru la care pot să mă gândesc este „seara cu Grace”. Cuvintele mi se repetă în cap, urmate de chicotitul amuzat al lui Bobby, și deodată sunt lividă, pur și simplu.

Fac un pas în spate și îi arunc o privire criminală.

— Care e problema ta?

— Înțeleg că vă cunoașteți, spune Miles, dând din cap. Se uită la mine o ultimă dată.

— Când terminați de jucat ce joc vrea el să jucați, ești bine-venită să ni te alături la masa noastră.

Apoi se întoarce și dispare în mulțime, lăsându-mă să mă uit cu gura căscată la locul unde stătea.

— Elle, zice Oliver, dar ridic mâna pentru a-l opri și mă întorc și plec către partea din spate a clubului.

Coadă la baia femeilor este ceva nebunesc, ca de obicei, așa că mă uit în ambele părți și concep planul

următor. Când observ o siluetă venind din spatele meu, țâșnesc spre cea mai apropiată ieșire, tremurând când mă lovește un val de frig.

— Estelle! strigă el, în timp ce ușa se închide în urma lui, zgomotul clubului estompându-se.

— Ce vrei? îi spun.

Ce ar putea să vrea. Îmi țin brațele apropiate, în timp ce alcoolul rămas îmi traversează corpul, protejându-mă de aerul rece de afară. Brusc sunt foarte supărată pe tot, pe toată lumea. Asta se presupunea a fi o ieșire în oraș. Poate chiar o noapte în care să-i arăt lui Vic că pot să-mi găsesc singură un bărbat, fără ajutorul mamei, fără școală, fără artă, doar eu. Și e o prostie. E o prostie, pentru că sunt într-un club, încercând să demonstrez lucruri pe care nu știam că am nevoie să le demonstrez. Ce aș fi făcut, oricum? Să am o aventură de o noapte cu un bărbat la întâmplare? Să găsesc o șansă reală de a-mi reface viața într-un loc unde conversația e opțională, iar sexul pe uscat e obișnuință? Îmi scapă un râs, din cauza gândurilor tâmpite, idioate pe care le am. Și urmează încă unul când îmi aduc aminte cine e în spatele meu: singurul bărbat pe care îl vreau, dar nu ar trebui. Cel pe care nu *vreau* să-l vreau. Cel pe care îmi e *groază* să îl vreau.

Când Oliver nu răspunde, mă întorc cu fața spre el. Are ochii închiși, trecându-și mâna prin păr și dându-l pe spate, parcă ar filma o reclamă la Pantene. Pare epuizat, ca un om care a muncit optzeci de ore pe săptămână și tot a reușit să iasă noaptea în oraș pentru a fi alături de prietenul cel mai bun ca să sărbătorească o victorie. Dar, când deschide ochii și se uită la mine, parcă primește forțe proaspete.

— Știu că sunt dat peste cap, Elle. Sau, cel puțin, am fost în trecut, spune el, râzând scurt.

Vine mai aproape, și eu rămân pe loc. Nu vreau să întrerup nimic din ce îmi va spune cu vocea aceea, în timp ce se uită la mine cu ochii ăia.

— Nu ai niciun motiv să te deschizi în fața mea. Știu că nu te pot avea, Elle. Știu că nu ar trebui să te am. Ofertele de muncă pe care le am sunt din San Francisco, ceea ce înseamnă că probabil voi pleca în curând... din nou. Fratele tău nu ar fi niciodată de acord cu asta... cu noi... ca eu să fiu cu tine, spune el oftând. Stând în fața mea, își trece din nou degetele prin păr. Este atât de aproape, încât doar brațele mele încrucișate stau între noi. Își lasă fruntea pe creștetul meu și respiră prelung, suflându-mi peste față.

— Deci, de ce te vreau atât de mult?

— De câte ori o să trecem prin asta? șoptesc.

De câte ori o să te las să-mi frângi inima?

— Acordă-mi o singură întâlnire, spune el la fel de încet, mișcându-și fața astfel încât nasurile ni se ating.

— O singură întâlnire și după aia ce? Pleci a doua zi? zic, pășind în spate.

— Lasă-mi timp să mă gândesc la aspectul ăsta, spune el, ochii săi rugându-i pe ai mei.

Scutur din cap.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că ultima dată când am făcut asta, m-ai părăsit! Îi spun, puțin mai tare decât intenționez.

Tresare.

— Am petrecut împreună noaptea aia, după care m-ai părăsit! M-am trezit a doua zi și erai plecat. Toate

catrafusele îți dispăruseră! Nu ai lăsat nici măcar un bilet, doar un „Bean a plecat la Berkeley azi, a zis că vă vedeți data viitoare” de la Victor, care credea că nici nu ne-am întâlnit la petrecere. Știi cât de tare a durut asta?

Se uită în altă parte.

— Credeam că am stabilit că sunt dat peste cap.

— Da, păi, încetează să ne mai dai tuturor viețile peste cap odată cu a ta.

Mă fulgeră cu privirea.

— Te-ai logodit un an mai târziu!

— A, trebuia să te aștept? Am omis eu memo-ul în care îmi spuneai că te vei întoarce și că vom avea o șansă adevărată la ceva? Îmi cer mii de scuze, Rege Oliver. Probabil că am omis asta, la un loc cu scuzele pentru că m-ai lăsat și apoi mi-ai făcut viața un calvar la...

Buzele i se zdrobesc de ale mele înainte să-mi pot termina propoziția și îl împing în zidul din spatele lui. Geme când îmi lipesc corpul de al lui și îmi afund limba în gura lui. Minte mi se înceteșează de la mirosul lui, de la gustul lui și de la senzația de fier din gurile noastre, cauzată de ciocnirea dinților. Ne sărutăm parcă suntem înfometați... hămesiți... unul de altul. Prin ceața din cap aud pe cineva strigându-ne numele, dar nu îmi dau seama ce se întâmplă până nu aud vocea din ce în ce mai tare, mai aproape, iar telefoanele încep să ne vibreze (al lui în buzunar, al meu în husa pe care o am prinsă de încheietură).

— Elle?

— Bean?

Vocea lui Jenson ne străfulgeră, iar Oliver găfâie lipit de gura mea și se trage înapoi sau mă împinge pe mine. Se simte aproximativ la fel. Vibrațiile telefoanelor devin

frenetice. Mă uit în jos, scoțând telefonul, și văd numele lui Vic pe ecran. Ochii îmi fug spre Oliver, care îmi spune că pe el îl sună Jenson. Dăm din cap și răspundem la telefon în același timp.

— Da, e cu mine, suntem afară, spune Oliver în telefon.

— Sunt afară, îi spun lui Vic.

— A. Jenson e cu voi? A ieșit să fumeze.

— Nu, nu l-am văzut.

— Te întorci cu noi? Nu am apucat să stau cu tine înăuntru.

— Erai puțin ocupat înăuntru, îi spun și deschid gura pentru a aproba, când mă întrerupe.

— OK, păi atunci ne vedem acasă. Spune-i lui Bean că fetele cu care vorbeam vin la noi, spune Victor și simt cum mi se întoarce stomacul.

— Sigur. Îi spun, zic, uitându-mă la Oliver, care mă privește intens. Imediat ce închid și îmi bag telefonul în poșetă, Oliver întinde mâna spre mine, dar ridic mâinile pentru a-l opri.

— Nu te obose. Victor zice că aveți companie în noaptea asta. Voia să-ți transmit că vin fetele la noi, îi spun, mergând spre ieșirea de pe alee, în fața clubului. Îl prind pe Jenson holbându-se la noi, cu gura căscată și tot restul. În momentul ăsta nici nu mă interesează că ne-a văzut. Măine sunt sigură că o să mă gândesc mai mult la asta, dar acum simt că trebuie să plec de acolo.

— Iau un taxi, îi spun când ajung lângă el și deschid ușa primului taxi pe care îl văd. Arunc o privire peste umăr și văd fața tristă a lui Oliver înainte de a intra în mașină și a închide portiera. Apoi mă îndrept către singurul loc pe care am putut să-l numesc „acasă” în ultimii doi ani. Din fericire, încă mai am cheie.

Capitolul douăzeci și cinci

Trecut Oliver

Partea proastă a ambiției este că, uneori, lași viața să treacă pe lângă tine și realizezi asta abia post-factum. Ca și anotimpurile, oamenii se schimbă, viețile li se schimbă, și deodată te trezești blocat între toamnă și iarnă și nu știi dacă ar trebui să mergi înainte sau înapoi. Nu am mers acasă în vacanțele din primii doi ani de facultate, pentru că mama și Sophie veneau să mă viziteze la Berkeley. Apoi într-un an au venit băieții în vacanța de primăvară, iar în celălalt am fost în Las Vegas. Întoarcerea acasă mi s-a părut ciudată la început, ca și cum totul ar fi rămas la fel, în afară de mine. Așa am crezut, până m-am întâlnit la Starbucks cu un Victor stresat, într-o dimineață.

— Dacă nu încetezi să dai din picior, ți-l înjunghii, îi spun, ridicând privirea din manualul din mâna mea.

Trebuia să învățăm, el pentru admiterea la Drept, eu pentru un test de genetică.

— Sunt doar... îmi pare rău. Doar că am o grămadă de rahaturi pe cap acum.

Pun cartea jos și mă las pe spate în scaun.

— Vorbește.

A închis ochii și a respirat pe nas, lung și greoi. Nu știam la ce să mă aștept că va spune. Poate nu a trecut vreun examen. Poate a lăsat vreo fată însărcinată. Poate își luase un hamster. Cu Vic nu puteai ști niciodată.

— S-a logodit, a spus într-un final.

— Așa? am spus târăgănat, așteptând să dezvolte ideea.

— Estelle, a zis el, sprâncenele tresărindu-i. S-a logodit.

Câteva lucruri s-au întâmplat în același timp: mi-a căzut fața, tot aerul mi-a ieșit din corp, și barmanița a scăpat o cafea, provocând agitație în cafenea.

— Ce a făcut? am zis.

A încuviințat, ridicând din sprâncene, ca și cum am fi fost pe aceeași lungime de undă. Habar nu avea că, în timp ce lungimea lui era jos, la nivel familiar, a mea tâșnea în munți, unde sunau clopote de avertizare. Am simțit cum niște gheare uriașe mă strângeau de gât. Estelle era logodită. Estelle a mea.

— Cu cine? Nici nu știam că are un iubit serios, am spus, încercând să-mi păstrez vocea moderată, încercând să nu mă supăr, pentru că urechile mi s-ar fi înroșit și s-ar fi prins că se întâmplă ceva.

Unde naiba fusesem? Unde naiba fusese... de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— S-a tot văzut cu pictorul ăla, Wyatt. Ba se despărțeau, ba se împăcau, de ceva vreme.

— Da, dar erau mai mult despărțiți totuși, nu?

Eram nebun? Auzisem că nu e ceva serios. Sau poate doar asta am presupus eu.

— Vic a ridicat din umeri.

— Ei bine, e al naibii de serios acum. Se mută împreună, sunt logodiți... doar că... e sora mea mai mică, știi? Una e să se logodească Junior, dar când o face Estelle e ca și cum... nu știu. Simt că trec printr-o criză a vârstei mijlocii.

Nici măcar nu am putut să glumesc sau să râd de ce spusese. Eram prea blocat pe *Estelle e logodită*. Estelle se mută cu cineva, cineva care nu sunt eu. Cineva care, evident, avea capul pe umeri și a fost destul de deștept încât să nu lase o persoană atât de specială să îi treacă prin viață fără să o păstreze.

— Nu se despart mereu? am întrebat iarăși.

— Bănuiesc că vrea să facă în așa fel încât să nu se mai despartă, a spus el, mușcând din capătul creionului din mâna sa. E și un enervant increzut. Are impresia că e mai bun decât toată lumea.

— Chiar așa? Și Estelle se mută cu el?

M-am uitat în jos, la lemnul decolorat de pe masă.

— Spune că-l iubește.

M-a strâns pieptul, dar am dat din cap și am scos un sunet care să arate că ascult.

— Spune că este fericită cu el și că a învățat-o foarte multe. Cred că doar se simte în siguranță cu el. Adică e mai în vârstă, are foarte mare succes și deschid galeria aia împreună.

— Își deschid împreună o galerie? am întrebat.

Nu se putea să meargă mai rău.

— Frate, nu ți-am arătat pozele? a întrebat Vic, scoțând telefonul și căutând prin poze.

Cea la care s-a oprit era chiar poza folosită pentru a-și anunța logodna. Estelle ținea mâna pe pieptul tipului și

amândoi zâmbeau larg către cameră. Avea părul lung și blond, ca al meu... barbă, ca mine... și o fată care ar fi trebuit să fie a mea. Părul închis la culoare al lui Estelle era desfăcut, căzându-i în bucle largi peste corpul slab. Ochii căprui îi erau la fel de largi și de zâmbitori ca și gura. M-am uitat la diamantul de pe degetul ei și am întors privirea. Îl simțeam ca pe un bolovan pe claviculă. Nu puteam să respir. Am pus telefonul jos și m-am uitat în altă parte.

— Deci, bănuiesc că e fericită, am comentat, luându-mi din nou cartea.

Simțeam cum Vic se uită la mine de pe partea cealaltă a mesei. Pe jumătate mă așteptam să mă întrebe de ce mă port așa de ciudat. Mi-am pregătit un discurs în care îi spuneam că sunt îndrăgostit de sora lui și că știam că nu e de acord, dar că nu îmi păsa. Mi-am zis că îi voi spune. Întreabă-mă, am implorat, dar nu a făcut-o. A oftat și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Mă simt ca un bătrân. Sora mea se mărită.

— Se logodește, l-am corectat. Mulți oameni se logodesc și nu se căsătoresc.

Eram un nenorocit pentru că îmi doream asta? Eram oribil pentru că speram ca această logodnă să se destrame? De ce mă deranja atât de tare, în fond? Nu am fost acolo. Am plecat. Am plecat. Nu puteam să mă învinovățesc decât pe mine.

— Vrei să vii la petrecerea de logodnă diseară?

Putea la fel de bine să mă întrebe dacă vreau să mă îmbrac într-un costum de gimnastică roz la un meci de fotbal.

— Ce? Măcar ai putea să-mi ții companie, a zis, râzând de expresia de pe fața mea.

Pentru că simțeam nevoia să o văd, în ciuda împrejurărilor, am acceptat. Bineînțeles că am acceptat. Aș fi mers să îi spun să nu se mărite cu idiotul ăla de pictor. Sau poate că aveam doar nevoie să o văd pentru a mă asigura că este fericită într-adevăr. Ca să mă asigur că nu mai exista scânteia dintre noi. Poate că orice ar fi fost între noi în trecut nu mai exista, acum că avea o relație adevărată. Poate că am așteptat prea mult. Sigur, am așteptat prea mult. Fiecare secundă în care mă pregăteam să merg acasă la Vic a devenit o numărătoare inversă către o condamnare. M-am schimbat de cinci ori. *Cinci*. Parcă eram Sophie. În ideea asta am sunat-o pe soră-mea. Nu-i spusese niciodată despre Elle, pentru că știam că nu ar fi fost de acord, dar aveam nevoie să spun cuiva, oricui. Trebuia să scot totul la iveală pentru ca universul să mă audă și poate spunându-i lui Sophie ar fi devenit real. Poate, dacă îi spuneam, se oprea logodna... se anula nunta... nu știu.

— Dacă nu mă suni ca să-mi spui că vii să-l hrănești pe Sander, vocea ta nu e bine-venită în momentul ăsta, a zis ea, părând complet epuizată.

— Soph, am făcut-o de oaie.

A tăcut pentru un lung moment.

— Ai... OK, nu-mi dau seama cum ai fi putut s-o faci de oaie, așa că luminează-mă, o, perfectule, ce-ai făcut?

— Îți amintești de Estelle, nu?

— Aha.

— Ei bine, ne-am cam cuplat în trecut. De câteva ori... mai mult decât de câteva ori, am admis încet.

— Dumnezeuule, nu-mi spune că ai lăsat-o însărcinată.

— Nu! Doamne, nu, am spus cu o voce puțin înfrântă.

Ar fi fost cea mai proastă veste? Ca eu s-o fi lăsat însărcinată? În mod normal aş fi zis că da, dar azi nu eram atât de sigur.

— OK, atunci? Te-a prins Victor şi ți-a învinețit ochiul? a mai ghicit o dată.

— Nu! am zis mârâind. S-a logodit!

Iar liniște. Singurul indiciu că nu închisese era gânguritul lui Sander.

— Şi ești supărat pentru că nu mai poți să te culci cu ea? a întrebat.

— Sunt supărat pentru că am impresia că sunt îndrăgostit de ea, am zis cu o voce foarte joasă.

Nu-mi recunoscusem nici mie.

— Adică, nu sunt sigur, dar așa cred.

Sophie a râs.

— Ei bine, asta e... a oftat. Asta e ceva...

— Sophie!

— Bean, mă suni în mijlocul mesei copilului ca să-mi spui că poate, dar nu știi sigur ești îndrăgostit de sora mai mică a prietenului tău cel mai bun din clasa a treia și că ea e logodită cu altcineva. Vreau să zic... nu am cuvinte. Când a început asta? Când ți-ai dat seama?

— A început acum ani de zile, dar nu a fost niciodată ceva adevărat, știi?

— Doar destul de real cât să faci o criză când afli că e logodită?

Ochii mi s-au închis.

— Cum poți să nu fii sigur că o iubești? Țineți legătura?

— Nu, nu. Nu am mai vorbit de... de ceva timp. De când am venit ultima dată acasă, și chiar și atunci a fost doar „bună” și „pa” rapid, a fost ciudat, pentru că eu

plecam dintr-un restaurant cu o tipă și ea venea să se vadă cu un tip.

— Și acum?

— Și acum e logodită cu un nenorocit.

Sophie a râs din nou.

— Și tu ești vreun Făt-Frumos.

— Nu știu ce să fac. Merg la petrecerea ei de logodnă și nu știu ce să fac.

— Mergi la petrecerea ei de logodnă? a zis ea. Ești nebun? Ce crezi că o să zică?

— Nu știu. Sper să-și scoată inelul și să i-l arunce tipului în față.

— Ollie...

Am mârâit. Sora mea îmi spunea așa doar când mă lingusea ca să-mi zică ceva ce nu voiam să aud.

— Poate ar trebui să renunți la ea. Poate nu ți-a fost sortită.

— Mi-a fost! Îmi este! am spus, plimbându-mă nervos prin cameră.

— Dacă așa simți, de ce nu ai făcut ceva mai devreme? a întrebat oftând.

— Îți amintești cum a fost când a plecat tata?

— Tata nu a plecat. Au divorțat. E o diferență.

— Mă rog. Îți amintești când s-a întâmplat? Ce spunea? Cum se simțea neîmplinit și simțea că nu îi poate asigura mamei nimic?

— O, Doamne! Chiar ai ascultat grămada de tâmpenii pe care ni le servea tata când era, probabil, beat?

— Bineînțeles că am ascultat! Eram un copil! Era tata! Și toți prietenii mei erau atât de... nu știu. Am avut mereu imaginea a ceea ce vreau să fiu când voi fi mare. Voiam

să am succes, astfel încât soția mea să nu trebuiască să muncească, decât dacă vrea.

— Deci ai plănuit toată povestea asta ruptă dintr-un film al anilor '50 pentru tine și viitoarea ta soție, fără să iei în considerare faptul că viața trece, cu sau fără voia ta? a spus după o lungă pauză.

Expir precipitat.

— Rahat! Rahat! Rahat! Rahat! m-am răstit, lovind cu piciorul peretele din spatele dulapului.

— Ei bine, ăsta e semnalul meu, a spus ea când Sander a început să plângă. Mult noroc diseară. Și, Bean?

— Da?

— Câteodată îi lăsăm să scape pe primii, dar asta ne învață să îi prețuim cu atât mai mult pe cei care urmează.

Am îngânat un da, mulțumesc, și i-am promis că o voi vizita a doua zi. Nu mă puteam împăca deloc cu ideea de a o lăsa pe Elle să-mi scape. Era atât de rău că voiam să o păstrez? În sfârșit am rămas cu ce aveam pe mine și am plecat de acasă. În loc să iau mașina, am mers pe jos până la Vic. Trebuia să mă gândesc la ce aveam să fac când ajungeam. Gânditul nu a ajutat. Ba dimpotrivă, vântul care îmi șuiera în ureche m-a derutat și mai mult. Când am ajuns, nu știam ce să fac. În mod normal intram pe ușa din spate, dar azi nu venisem ca prieten al lui Vic, ci ca... ceva al lui Estelle, așa că am folosit ușa din față.

Thomas, tatăl lui Victor, avea o expresie șocată când mi-a deschis ușa.

— Nu cred că ai mai folosit vreodată ușa asta, a zis, încruntându-se.

— M-am gândit că ar trebui, având în vedere că a trecut ceva timp de când nu ne-am văzut.

— Ești tot băiatul nostru, oricât de mare te faci și oricâte vieți salvezi, Domnule Doctor.

A răs cum râdea și Victor, cu umerii zguduindu-i-se și dinții perfecti strălucind.

— Așadar, e o zi mare, am spus.

— O zi mare, a încuviințat, uitându-se în jur.

Erau doar câțiva oameni, dar m-am gândit că e doar începutul.

— Vic e în camera de jocuri, cu fratele Miei, iar Estelle e în bucătărie. Logodnicul ei e... pe aici.

Nu aveam deloc intenția să-l cunosc, dar imediat ce a pronunțat cuvintele, logodnicul din poză a apărut în fața noastră. L-am măsurat repede. Era clar că e mai matur decât mine, mai slab decât mine, un pic mai scund decât mine, dar avea un zâmbet care solicita atenție. Cunoșteam zâmbetul ăla, pentru că îl vedeam pe fața mea când mă uitam în oglindă. Deci, în mod evident, Elle avea un gen. Dacă nu i-ar fi dat inelul de pe degetul ei, aș fi zâmbit și eu.

— Wyatt! El e Oliver, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Victor, a zis Thomas, întorcându-se și arătând spre mine.

Wyatt s-a uitat la mine cu cei mai serioși ochi căprui. Prima dată s-a încruntat, apoi, ca și cum ar fi înțeles ceva, a zâmbit.

— Sigur că da, Oliver. Am auzit multe despre tine. Mă bucur să pot asocia, în sfârșit, numele cu o față, a zis el, întinzându-mi mâna, pe care am luat-o și am strâns-o mai tare decât aș fi făcut-o în mod normal.

— Interesant. Eu abia azi am auzit de tine și, în ideea asta, trebuie să spun că ești al dracului de norocos, i-am răspuns, făcându-l să ridice o sprânceană.

Probabil ar fi trebuit să-mi controlez veselia când am spus-o, mai ales că tatăl lui Elle era chiar acolo, dar nu aveam niciun filtru.

— Știi ce se spune despre primii veniți, a zis și s-a depărtat, făcându-mi cu ochiul.

Voiam să-l bat cu o bâtă.

— Ce vede la tipul ăla? am mormăit, destul de încet, încât am crezut că Thomas nu mă putea auzi, dar s-a auzit râsul lui sănătos. M-a bătut pe spate și m-a condus către camera de jocuri.

A părut o eternitate cât m-am uitat la Robert și la Victor jucând un joc video idiot în care împușcau tot ce trecea pe lângă ei. Așa o mizerie fără sens.

— Mă duc să-mi iau o bere. Vreți ceva? am întrebat, ridicându-mă.

— Ești sigur că nu vrei să joci? m-a întrebat Vic, deși știa că jucam doar fotbal american.

Când nu i-am răspuns, mi-a strigat să-i aduc o bere.

Am intrat în bucătărie și i-am salutat pe cei pe care îi cunoșteam. Mia, care se certa la telefon, a reușit să dea ochii peste cap și să arate spre mine într-un fel care, în limbaj codat, însemna *îți vine să crezi ce rahat se întâmplă?* Le-am văzut pe mama ei și pe mama lui Elle, le-am îmbrățișat rapid și am vorbit cu ele despre Berkeley. L-am văzut pe Wyatt pe geam. Era afară, vorbea la telefon, fumând o țigară. Am făcut o pauză. Elle se mărita cu un fumător?

Toate detaliile pe care le vedeam din viața asta a ei erau exact opusul a ce aș fi ghicit. Mi-o imaginam pictând, făcând sculpturile ei superbe, mâncând chestiile alea din granola care îi plăceau și bând latte-uri. Nu mi-o imaginasem cu... tipul ăsta. Poate că nu era nimic în

neregulă cu el. Poate doar căutam scuze ca să-l urăsc, dar nu mi-a plăcut felul în care m-a întâmpinat, de parcă m-ar fi cunoscut. De parcă ar fi știut de toate greșelile idioate pe care le-am făcut cu Elle, iar el le îndreptase pe toate.

Când am dat colțul spre bucătărie, am văzut-o în sfârșit și am rămas în cadrul ușii. Era în mod clar una dintre femeile acelea care se fac mai bune cu timpul, ca un scotch bun. Purta o rochie sidefie, care îi ajungea până la genunchi și îi îmbrățișa corpul ca o mânășă. Pantofii erau aurii, cu țepi pe tocuri. Părul îi era lăsat pe spate în mod natural, dar tuns mai scurt în față, și de fiecare dată când se apleca, trebuia să și-l sufle din ochi. Am așteptat să se ridice înainte de a da buzna, pentru că, atunci când era vorba despre mine și ea, asta făceam. Nu ciocăneam, nu ceream voie. Pur și simplu invadam.

— Hei! am spus către spatele ei.

I s-a tăiat răsuflarea și a devenit rigidă, acordându-și un moment înainte de a se întoarce să se uite la mine.

Pentru un moment ce a părut o eternitate, s-a holbat la mine, cu ochii mari, întrebându-se, evident, ce dracului căutam acolo.

— Bună! a zis în sfârșit, cu voce guturală, înainte să și-o dreagă.

— Am auzit că te-ai... nici nu puteam să pronunț cuvintele.

Mi-au picat ochii pe degetul ei. Inelul mă privea lung. Tipând.

— Da, a spus ea.

Ochii ni s-au întâlnit din nou. Nu știam ce să spun. Nu o puteam felicita pentru ceva de care nu mă bucuram.

— Ești fericită? am întrebat-o, dându-mă mai aproape de ea.

A făcut un pas în spate, lovindu-se de tejgheaua din spatele ei, și a tras adânc aer în piept.

— Nu face asta, a zis ea, ridicând mâinile defensiv. Eu... da. Sunt fericită.

— Deci, el e alesul? am întrebat cu voce fermă, inima dând ture și ochii implorând.

Și-a mutat privirea de la a mea.

— Mă face fericită, dacă la asta te referi.

M-am apropiat.

— Asta trebuie pentru a fi alesul?

Ochii i s-au îndreptat din nou către ai mei și jur că în acel moment mi-a risipit orice umbră de îndoială aș fi avut. Chiar acolo, în ochii ăia, în marea agitată pe care o crea cu o singură privire.

— Trebuie să fii acolo. Trebuie să nu pleci de fiecare dată când se poate întâmpla ceva semnificativ. Trebuie... Isuse, Oliver, nici nu știu ce vrei să-ți spun, mi-a șoptit tipat.

— Spune-mi că el e alesul. Spune-mi că te face să te simți cum te simți când ești cu mine, am insistat, apropiindu-mă de fața ei.

A lăsat să-i scape un râs scurt.

— Nu te-am văzut de cât timp? De peste un an? Și vii aici uitându-te așa la mine și vorbind despre cum mă simt când sunt cu tine. Ce ar trebui să fac cu asta, Oliver?

Am apucat-o de umeri și am ținut-o astfel încât să respirăm unul în fața celuilalt. Mirosul de aluat de prăjituri și vin mi-a intrat în nări și am putut doar să închid ochii și să-mi imaginez ce gust ar avea.

— Dă-mi drumul, a spus cu voce joasă. Nu mă vei săruta. Nu ai voie să mă săruți. Nu azi.

— Asta ar putea fi ultima mea șansă să te sărut, am zis ușor, buzele căzându-mi pe obrazul ei. Asta ar putea fi ultima dată când te pot ține în brațe.

— Oliver, te rog, a zis ea, undeva între șoaptă și rugă-minte.

— Îți face inima să gonească, cum fac eu? am șoptit lângă colțul gurii ei. Te face să simți că nu poți respira uneori?

— Îmi place să respir, mulțumesc mult, a șoptit, dar s-a împins în atingerea mea.

— Cât de des te gândești la mine, Elle?

— Nu răspund la asta, a spus, închizând ochii când buzele mele le-au mângâiat pe ale ei.

— Nu mă vei opri să te sărut, i-am zis, ca o avertizare.

— Ar trebui. Dacă vine încoace, se va supăra.

— Nu ar fi trebuit să plece de lângă tine, în primul rând.

S-a lipit de mine, împingându-mă puțin înapoi. Sunetul de tocuri pe podea mă sperie și îmi las mâinile de pe coatele ei, făcând un pas în spate.

— Sunt gata fursecurile, scumpo? Nu am altceva cu ce să-i servesc pe oameni, a zis mama ei, apărând lângă noi.

— Da, uite-le. Mai fac o tranșă de cârnăciori în foitaj și cu asta termin, a răspuns ea.

Hannah s-a oprit lângă mine și m-a apucat de bărbie.

— Nu se face mai frumos de fiecare dată când vine pe aici? a spus ea, ciupindu-mă de obraz în timp ce se depărta.

Estelle s-a uitat lung la spatele mamei ei, în timp ce eu am zâmbit ușor.

— Pare a ști multe despre mine, am zis când am rămas din nou singuri.

Fața i s-a întunecat.

— Știe destule.

— Destul cât să știe că ar trebui să se îngrijoreze pentru că eu și cu tine suntem singuri?

— Destul cât să știe că aduci probleme. Grave. Că ești un risc pentru sănătatea mea.

Am oftat, trecându-mi o mână prin păr. Treaba nu mergea cum plănuisem.

— Deci o s-o faci? Te măriți cu el? am spus, dându-mi seama, în sfârșit, că era o băătăie sortită eșecului.

— Suntem logodiți, Oliver. Locuim împreună. Deschidem o galerie împreună. Numai asta și e ca și când am avea un copil, a zis ea, vorbele făcându-mă să tresar.

Un copil cu el.

— E atât de greu pentru mine, i-am șoptit, pășind din nou în fața ei.

— Ceea ce am avut noi... a trecut, a spus ea, uitându-se la podea, lângă noi.

— Chiar crezi asta? am întrebat-o, ținând-o de bărbie, ca s-o fac să se uite la mine.

— Trebuie să încetezi, a șoptit, ochii strălucindu-i de la lacrimi nevărsate.

Uram să fiu cauza lor. M-am întrebat câte oi fi pricinuit de-a lungul anilor. Atunci am înțeles cu adevărat: am făcut o mare mizerie. Nu era ușor să repar ce făcusem. Nu mergea cu *dă-mi voie să vin mâine pe la tine și să repar roțile ajutătoare pe care le-am stricat din greșeală*. Sau *dă-mi voie să înlocuiesc pânza în mijlocul căreia am aruncat cu o minge de fotbal*. Aici era vorba de viața reală. Asta se întâmplă când nu trăiești momentul. Oamenii cresc. Se schimbă, merg mai departe și te trezești dorindu-ți să te fi uitat în sus la timp cât să mergi împreună cu ei.

— Ai dreptate, am zis, pășind în spate și lăsând jos mâna. Ai dreptate. Îmi pare rău. Dacă ești fericită, sunt fericit pentru tine, frumoasa mea Elle.

M-am aplecat spre ea și am sărutat-o pe obraz, acordându-mi un ultim moment pentru a o mirosi, și am plecat.

Capitolul douăzeci și șase

Prezent Estelle

Telefonul mi s-a descărcat la câteva minute după ce am intrat aseară pe ușă și chiar am fost recunoscătoare pentru clipele de liniște. Am dormit pe canapeaua pe care agentul imobiliar a insistat să o las în sufragerie, care era singura cameră din casă cât de cât decorată. Dimineață, când m-am trezit, am mers sus și am stat în mijlocul dormitorului meu nemobilat, gândindu-mă la ultima oară când am făcut asta. S-a întâmplat când Wyatt a insistat să cumpere un pat nou, din moment ce urma să mă mut cu el. Cumpărase casa împreună cu o fostă prietenă, cu mult înainte de a ne cunoaște. Nu mă deranjase, până mi-am dat seama că ar fi trebuit să dorm în patul pe care îl cumpăraseră împreună. Atunci a aruncat salteaua veche și mi-a spus să merg la West Elm și să aleg un pat nou, ceea ce am și făcut. Acum camera pare fără viață, goală, fără patul așezat în mijloc. Patul i l-am dat mamei lui.

Nu mai suportam să dorm în el. Am dormit în el un an întreg după ce a murit Wyatt, îmi ajunsese. Să depășesc momentul însemna să renunț și la cel mai mic sentiment de confort pe care îl împărtisem cu el.

Și totuși, iată-mă aici, înapoi de unde începusem. Nu e vorba că nu am o identitate fără Wyatt sau fără viața noastră împreună, dar îmi plăcea simplul fapt de a veni acasă și de a ști ce găsesc. Dintr-un anume motiv, mă simțeam un pic pierdută știind că, în curând, acest loc nu va mai fi al meu. Încotro o iau acum? Sigur, îmi voi cumpăra o casă nouă. Sigur, o voi decora după gustul meu, dar mă voi simți acasă acolo? Mă adun și mă duc jos din nou, trăgând cu ochiul în toate camerele în timp ce trec pe lângă ele. Iar când deschid ușa de la intrare ca să plec, scap tot ce am în mâini, pentru că Oliver e așezat pe trepte, cu spatele la mine.

— Ce cauți aici? îl întreb.

Oftează, dar nu se întoarce cu fața la mine. Își trece mâinile prin păr. A crescut din nou. Mă mir că nu îl are deja prins în coadă.

— Plănuisem un întreg discurs, iar acum, că ai ieșit în sfârșit, nu pot nici să gândesc, spune el.

— De când stai aici? îl întreb, așezându-mă lângă el pe trepte.

Ridică din umeri, tot fără să se uite la mine.

— Nu contează.

— Cum era discursul ăsta pe care îl plănuiseși?

Își lasă capul între picioare, odihnindu-și-l în mâini.

— Asta e problema, Elle. Tot ce plănuisem să spun mă face să par un nemernic când repet în minte. Toată viața am fost ăla care se pregătea pentru ceva și plănuia lucrurile, iar când vine vorba de tine... Sunt complet pierdut

când e vorba de tine, spune el, aplecându-și fața ca să se uite la mine.

— Nu sunt atât de ambiguă. Sunt o persoană simplă, zic încet, băgându-mi mâinile în spatele genunchilor, pentru a rezista impulsului de a-i atinge părul... barba... buzele sale cărnoase.

— Simplitatea ta mă scoate din minți. Tot ce e legat de tine mă înnebunește. Felul în care îmi zâmbești, cum te uiți la mine, cum vorbești cu copiii de la spital, parcă ar fi adulți, ca și cum sunt importanți... Știi, nu multă lume face asta. Chiar și eu, câteodată. Când lucrez foarte multe ore, intru în camera lor și mă adresez doar părinților. Te-am văzut învățându-i să picteze, să facă ceva cu mâinile lor, cu timpul lor, și felul în care te uiți la ei...

Face o pauză, oftează și se uită la mine cu ochii ăia ai lui, foarte verzi, sclipind ca și cum aș fi întreaga lui lume.

— Știi la ce m-a dus asta cu gândul? Vreau să am copii cu fata asta, pentru că fiecare copil merită să se uite cineva așa la el. Toată lumea are nevoie să se simtă atât de importantă.

Inima mi se strânge la mărturisirea lui. Deschid gura să spun ceva, dar nu-mi vin cuvintele, așa că, în loc, mă dau mai aproape de el și îmi las capul pe umărul lui. Mă sărută pe creștet și își înfășoară brațul în jurul meu.

— Crezi că sunt nebun? mă întreabă după un moment.

— Sunt sigură, zic zâmbind, în timp ce mă dau în spate pentru a mă uita la el. Complicațiile tale mă scot din minți. Tot ce e legat de tine mă înnebunește.

Chicotește, scuturând din cap.

— Sună mai bine în capul meu.

Mă aplec spre el și îmi ating ușor nasul de obrazul lui aspru și rece.

— Mi s-a părut că a sunat destul de bine.

— Nu ești supărată pentru că am venit aici? mă întreabă el, plimbându-și mâna pe mine.

— Cum ai reușit să mă găsești?

— Am sunat-o pe Mia. Adică... după un timp, am avut o presimțire că nu o să vii înapoi la Vic și am sunat-o pe Mia. Când mi-a zis că nu ești acolo, i-am cerut adresa de aici.

— Fata aia...

— Îi sunt dator cu cafea timp de o săptămână.

Râd.

— Îți vei permite să-i susții dependența din salariul tău de rezident?

Zâmbește.

— Poate nu observă dacă o fac chiar eu.

— Mă îndoiesc, zic.

Râdem amândoi și ne uităm unul la celălalt din nou, respirația oprindu-mi-se în gât din cauza emoției din ochii lui. Mă mângâie ușor pe obraz.

— O singură întâlnire, frumoasă Elle, spune șoptit, făcându-mi stomacul să se strângă.

Trag adânc aer în piept și las rezervele la o parte odată ce expir. Îmi doresc asta. Cred în asta.

— O întâlnire, admit, zâmbind la rânjetul lui larg.

Mă uit peste umăr la casa pe care am împărțit-o cu bărbatul pe care l-am iubit și oftez. Nu mă simt atât de rău pe cât credeam când accept această întâlnire. Poate pentru o dată în viață stelele se vor alinia favorabil pentru noi.

Capitolul douăzeci și șapte

Aleg să nu-i spun fratelui meu de întâlnirea cu Oliver, pentru că, ei bine, nu am curaj. Știu că ar încerca să o oprească înainte să se întâmple. Nu am nevoie să-mi spună că e de părere că Oliver e un mare crai și că nu e demn de mine. În plus, e o singură întâlnire. Oricum, sunt șanse mari să fie mai cuminte decât întâlnirea noastră amicală. Într-un colțișor al minții tip *nu te atașa încă*. Dar chestia e că e vorba de Bean. Voi fi atașată de el pentru totdeauna, indiferent ce se întâmplă. Merg cu mașina până acasă la Mia și parchez pe locul rezervat musafirilor, unde o să rămână până ne întoarcem, apoi urc și aștept.

— Am auzit că ai întâlnire cu Oliver și, după cum arăți, sigur ai. Transpiri ca o curvă în biserică! îmi zice Rob, imediat ce mă vede.

Îi dau un pumn în umăr.

— Nu e adevărat! O, Doamne, așa e?

Mă îndrept spre baie și mă uit în oglindă, dându-mi seama că exagerează. Dar, la naiba, sunt agitată.

— De ce sunt așa agitată pe tema asta? Și unde e Meep?

— Este la duș, și tu ești agitată pentru că este prima voastră întâlnire. Întâlnire adevărată, vreau să zic. Prosteliile nu se pun.

Ridică o sprânceană blondă și râde când mă uit lung la el.

— Am nevoie de ceva de băut, anunț, ducându-mă către bucătărie.

— Nu, nu ai. Ai nevoie să stai jos, să te relaxezi și să stai locului. O să-mi provoci un infarct!

— Nu mai fi o pacoste, îngân, trântindu-mă pe canapea.

— OK, dar la întâlnire să nu stai așa. Nimic nu e mai deranjant decât o femeie în rochie care se așază neglijent.

Fac ochii mari și îmi încrucișez picioarele, așezându-mă drept.

— Să te ia naiba! Poate ar fi trebuit să port blugi.

Robert râde aruncându-și capul pe spate. Seamănă foarte mult cu Mia când face așa.

— Glumeam doar. Isuse, chiar ești agitată.

— Cine e agitat? întreabă Mia, venind spre noi.

— Nervoșel, aici de față, se poartă ca o virgină care merge la bal, spune Rob, făcându-mă să râd, iar pe Mia să-i arunce o privire urâtă.

— Bun rezumat, îi zic.

— Arată în regulă, spune Mia, venind lângă mine. E doar Bean.

— Tocmai, e vorba de Bean... arăt bine?

Mia mă inspectează rapid și aprobă din cap.

— Arăți superb, la fel cum arăți în fiecare zi în care te machiezi și îți piepteni părul și te îmbraci frumos.

— Adică nu ca în fiecare zi?

— Păi, trebuie să păstrezi frumusețea pentru ocazii speciale, Găină.

— Nenorocito! îi spun râzând, până când ciocănitul în ușa îmi face zâmbetul să dispară.

— Oooo, iată-l că vine!

Rob începe să fredoneze, ca și cum ar cânta *Man Eater*, iar eu vreau să intru-n pământ și să mor de rușine. Mia deschide ușa și fluieră zgomotos.

— Se pare că cineva vrea să și-o tragă în seara asta, anunță ea.

Și de data asta chiar vreau să mă ascund și să mor. Simt cum îmi arde fața, în timp ce mă îndrept spre ușa și le zic lui Rob și Mieii să tacă din gură. Oliver e îmbrăcat cu blugi închiși la culoare, pantofi negri, o cămașă gri și o pălărie pe cap. E simplu și atrăgător, și se asortează cu rochia gri pe care o port eu, așa că trebuie să râd.

— Parcă ar fi făcuți unul pentru celălalt! constată Rob cu voce tare. Se asortează! Asta e prea drăguț! Mia, adu aparatul foto!

— Te urăsc! îi spun, uitându-mă la el.

— Te urăsc! îi spun Mieii, care are fața roșie de răs.

— Pe tine nu te urăsc... încă, spun, întorcându-mă spre Oliver, care îmi arată o jumătate de rânjet infumurat, ce mă topește puțin.

— Te rog să o aduci acasă până la miezul nopții și să te asiguri că o ia încet cu votca.

În timp ce Mia începe să treacă prin lista ei, se oprește să se uite la fața mea roșie și izbucnește în răs.

— Vaaai... îmi pare rău, Elle, dar e atât de drăguț. Nu ai mai fost atât de emoționată de când ți-ai pierdut virginitatea cu Hunter Grayson.

Se oprește din răs și se întoarce spre Oliver cu o mină serioasă.

— Lăsând glumele la o parte, dacă o faci din nou să sufere, te ucid, și nici măcar nu vorbesc de o crimă liniștită, ci despre sculă tăiată, organe peste tot, genul ăsta de crimă. Așa că, te rog, ai asta în vedere.

— OK, e timpul să mergem, zic, trăgându-l pe Oliver de mână, afară. Unii oameni și-au pierdut mințile, în mod oficial.

Oliver se sufocă de râs în timp ce coborâm scările, așa că trebuie să se oprească din când în când, pentru a-și trage respirația. Nici nu mă pot întoarce să mă uit la el de rușinată ce sunt. Și nu ar trebui să fiu rușinată! Am crescut TOȚI împreună! Treaba asta este absolut ridicolă. Când ajungem la mașina lui, își șterge o lacrimă, în timp ce îmi deschide portiera. Nici nu mă uit la el când se urcă în mașină. Pur și simplu privesc drept înainte. Dar devine tăcut și mâna i se întinde după a mea, la mine în poală. O strânge cu blândețe, ca să îmi atragă atenția.

— Hei, spune încet, cu ochii zâmbitori.

— Mă bucur că ți-a plăcut spectacolul. Avem reprezentații toată săptămâna, mormăi, făcându-l să se hlizească.

Îmi duce mâna la buzele lui și mi-o atinge ușor. Mă trece un fior la atingerea bărbii lui.

— Sunt bine intenționați, spune el, sărutându-mi mâna. Arăți superb. Mă bucur foarte mult că am acceptat în sfârșit să merg cu tine la întâlnirea asta.

Asta mă face să râd.

— Serios? Ai fost hăituit?

— Nici nu ți-ar veni să crezi, zice el, ridicând din sprâncene. A fost epuizant să trebuiască să-ți tot evit avansurile.

Până la urmă oftez și mă așez comod. Oliver are un fel de a mă face să mă simt confortabil într-o clipă.

Degetele lui îmi ating ușor genunchiul și tresar. *Și complet entuziasmată în următoarea clipă.*

— Deci, unde mă duci? întreb, întorcându-mă spre el.
Zâmbește și se uită drept înainte.

— Dacă îți spun, stric elementul-surpriză al întâlnirii.

— Nu mergem la cină și la un film, așa e? zic, mușcându-mi buza ca să nu râd, când îmi aruncă o privire.

— Atât de plictisitor îți par?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Unde îți duci de obicei partenererele?

Mă fulgeră cu privirea.

— Să mâncăm.

— Și atâta tot? întreb, un pic neimpresionată.

— Nu, nu atât, dar nu cred că vrei să vorbim despre asta, cum nici eu nu vreau să vorbim despre Hunter Grayson.

Mă uit în altă parte, zâmbind.

— Ai dreptate.

— Doar dacă nu cumva vrei să vorbim despre Hunter Grayson, spune el, parcând în port.

— Aș prefera să nu, zic, simțind cum mi se îmbujorează obraji.

Hunter îmi e încă prieten și amândoi am îngropat destul de bine amintirea nopții petrecute împreună.

Oliver se întoarce spre mine și își trece dosul palmei de pe obrazul meu, până pe gât, privindu-mă în ochi în tot acest timp.

— Mă bucur foarte mult că facem asta.

Zâmbesc delicat, privirea lui galeșă făcându-mă, brusc, sfioasă.

— Și eu.

Își lasă mâna jos și, cât timp îmi adun geanta, vine pe partea mea și îmi deschide portiera. Mergem câțiva

pași până ca mâna lui să o cuprindă pe a mea și să-și încrucișeze degetele cu ale mele. E un gest mic, dar îmi aprinde sângele în vene.

— Mergem pe o barcă? întreb când trecem de restaurantul care se află acolo și ne îndreptăm către ambarcațiuni.

— Nu chiar, spune el. Poate data viitoare.

Își apleacă încet capul să se uite în jos la mine și simt cum mă străbate căldura zâmbetului său.

Mergem până la capătul unui ponton, unde este pregătită o masă. Podeaua din jurul mesei este presărată cu lumânări și este complet izolată, cu excepția chelnerului care stă lângă, cu o sticlă de șampanie în mâini și un zâmbet pe față.

— Mario, mă bucur să te văd din nou, spune Oliver, lăsându-mi mâna și întinzându-i-o chelnerului.

— Plăcerea e de partea mea, doctor Hart, spune el cu un accent spaniol, zâmbind și dând din cap, în timp ce își strâng mâna.

— Ea este Estelle, zice Oliver. Elle, el e Mario.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun, întinzându-i și eu mâna.

Odată ce ne așezăm la locurile noastre, Mario ne toarnă șampanie, ne dă un meniu și ne spune că va reveni. Analizez din nou tot: lumânările, masa, bărcile, soarele, care încă apune în ocean, departe, și, în sfârșit, mă uit la fața frumoasă a lui Oliver.

— Știi că puteai să mă duci la un restaurant cu burgeri și aș fi fost la fel de fericită, nu?

Ochii lui se îndreaptă brusc spre ai mei și îmi zâmbesc pe jumătate.

— Seara e încă la început.

Zâmbesc și mă întind după paharul de șampanie.

— Cum ai aranjat toate astea, totuși? întreb când îl văd pe Mario venind spre noi cu o tavă în mână.

O așază între noi, se înclină și se depărtează.

— Unde l-ai găsit pe tipul ăsta? îl întreb când nu ne mai poate auzi.

Oliver se hlizește și umerii i se zdruncină. Îmi place la nebunie faptul că i se văd gropițele, deși sunt acoperite de barbă.

— Jucăm douăzeci și una de întrebări? spune după o pauză, ochii licărindu-i amuzați sub borul pălăriei.

— Am putea, îi răspund, zâmbindu-i la rândul meu.

— L-am întâlnit când și-a adus copilul la camera de gardă. Eu tocmai ieșeam, iar el și soția lui erau disperați pentru că David, fiul lor, alunecase și se lovise la cap. Așa că i-am ajutat.

— Și ați păstrat legătura? îl întreb, încruntându-mă.

— Păi, a trebuit să merg la ei acasă ca să-l consult.

— Tu te deplasezi acasă la pacienți?

Oftează și se uită în altă parte.

— De obicei, nu.

Ridic o sprânceană și îi fac semn să dezvolte ideea. Până la urmă oftează din nou, își trece mâna prin păr și începe să vorbească.

— Nu aveau asigurare medicală, așa că a trebuit să fac totul neoficial.

Mi se strânge inima și zâmbesc, întinzând mâna și punând-o peste a lui pe masă. O întoarce pe a lui cu palma în sus și mă ține de mână. Nu spunem nimic. Eu nu-i spun ce om extraordinar este pentru că a făcut asta, iar el nu dezvoltă subiectul. Știu din experiență că Oliver e genul de om care s-ar arunca în fața unui autobuz pentru cineva, iar apoi ar nega că i-a salvat viața. O să spună

că *oricine ar fi făcut la fel*. Nu realizează că oamenii nu sunt așa de treabă. Oamenii nu își ignoră interesele pentru un bine mai mare. Se uită în ochii mei cu dor, parcă ar avea nevoie de mine, în timp ce desenează cercuri pe mâna mea. Pentru o clipă, nu-mi aduc aminte despre ce vorbeam, ce facem, unde suntem sau ce zi e.

— Vrei să mâncăm? îmi spune cu un zâmbet lejer, care îmi face inima să tresară.

Dau din cap și îmi retrag mâna, punându-mi-o în poală peste cealaltă, în timp ce aștept ca el să descopere platoul de stridii din fața noastră.

— Ai terminat deja munca la spital? întreb, băgând o furculiță plină în gură.

— Păi, mi-am terminat rezidențiatul, deci da, dar am mai luat ture câteodată, până decid ce să fac mai departe.

— Eu trebuie să merg marți pentru un curs. Mae vrea să îi învâț cum se fac sculpturi din bucăți de sticlă.

Oliver își ridică ochii din farfurie și se uită la mine, dar nu spune nimic, așa că continui.

— Aș vrea ca cei cu *putere de decizie* să-i lase pe copii să vină la studio, în schimb. Jen vorbește despre asta cu domnul Frederick, ca să vadă dacă mă lasă să organizez o excursie aici, doar ca să mai iasă pe afară. Dacă e posibil, adică. Sigur că ar fi greu de acoperit costurile doctorilor și asistentelor și ale altor lucruri... Îmi doresc să se vândă odată casa asta, spun oftând.

— Ce vei face când se va vinde?

— Inițial, plănuisem să le dau toți banii părinților lui Wyatt. Să fac un cont în care să-i pun și să termin cu tot. Dar, după aia m-am gândit, adică... a fost și casa mea. Poate ar trebui să iau o parte din bani și să le dau lor

restul. Nu știu. E derutant. Ei nu îi vor, iar eu nu am nevoie de ei, așa că mă tot frământ.

Oliver dă aprobator din cap și ia o gură de șampanie.

— Îți lipsește viața de acolo?

Îi caut privirea. Știu ce întreabă, de fapt. Nu știu dacă vreau să-i răspund. În sfârșit, trag aer în piept și mă uit în altă parte pentru un moment. Până să răspund, vorbește el, din nou.

— Hai să facem un lucru, spune el, întinzându-se iar după mâna mea. În timpul rămas din întâlnirea asta, întrebăm și răspundem la toate întrebările care ne trec prin cap. Nu contează cât de prostești sau grele sunt. Vreau să știi totul. Să nu rămână nimic nespus, OK?

— E destul de mult pentru o singură întâlnire, zic eu și respir adânc.

El mă strânge de mână.

— Uneori, o întâlnire e tot ce avem.

Răspunsul lui mă face să-mi vină să plâng și probabil că vede asta, pentru că îmi ridică mâna și mi-o sărută.

— Vreau să avem multe întâlniri ca asta, Elle. Multe. Dar în trecut am făcut lucruri și nu am comunicat și... ei bine, nu vreau ca asta să se întâmple din nou.

Trag încă o dată aer în piept.

— Nu-mi lipsește. Adică îmi lipsește confortul de a merge acolo și de a ști că sunt acasă. Mi-e dor de Wyatt câteodată, spun pe un ton reținut.

Îmi înghit lacrimile pe care le simt venind.

— Mi-e dor de entuziasmul lui pentru artă și viață și de poveștile pe care mi le spunea despre călătoriile lui. Ți se pare ciudat? șoptesc, ridicând privirea spre el și ștergându-mă sub ochi.

Arată ca și cum ar fi biciuit, dar totuși scutură din cap.

— Este... e în regulă. Nu vreau să crezi că trebuie să-ți ștergi trecutul pentru mine sau să uiți de el, sau de viața voastră împreună. Doar că... nu am simțit niciodată că ar trebui să lupt cu cineva pentru afecțiunea unei persoane, iar acum simt că sunt în competiție cu o stafie și amintirile sunt mai bune decât realitatea, câteodată.

Mă uit fix la el un moment, înainte de a mă ridica și a înconjura masa. Oliver se lasă pe spate și, fără să zică nimic, îmi face loc în poala lui. Mă așez și îmi înfășor brațele în jurul gâtului său, punându-mi capul pe pieptul lui. Brațele lui mă îmbrățișează automat, cuprinzându-mă perfect, de parcă aș fi o piesă de puzzle care e așezată la locul ei. Am visat atâția ani să fac asta cu el, iar când o facem, în sfârșit, avem deasupra noastră fantoma trecutului meu. Știu că așa e viața, dar tot mi se rupe sufletul pentru el... pentru noi.

— Ar ajuta dacă ți-aș spune că, tot timpul cât am fost cu Wyatt, el a concurat cu amintirea *ta*? îi șoptesc lângă gât, respirându-i mirosul liniștitor, curat.

Râsul lui mă face să vibrez.

— Nu chiar. Asta ar însemna doar că ar fi trebuit să depun mai mult efort înainte. Poate că, dacă aș fi făcut-o, nu ar fi trebuit să treci prin experiența acestei pierderi teribile.

Mă trag înapoi, ca să mă uit la fața lui.

— Cum de nu ai găsit o femeie până acum? Toate femeile cu care lucrezi, cu care ai fost coleg la facultate, toate deștepte și frumoase. Cum se face că Oliver cel perfect nu a găsit pe cineva?

Râde din nou, ochii strălucindu-i, în timp ce întinde mâna și îmi dă părul de pe față. Îi fac același lucru, dar

îmi las mâna pe ceafa lui. Își închide ochii pentru un moment și înghite.

— Nu sunt perfect, Elle. Nici măcar pe aproape.

— Ești, pentru mine, îi șoptesc.

Ochii i se întunecă atunci când se uită la mine.

— Poate că ăsta e răspunsul.

Capitolul douăzeci și opt

— Pe o scară de la *fericită* la *nu mă pot opri din zâmbit de cât sunt de emoționată*, cât de încântată ai fi dacă ți-aș spune că Mia ți-a făcut un bagaj pentru a rămâne peste noapte? Întreabă Oliver, punându-și pălăria pe bord.

După cină am stat și am vorbit despre Wyatt și despre casă, în cea mai mare parte, iar acum că suntem iar în mașină, pe drum, sunt un pic neliniștită. Chiar nu vreau să se termine întâlnirea. Mergem de ceva timp, ascultând muzică și vorbind despre filme... așa că abia când îmi pune întrebarea asta realizez că singurul lucru despre care nu am vorbit este programul meu de mâine.

— Ei bine... încep eu, făcând pauză ca să râd. Mi-ai dat doar opțiuni la care trebuie să zâmbesc, așa că... *foarte fericită?*

Zâmbește larg și se uită spre mine.

— Foarte bine, pentru că e în portbagaj și te răpesc în seara asta. Poate te țin tot weekendul.

— Îți dai seama că faci ca orice viitoare întâlnire să pară banală, în comparație cu asta, nu?

— Niciodată să nu te îndoiești de un perfecționist, spune el zâmbind și dându-și la o parte părul din ochi.

Râd și rezist tentației de a mă întinde pentru a-mi trece mâna prin părul lui.

— Părul tău crește foarte repede, zic, în schimb.

— Da, asta e partea bună. Păcat că trebuie să-l tund, din nou, și să mă bărbieresc.

— Pentru interviurile de angajare? încerc să ghicesc.

— Da, îi las să mă angajeze, înainte să-mi las iar părul lung. Nimeni nu vrea să angajeze un doctor cu părul prins în coadă.

— Nici nu e încă destul de lung pentru asta, dar se întâmplă să cunosc pe cineva care crede că doctorii cu părul prins în coadă sunt foarte atrăgători.

— Chiar așa? zice el, afișând un rânjet.

— Sunt sigură.

— Îi începe numele cu E?

— Posibil.

— Îi e frică de întuneric?

— Nu, mormăi eu și îmi întorc privirea, făcându-l să râdă.

— Se întâmplă să îmi urască glumele?

Buzele mi se țuguie, dar continui să mă uit pe geam.

— Nu-mi imaginez că există cineva căruia să-i placă glumele tale.

— O, dar există.

— Oliver, îi spun, întorcându-mă spre el cu un oftat plin de suferință. Îmi pare rău să-ți dau vestea asta, dar doar se prefac.

Pufnește și îmi aruncă o privire uimită.

— Se prefac? OK, înțeleg. Nu mi-ai auzit ultima glumă.

Mă vait și râd în același timp.

— Hai s-o auzim.

Așteaptă până oprim la un semafor și se apleacă spre mine, astfel că bărbia îi este aproape pe umărul meu.

Pentru un moment, uit cum se respiră. Apoi începe să vorbească pe un ton atât de jos, încât totul înlăuntrul meu se scurtcircuitează și nu pot decât să-mi țin respirația.

— Dacă aș fi o enzimă, spune el, gâdilându-mi urechea cu buzele.

— Aș fi o helicază, continuă, în timp ce își plimbă buzele pe gâtul meu.

Ochii mi se închid și mă strâng puternic de genunchi.

— Ca să îți pot desface genele.

Deschid ochii când se dă înapoi și inima îmi pică în stomac, văzând privirea flămândă din ochii lui. Când ochii i se îndreaptă spre gura mea, nu mai rezist. Las deoparte orice amăgire. Îl trag spre mine și îl sărut, mai întâi frenetic, apoi ușor, astfel încât sărutul să-l tachineze, să-l poată gusta, chiar dacă limbile abia ni se ating. Se trage înapoi și se uită mirat la mine pentru un moment, înainte ca sunetul de claxon să ne trezească și să traversăm intersecția.

— N-a fost rău, nu? spune el, după o pauză.

Eu încă îmi trag respirația. Îmi ling buzele și închid ochii când îi simt gustul.

— Nu a fost de glumă. Asta seducție de tocilar! spun dintr-o suflare.

Nu îmi pot reține un zâmbet când el râde.

— Seducție de tocilar, spune el, chicotind încă.

— Următoarea întrebare, încă te mai vezi sau te mai culci, sau ce faceți voi cu Grace... sau cu altcineva din spital... sau din altă parte?

Mă uit la fața lui din lateral, în timp ce se încruntă. Când se oprește în spatele unei mașini, mă străpunge cu privirea.

— Ți-am spus că nu, Elle. Crezi că aș fi insistat să mergem la o întâlnire, dacă mă vedeam cu altcineva?

— Nu știu, zic, ridicând din umeri. Nu sunt sigură cum operezi în domeniul ăsta.

Ridică o sprânceană.

— Știi exact cum operezi în domeniul ăsta.

— Deci nu te vezi cu nimeni altcineva în momentul ăsta? întreb, ignorându-i comentariul.

— Insinuezi că am fi într-o relație? spune el.

— Nu, de ce ai...

— Ai spus nimeni altcineva, ceea ce ar însemna că suntem într-o relație.

— Ei bine, nu asta am vrut să zic.

Dă colțul spre un hotel frumos de pe faleză și trage în fața valetului. Degetele sale pictează pe ale mele.

— Asta vreau să însemne.

Inima mi se prăbușește în piept, în timp ce valetul îmi deschide portiera. Îmi conving picioarele să se miște și ies din mașină, abia păstrându-mi calmul. Oliver vine pe după mașină, cu două genți în mâini și îl urmez înăuntru. Mă uit în jur și respir aromele care vin dinspre spa și citesc că suntem în Sonoma. Nu-mi vine să cred că a fost atât de scurtă călătoria, nu că aş mai fi fost vreodată aici, dar am trecut de multe ori pe lângă. ăsta e punctul unde eu și Vic începem să bombănim, pentru că drumul e prea lung. Mă dau la o parte și îl las să treacă spre recepție. Mă uit cum vorbește cu recepționera, cum o face să râdă de ceva ce îi spune și apoi îi întâlnesc privirea când se întoarce la mine. Oliver a avut mereu caracteristica asta, ușurința asta care îl însoțește mereu. Se integrează în orice grup, pentru că acceptă pe toată lumea așa cum e.

Este atât de sigur de sine, încât ai crede că este proprietarul întregii lumi. E genul de bărbat care poate participa la o discuție cu oameni de afaceri importanți și cu

doctori, de asemenea, și nimeni nu s-ar întreba cine este. Nu ar bănuî niciodată că este tipul care a venit într-o rablă și care a avut două slujbe ca să și-o poată cumpăra. Are un zâmbet care poate ferma pe oricine nu e atent și îl completează cu un suflet de aur.

Când se apropie, arătându-mi exact acel zâmbet, simt că mă topesc.

— Ești gata? întreabă el.

Îl iau de braț și aprob din cap, urmându-l la lift.

Îmi dau seama că nu l-am întrebat de ce m-a adus la un hotel sau care îi sunt planurile.

Ceva mi se întâmplă când sunt în preajma lui Oliver. Parcă lumea din jurul meu dispare. Totul poate să se dărâme, dar în brațele lui sunt împlinită.

Când ajungem în cameră, pune gențile jos, lângă ușă, și așteaptă să inspectez camera. E o cameră foarte mare, cu pat matrimonial, o bancă lângă fereastră, canapele mari de pluș și un șemineu într-o parte, care sugerează o sufragerie. Merg la fereastră și mă așez pe banca capitonată, atingând geamul rece cu mâna. Oliver nu a spus nimic de când am intrat în cameră și, când mă întorc, îl găsesc sprijinit de peretele de pe partea cealaltă a patului, cu picioarele încrucișate și mâinile în buzunarele blugilor. Pălăria îi este puțin înclinată și părul îi iese de sub ea. Ceea ce văd în ochii lui îmi face stomacul să se agite necontrolat.

— De ce stai tocmai acolo? întreb, râzând nervos.

— Sunt puțin îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla dacă vin mai aproape, spune el.

Trag adânc aer în piept.

— Poate că vreau să te apropiu.

Scutură din cap și își oprește un zâmbet.

— Ar fi trebuit să-ți spun asta mai devreme, dar nu te-am adus aici ca să facem altceva decât să dormim.

Deschid gura ca să spun ceva, dar mă opresc și îl las să continue.

— Asta face parte tot din întâlnire. Mâine mergem la podgorii. Data trecută nu am mai reușit.

Mă ridic și merg lângă el, oprindu-mă când suntem unul lângă altul și îmi înclin capul să mă uit la el. Mă întind și îi iau pălăria de pe cap și o arunc pe jos, lângă șemineu.

— Dacă vreau să facem mai mult decât să dormim?

Fața i se întunecă. Un zâmbet șăgalnic îi apare pe față când întinde mâna și îmi mângâie ușor obrazul.

— Vreau să facem totul cum trebuie, de data asta, Elle. Nu vreau să te presez. Nu vreau să te trezești mâine și să regreti ceva ce facem în noaptea asta.

— Nu voi regreta, șoptesc, aplecându-mă spre atingerea lui.

— Ultima dată când ne-am culcat împreună, te-am găsit plângând cu un tricou în brațe, spune el cu voce joasă și puțin îndurerată.

— Atunci a fost altceva.

— În ce sens? întreabă el, împingându-se în perete și apucându-mă de ceafă. Spune-mi de ce a fost altceva, pentru că, dacă se întâmplă ceva în seara asta, o să fie mult mai mult decât atingeri. Știi asta, nu? Și nu mă refer doar la partea fizică. Chiar dacă doar ne atingem sau ne sărutăm, va însemna mai mult și nu vreau să te trezești și să simți că îl înșeli sau că îi trădezi amintirea.

Închid ochii, pentru că am nevoie să îi evit privirea înțelegătoare și dragostea pe care o văd în ea. Are dreptate. Știu asta și știu că nu merită să fie un regret al meu, dar chestia e că Oliver nu fost niciodată un regret. Nici

când m-a rănit... nici când a plecat. Nici când s-a întors și m-a sfâșiat, din nou, nu a fost un regret, pentru că îl iubeam. Poate că Wyatt nu a fost cel mai înțelegător bărbat și poate că metodele lui de a mă face să trec peste unele lucruri nu erau perfecte, dar m-a făcut să înțeleg dragostea așa cum e ea. Țsta este micul mesaj cu care mă despărțeam de inimile mele. Wyatt a fost cel care mi-a deschis ochii, dar Oliver a fost inspirația pentru inimi și pentru mesaje. El a fost cel pe care l-am iubit primul. El a fost primul care mi-a frânt inima și iată-l iar aici. Mă întreb pentru cât timp, de data asta? Contează? Inima îmi sângerează.

Când deschid ochii la loc, Oliver se uită la mine ca și cum aș fi gata să fug. Îl iau de gât și mă întind și îi sărut bărbia țepoasă, maxilarul puternic, iar apoi trec la ureche.

— Ce avem noi nu are legătură cu acea parte a vieții mele. Trăim într-o galaxie doar a noastră, îi șoptesc, sărutându-i lobul urechii.

Zâmbesc, când respirația i se accelerează.

— În care furtunile trec, lumina își pierde din intensitate și totul încetează să mai existe, în afară de noi.

Măinile lui mă strâng de mijloc și mă împing ușor înapoi.

— Am plănuvit o noapte în care să-mi țin mâinile acasă și să dorm pe canapea, dacă trebuie, și acum tu vii și spui lucrurile astea și îmi dai totul peste cap, cum numai tu poți.

Își apleacă ușor capul în jos și mă sărută pe gât, o dată, de două ori, de trei ori... săruturi moi, umede... înainte să se lase pe spate și să mă fixeze din nou cu privirea.

— Mă pierd în tine, Elle. Felul în care te uiți la mine, felul în care mă atingi...

Nu își termină propoziția, ci își lasă buzele pentru a se întâlni cu ale mele într-un sărut lung și lent.

În timp ce inimile ne bat una lângă cealaltă și limbile dansează un mambo senzual, restul se disipează.

Mâinile lui Oliver merg în jos pe corpul meu, până ajung la tivul rochiei mele. Mi-o scoate, fără să întrerupă sărutul, în timp ce eu îi desfac nasturii de la cămașă și îl ajut să o dea jos. Chiar dacă nu a trecut *atât* de mult de când ne-am culcat împreună ultima dată, mi se pare că nu i-am văzut corpul de o veșnicie. Ochii îmi coboară de la fața lui spre piept. Mâinile mi se plimbă peste fiecare mușchi, fiecare contur și fiecare linie de pe trupul bărbatului superb din fața mea. Mâinile îmi ajung la marginea blugilor lui și încep să-i desfac cureaua și, în timp ce îmi ridic privirea spre a lui, îl privesc cum mă privește. O expresie de extaz îi întunecă fața, în timp ce îmi afund mâna în boxerii lui și îi testez greutatea, strângându-l când trage aer printre dinți.

— Elle, spune el, șoptind aspru, când îngenunchez în fața lui. Își aruncă pantofii și îl ajut să iasă din blugi, din boxerii, din șosete și îmi aliniez fața la lungimea penisului său. Mă aplec, plasându-i săruturi moi și umede pe abdomen, zâmbind lipită de el, în timp ce mușchii i se contractă. Merg în jos și îi sărut fiecare parte a V-ului trasat de mușchii abdominali, până ajung la ceea ce mă călăuzește. Limba îmi alunecă sub penisul lui și geme, apucându-mă de păr. Repet mișcarea pe ambele părți, ținându-i testiculele în mână. Geme din nou, mai tare, când îl iau în gură cât pot.

— Elle, spune Oliver din nou, cu vocea joasă și guturală.

Mă uit în sus, întâlnindu-i privirea încetoșată, și mă trece un fior când mâinile lui îmi dau părul pe spate,

eliberându-mi fața, în timp ce se uită în jos la mine. Mă apucă de umeri și mă împinge în spate, până iese complet din gura mea, apoi mă ridică, astfel încât piepturile ne sunt lipite, nasul lui odihnindu-se pe fruntea mea.

— Ce-mi faci tu, Elle, șoptește lipit de mine, în timp ce eu îi respir pe piept. E inexplicabil.

Mă sărută pe frunte și mă împinge înapoi, până sunt obligată să mă așez pe pat. Îmi desface sutienul fără să se grăbească, apoi mi-l trage de pe umeri. Face același lucru cu chiloții mei, trăgându-mi-i încet peste coapse, până îi scoate și îi lasă pe podea, cu restul hainelor. Face un pas înapoi și se uită la mine, se uită la mine cu adevărat. Privirea lui lasă o dâră de căldură peste tot pe unde trece, apoi începe să râdă.

— Poate pentru a doua oară în viața mea, nu știu de unde să încep, murmură el și îngenunchează în fața mea și îmi desface picioarele. Întâi îmi sărută genunchiul, își croiește drum în sus pe coapsa mea, până îmi ajunge la pelvis, atingând ușor peticul de păr de acolo, apoi mă sărută pe abdomen. Când ajunge la sânul drept, se oprește și se uită la mine peste vârful sfârcului.

— Nu-ți pot spune de câte ori am visat să fac asta din nou, spune el, mângâindu-l cu partea de jos a limbii.

Gâfâi și mâinile mi se întind să-l prind de umeri, când o face din nou. Suflă ușor peste sfârcul meu mic, senzația de rece și cald făcându-mă să tremur. Își trage fața către celălalt sân și tremur din nou, de data asta simțindu-i bărbia cum îmi zgârie pielea. Gura i se închide peste sfârcul meu, sugându-l. Când se trage în spate și suflă în el, mâna lui îl răsucesce pe celălalt. Simt că îmi ia foc corpul, pe marginea combustiei, și nici măcar nu a trecut de sâni, încă.

Parcă auzindu-mi gândurile, Oliver se uită la mine și afișează un zâmbet arogant, înainte să continue să exploreze partea de jos a corpului meu. Când ajunge la interiorul coapselor mele, le împinge la o parte și le ține cu mâinile, în timp ce își afundă capul între ele. Limba i se strecoară afară și mă gustă, doar mă gustă, și geme, gura vibrându-i pe mine. Mâinile mele deja tremurânde îi găsesc părul și îl trag ușor, mișcându-mi șoldurile în jurul feței lui. Mă oprește, ținându-mă de genunchi, și își ridică privirea către a mea. Intensitatea din ochii lui este atât de brută, de pură, încât îmi simt stomacul începând să se strângă. În ochii lui găsesc trecutul nostru și viitorul nostru nesigur. Păstrează în ei tristețea anilor pierduți, dorul chinuitor pricinuit de un milion de „ce ar fi fost dacă” și posibilitățile pe care le-am putea avea. Încerc să mă uit în altă parte... încerc să închid ochii și să blochez fervoarea cu care mă împunge cu ochii lui verzi, pentru că nu vreau să admit că mi-e frică. Nu vreau să-mi deschid sufletul și să admit că încă poate să mă distrugă, să mă anihileze complet.

Limba lui mă biciuiește ușor încă o dată și îmi pierde orice gând... orice urmă de rațiune... și mă deschid complet sub limba lui. În sfârșit, închid ochii și îi gem numele, în timp ce spatele mi se arcuiește pe pat și un orgasm mă zguduie. Oliver își șoptește săruturile pe mine, în timp ce se îndreaptă din nou în sus pe corpul meu. Deschid ochii și se ține deasupra mea, câte o mână pe fiecare parte a corpului meu, și, pentru un timp foarte îndelungat, se uită la mine, ochii lui cercetându-i pe ai mei. Îmi mișc mâna între noi. Corpul i se cutremură când strâng mâna în jurul penisului său și îl strâng, mișcându-mi încet mâna în sus și în jos, până începe să respire greu.

— Probabil că ar trebui să luăm un prezervativ, spune el, cu ochii ȝopăindu-i între ai mei. Scutur din cap, aducând cealaltă mână pentru a-l apuca de ceafă și trăgându-i fața spre a mea.

— Fără prezervativ, îi șoptesc pe buze.

Se oprește și, pentru un moment, mă întreb dacă nu cumva ar prefera să folosim unul. Poate regretă că nu am făcut-o acum mulți ani.

— Elle, zice el, expirând.

Sunt sigură că e pe cale să se dea jos de pe mine și să se întindă după un prezervativ, dar, în schimb, își înfășoară un braț în jurul meu și mă trage mai aproape, instalându-se între coapsele mele. Încet, cu grijă, se împinge în mine, dându-i corpului meu timp să se adapteze mărimii lui. Icnesc atunci când îl simt pulsând înăuntrul meu. Se oprește să respire și râde lipit de gâtul meu.

— Frumoasa mea Elle, spune el, lângă gâtul meu.

Zâmbetul din vocea lui mă face și pe mine să zâmbesc.

— Mă simt atât de bine cu tine înfășurată pe mine, nici nu ai idee.

Îmi arcuiesc spatele, îndemnându-l să continue, pentru că am o idee. Știu destul de bine. Se mișcă din nou, fără să se oprească, de data asta, ci izbindu-mă lung și adânc, în schimb.

— Pur și simplu... mă înghiți, mârâie el, mișcându-se mai repede acum, mișcările devenind mai puternice, ca și cum m-ar revendica.

— Te gândești vreodată la asta? întreabă el, cu vocea între un mârâit și un mormăit, în timp ce îmi reașază piciorul, pentru a fi pe umărul lui, ca să poată intra și mai adânc în mine.

— Spune-mi! zice el.

Oliver se retrage pentru a se uita la locul unde suntem uniți, apoi la fața mea, unde sunt sigură că vede cât îl doresc.

— Mă ating gândindu-mă la tine, admit încet, ochii mei refuzând să se despartă de ai lui.

Geme și se oprește din mișcare, închizând ochii, parcă s-ar concentra.

— Îmi imaginez cum mă iei așa, stând peste mine, continui eu, împingându-mă în el. Și, câteodată, pe la spate.

Ochii lui Oliver se deschid brusc și scâncesc atunci când iese ușor din mine, apoi intră tare și repede. Degetele de la picioare mi se chircesc și încep să dau ochii peste cap, în timp ce îl apuc de fund, încurajându-l să se miște mai repede. Atât pot să fac pentru a mă abține să țip din cauza emoțiilor ce mă traversează.

— Te rog... îl implor. Te rog, te rog, te rog, continuă să te miști mai repede!

Zâmbește încet și larg și face ce îi spun, timp de patru mișcări.

Închid ochii.

— Te rog, te rog, te rog. Doar... mai repede... mai tare!

Dar Oliver are alte planuri. Se apleacă, desfăcându-mi și mai mult picioarele, și îmi sărută gamba care se odihnește pe pieptul lui. Își freacă fața de pielea fină din acel loc, în timp ce buzele i se plimbă în sus și în jos, potrivindu-se cu mișcările soldurilor, delicate, încete, lungi și puternice.

— Vreau ca asta să dureze la nesfârșit, spune el, mușcându-mi piciorul pe interior. Vreau să fac o casă și să mă instalez înăuntrul tău, spune el, și dacă nu ar fi mâna lui, care îmi răsucesc sfârcul, și penisul lui care mă pătrunde

puternic, aş face o glumă. Dar senzaţia de orgasm începe să fiarbă în mine şi nu mai pot gândi. Îmi lasă piciorul şi se urcă, din nou, peste mine, cu pieptul peste al meu, astfel încât să pot vedea doar faţa lui. Nu ştiu ce vrea să găsească în ochii mei, dar simt cum îmi sfredeleşte sufletul, parcă ar răscoli prin grămada de obiecte pierdute şi găsite. Tocmai când deschid gura să spun ceva, un orgasm mă zguduie şi îi ţip numele. Ca la un semn, îmi mormăie şi el numele şi ochii i se închid extenuaţi. Oliver expiră prelung şi, când deschide ochii, are pe faţă zâmbetul acela pieziş pe care l-am iubit mereu şi simt că orice ar fi căutat în ochii mei, a găsit.

Stăm întinşi în pat, goi, cu faţa unul la celălalt, mâna lui desenând leneş pe talia mea, iar a mea pe pieptul lui. Întotdeauna am fost o fată care s-a lăsat purtată de val. Nu m-am întrebat niciodată unde mă va duce o relaţie, nu m-am obosit să-mi pese. Dar stând întinsă lângă Oliver, mă gândesc la viitor. Mă face să am *speranţe* de viitor. Şi, chiar dacă am zis că va fi o singură întâlnire, nu pot să opresc grămada de posibilităţi care îmi încolţesc în cap.

— La ce te gândeşti? îi şoptesc.

Îmi trage faţa la pieptul lui şi mă sărută pe creştet.

— Mă gândesc la faptul că asta e cea mai frumoasă întâlnire la care am fost vreodată.

— Chiar aşa? zic zâmbind.

— Da, chiar aşa.

— Îţi dai seama că ai trişat, nu? O întâlnire e o întâlnire, iar tu ai plănuit asta ca pe două întâlniri.

Râde înfundat sub mine.

— Ți-am spus că nu sunt bun la respectat reguli.

— Slavă Domnului, zic eu, căscând lângă el.

Adorm în brațele lui și, chiar dacă abia aștept restul
întâlnirii de mâine, unei părți din mine îi e frică să plece
din camera asta și să dea piept cu lumea.

Capitolul douăzeci și nouă

Mă trezesc fiindu-mi foarte cald, de parcă sunt acoperită de o pătură electrică dată la maximum. Când deschid ochii, îmi dau seama că pătura e Oliver. Corpurile ne sunt încolăcite în așa fel încât, dacă ar exista o pictură cu acest moment, privitorului i-ar fi greu să descifreze care membre sunt ale cui. Privirea îmi urcă de la pieptul lui către părul dezordonat, bucurându-mă de tot ce e între, și oftez mulțumit. Oliver bate din pleoape și deschide ochii, iar când ochii lui verzi somnoroși îi găsesc pe ai mei, sunt gratulată de un zâmbet care îmi taie respirația, făcând creaturi magice să mi se aprindă în stomac.

— Hei! îmi șoptește pe un ton sexy, care îmi declanșează dorința.

Zâmbesc și eu, fiind deodată puțin sfioasă.

— Hei!

Își ridică mâinile de pe mijlocul meu și își trece degetele prin părul meu, îndepărtându-mi şuvițe lungi de pe față. Se apleacă încet și îmi atinge ușor buzele cu ale lui. Mă mușcă delicat și ochii mi se închid. Eliberez un geamăt, atunci când limba lui o găsește pe a mea, învârtindu-se tandru în jurul ei și dând startul unui dans

seducător, care îmi accelerează respirația. Oliver întrerupe sărutul tot mușcându-mă ușor, cum a și început, și își plimbă gura pe gâtul meu, pe piept, pe abdomen...

Mâna îmi zboară în părul lui, apucând cât îmi încap în pumn, când ajunge la clitoris și începe să-l sugă delicat. Când Oliver își trece scurt limba peste el, întâlnirea lor de aseară îmi revine proaspătă în minte. Îl strâng mai tare și, când capul îmi cade într-o parte, răsuflarea mi se taie, atât din cauza orei pe care o arată ceasul, cât și simțind degetele lui înăuntrul meu.

— O să întârziem, gâfâi din nou, când mâinile lui se întind și îmi cuprind sânii, strângându-mi sfârcurile.

— Voi face să merite întârzierea, spune el, lipit de mine, sugând mai tare.

Dau ochii peste cap.

— Oliver, îi spun pe un ton gutural.

— Estelle, răspunde el, suflând peste sfârcurile mele umede, în timp ce degetele continuă să i se miște înăuntrul meu.

— O, Doamne!

— Mmm, mârâie el, crescând ritmul mișcărilor limbii.

Spatele mi se arcuiește de la valul de căldură care mă străbate. Își croiește drum în sus pe corpul meu, cu săruturi umede, și își pune capul penisului la intrarea în vagin. Deschid ochii și îl văd uitându-se fix la mine, ochii fiindu-i plini de dorință. Își linge buza de jos și și-o mușcă, începând să își împingă penisul în mine într-un ritm uniform.

— Așa ar trebui să ne înceapă toate diminețile, mormăie când este cu totul în mine.

Dau ochii peste cap, simțindu-l cum mă umple. Apoi începe să se miște și simt că mă prăbușesc la fiecare

împingere a lui, cu fiecare moment în care ochii lui verzi se uită în ai mei și cu fiecare rid care i se formează între sprâncene, făcându-mă să mă simt cea mai frumoasă femeie de pe pământ. Da, așa ar trebui să ne înceapă toate diminețile, mă gândesc eu. Așa ar fi putut să fie și înainte, dar nu cred că aş fi supraviețuit când a plecat.

— Cum te-a cerut de soție? întreabă Oliver mai târziu, după ce am degustat destul vin cât să umplem două sticle.

Ne-am adresat întrebări toată ziua. A început ca un joc, astfel că cel care nu voia să răspundă trebuia să dea pe gât un pahar de vin, dar apoi insistam până răspundeam oricum, așa că am lăsat jocul și am păstrat doar întrebările.

Iau o înghițitură mare de vin. De data asta nu râde, pentru că și lui îi este incomod să audă răspunsul meu la întrebarea asta.

— S-a întâmplat în ziua în care am luat spațiul pentru galerie. Eram acasă, sărbătoream împreună cu câțiva prieteni. Micah și Dallas erau și ei acolo, spun eu, făcând o pauză.

Când dă din cap, semn că recunoaște numele, continuu.

— Deci, eram acasă, beam... băieții spunând bancuri, fetele râzând împreună cu ei... și deodată se lasă într-un genunchi și pur și simplu mă cere.

Ridic din umeri, amintindu-mi, și zâmbesc trist. Îmi amintesc că eram atât de entuziasmată de idee. Nu am plâns de bucurie. Nu am fost copleșită, dar eram atât, atât de fericită.

Oliver îmi ia paharul gol și îl pune lângă al lui, ridicând mica tavă cu struguri și brânză, și continuăm să ne plimbăm prin podgorie.

— A fost exact cum sperai să fie? întreabă el.

Mă uit în sus, să-i cercetez fața. Nu pare supărat sau gelos, doar curios.

— Nu mă gândisem niciodată la asta, până în seara aia, zic, ridicând din umeri. Relația noastră era... nu știu. Doar că nu credeam că o să ne logodim sau căsătorim vreodată. Deja locuiam împreună și tot restul, deci te-ai gândi că este pasul următor, dar niciodată nu... Nu m-am așteptat niciodată. Nu am avut nevoie de asta. Nu am vrut să mă mărit, până în ziua în care m-a cerut, iar după aceea, brusc, am vrut tot. Nu spun asta, pentru că nu vreau să duc discuția în punctul acela.

— Te bucuri că ai făcut-o? Că te-ai logodit și că te-ai mutat cu el?

De data asta ne oprim din mers. Îmi înclin capul, pentru a-l vedea, chiar dacă ochii îi sunt în zare. De fiecare dată când mă uit la el, chiar și acum, simt un șoc electric în inimă. Trebuie să-mi reamintesc că omul ăsta, cel pe care l-am vrut întotdeauna, chiar este aici, cu mine.

— Da, mă bucur, spun, pentru că este adevărat.

L-am iubit și nu regret niciun moment petrecut cu Wyatt.

Oliver dă aprobator din cap și își aruncă o boabă de strugure în gură. Când văd că nu se uită la mine, îl abordez eu, băgându-mi mâna sub bicepsul lui, pentru că simt nevoia să-l ating și să mă asigur că totul e în regulă. Își întoarce privirea către mine, și colțul gurii i se ridică, formând un zâmbet oarecum trist.

— Îmi pare rău. Nu vreau să ne stricăm cheful, doar că asta a fost un pic mai greu de digerat decât mă așteptam.

Mă întind și îmi trec mâna prin părul lui des. Închide ochii și se lasă spre atingerea mea, nările umflându-i-se când trage adânc aer în piept.

— De ce nu v-ați căsătorit? A fost o logodnă lungă, spune el, fără să deschidă ochii.

Mâna îmi îngheață în părul lui. O las jos și pășesc înapoi. Când fac asta, el deschide ochii și ne uităm unul la altul pentru un moment ce pare o veșnicie, înainte să răspund.

— Nu am discutat niciodată despre asta, îi zic cu voce șoptită.

Îmi iau ochii de la privirea lui intensă. Trebuie să o fac. Singura persoană cu care am vorbit despre asta este Mia și, chiar dacă m-a ținut de mână și m-a pupat pe cap, am văzut în ochii ei că mă judecă și îi este milă de mine. Știu că se gândea la același lucru la care mă gândeam și eu, dar amândurora ne era frică să o spunem. Chestia e că eram fericiți, Wyatt și cu mine. Ne certam, ca orice cuplu, dar eram fericiți, în general. Lucrurile erau confortabile cu el și nu voiam să îl chestionez legat de lucrurile mai importante, de frică să nu ducă la sfârșitul relației noastre. M-am gândit că, atunci când vom ajunge în punctul acela al vieților noastre, vom rezolva orice problemă la timpul ei.

— Niciodată? întreabă Oliver pe un ton dezaprobator.

Scutur din cap.

— Mai spune-mi ceva, zice el, iar felul în care o face mă determină să vreau să-i spun totul, pentru că aud în vocea lui înțelegere și o tristețe, care se pot forma doar înțelegând cu adevărat problema.

— Nu voia copii, zic, tot șoptit, de parcă păstrez un mare secret, și chiar așa a fost, o perioadă. Sau, cel puțin, nu a vrut copii cu mine. Nu am cum să fiu sigură.

Mâna lui Oliver o găsește pe a mea și mă întorc, în sfârșit, pentru a-i întâlni privirea. Imediat ce o fac, regret, pentru că expresia din ochii lui mă face să plâng.

— Trebuie să fi fost nebun să nu vrea copii cu tine. Probabil că nu voia deloc. Unii oameni nu vor.

Când nu spun nimic, mă strânge de mână.

— O să fii o mamă nemaipomenită într-o zi, Elle.

Se apleacă și îmi sărută ușor buzele. Nu e un sărut lung, dar este de ajuns pentru a-mi încălzi tot corpul.

— În fine, zic eu, băgând în gură un cub de brânză. Este rândul tău. Cât timp stai, de obicei, cu o femeie, până să vă despărțiți?

Gura îi tresare și îmi dau seama că încearcă să nu râdă.

— Depinde.

— De femeie?

— Da, dar și de situație.

— Cât ai rămas cel mai mult? Nu știu dacă ar trebui să zic *care a fost cea mai lungă relație pe care ai avut-o*, pentru că știu că nu le numești așa, îi spun, uitându-mă în altă parte, când simt că mă îmbujorez.

Momentul ăsta e mai stânjenitor decât când m-a întrebat el despre Wyatt.

Oliver râde înfundat.

— Cât am stat cel mai mult...

Îmi întorc privirea către el când oftează zgomotos.

— Probabil două luni, mai mult sau mai puțin.

— Atât?

Zâmbește și își trece degetul mare peste sprâncenele mele, ca să nu mă mai încrunt.

— Am avut o relație cu materia școlară. Știi că asta a fost mereu prioritară.

Oftez și îmi înfășor brațele în jurul corpului său, îngropându-mi fața în pieptul lui tare.

— Mulțumesc. Întâlnirea asta a însemnat totul pentru mine. Vorbesc serios.

Simt cu fața cum abdomenul i se încordează și aud cum trage adânc aer în piept.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să te răpesc.

Zâmbesc, lăsând capul pe spate, pentru a-mi rezema bărbia în pieptul lui, iar el se uită în jos la mine.

— Mă poți răpi oricând vrei.

I se luminează toată fața când îmi zâmbește, gropițele parcă îmi fac cu ochiul și ochii îi strălucesc. Parcă ar fi ziua mea și Crăciunul, adunate într-o față superbă.

— Poate că o s-o fac, spune el, tonul lui sunând a promisiune.

Capitolul treizeci

Îmi șterg mâinile cu un prosop de bucătărie și iau telefonul să citesc mesajul venit de la Oliver.

Vino afară.

Mă încrunt și mă uit peste umăr la ușa deschisă, unde stă fratele meu. Nu îmi dau seama ce face, dar sunt destul de sigură că e ceva legat de placa de surf. Merg la ușa din față și mă uit pe vizor, zâmbind la vederea lui Oliver, care stă pe partea cealaltă a ușii cu mâinile în buzunarele blugilor. Este îmbrăcat cu o cămașă gri în carouri și o căciuliță asortată, trasă atât de jos pe cap încât părul nisipiu i se freacă de gulerul cămășii. Deschid ușa și mă sprijin de ea, ținând clanța, în timp ce el mă inspectează rapid cu privirea. Ca de obicei, privirea lui lasă în urmă o dâră caldă, parcurgându-mi trupul.

— Arăți drăguț, zic eu și râd când ridică o sprânceană.

— Drăguț?

— Drăguț e un compliment.

— Poate, pentru un copil de patru ani, spune el, pășind în față, pentru a împărți cu mine spațiul de pe preșul de la ușă.

Zâmbesc.

— Nu. Cuvântul ăsta are greutate mereu. Poți fi drăguț și dacă ai optzeci de ani, îi zic zâmbind.

Colțul gurii i se ridică ușor, în timp ce se lasă spre mine, întinzând mâinile și prinzându-se de tocul ușii, cu pieptul lipit de al meu. Apuc să văd o bucățică din abdomenul lui, ieșind de sub cămașă, și mă întind să-l ating. El își îngroapă fața în gâtul meu, sărutându-mă atunci când îl strâng mai tare.

— Îți arăt eu drăguț, spune pe un ton aspru.

Zâmbesc și îmi arunc capul pe spate.

— Unde e fratele tău? întreabă, trecându-și buzele de pe gâtul meu pe umăr.

— În spate, îi șoptesc și închid ochii, împingându-mă în el.

— Hai să mergem undeva.

Mă mușc de buză, pentru a-mi opri un geamăt, în timp ce limba lui mi se plimbă pe claviculă.

— Unde?

— Oriunde. La plajă, pe dig, la un restaurant de sushi... unde vrei.

Mă sărută pe maxilar, făcându-și drum către obraz.

— Ție nu-ți place sushi, îi spun, deschizând ochii, pentru a-i întâlni pe ai lui.

Își lasă mâinile de pe tocul ușii și se îndreaptă, mângâindu-mi obrazul cu dosul palmei.

— Pot să mănânc tempura.

— OK, stai să-i spun lui Vic că plec.

Oliver se îndepărtează și îmi face semn să o iau înainte.

— Dar ce face, totuși? mă întreabă când ajungem la ușa din spate.

— Nu sunt sigură. Cred că își curăță plăcile de surf.

— Le dau cu ceară, mă corectează Victor, sperându-mă. De ce ești așa serioasă în ultima vreme?

— Nu sunt, spun eu și înghit în sec, pentru a-mi controla bătaile inimii, care se întetesc.

— Ba ești.

Ridică o sprânceană și își trece mâna prin păr.

— Ce faci, frate? îi spune lui Oliver.

— Nimic special. Am o zi liberă.

— Mă mir că nu dormi, zice Victor și se întoarce la placa de surf.

— Nu. Am vrut să profit de ziua asta. Merg cu Estelle să mâncăm sushi. Vrei să vii?

Mâinile lui Victor se opresc pe placă și se uită în sus, plimbându-și ochii de la mine la Oliver și înapoi.

— Nu, mulțumesc, spune el, uitându-se încă o dată la placă și apoi iar la noi.

Sunt sigură că poate auzi bubuiturile din pieptul meu de unde stă. Mă pregătesc pentru întrebarea inevitabilă, când deschide gura.

— Nu o să începi niciodată să întâlnești bărbați dacă vei tot umbla cu Oliver. Îți dai seama de asta, nu?

— De câte ori o să dai cu ceară pe același loc? îl întreb, întorcându-mă cu spatele la el și mergând în casă, pentru a-mi ascunde iritarea.

— Asta e altă placă! strigă el.

— Ba nu e. Nu am văzut pe nimeni care să ceruiască aceeași placă de atâtea ori ca tine, îi strig și eu.

Îl aud pe Oliver luându-și la revedere, înainte să se întoarcă înapoi, și îl simt în spatele meu la puțin timp după.

— Unii oameni pur și simplu nu știu să lustruiască o placă, murmură el, respirația lui gâdilându-mi ceafa.

- Tu știi? îl întreb, aruncându-i un zâmbet peste umăr. Se apleacă și mă sărută, un sărut rapid pe buze.
- Ce-ai zice să-ți arăt? îmi spune la ureche.
- La ce te-ai gândit? îl întreb, în timp ce ieșim și mergem spre mașina lui.
- Hai să luam sushi și să facem un picnic pe plajă.
- Îmi place ideea.
- Îmi place la nebunie ideea, spune el, așezându-mi un sărut pe obraz, înainte să lase jos mâinile și să-mi deschidă portiera.

Comandă pentru amândoi, oprindu-se și uitându-se la mine pentru aprobare de fiecare dată când numește un rulou care crede că mi-ar plăcea. După ce închide telefonul, stăm în liniște un moment destul de lung, până ca el să vorbească din nou.

— Cred că ar trebui să-i spunem, zice el, încrucișându-și degetele cu ale mele.

Inima amenință să-mi sară din piept când îi aud sugestia.

— Ce am putea să-i spunem? îl întreb încet, uitându-mă înainte.

— Că suntem împreună.

— Suntem împreună? întreb în șoaptă, ideea făcându-mă să zâmbesc.

Oliver râde înfundat și își lasă în jos mâna, ridicând-o, după aia, pentru a-mi sprijini bărbia.

— Nu suntem?

Zâmbetul mi se lărgeste.

— Nu știu, domnule doctor. Suntem?

Mâna îi ajunge pe ceafa mea. Îmi trage fața spre a lui, până când vârfurile nasurilor ni se ating.

— Cred că putem spune că da.

— Ce crezi că va spune dacă îi zicem? întreb într-o răsuflare, lipit de buzele lui.

— O să se supere.

Face o pauză și se uită în ochii mei.

— Pe mine, nu pe tine.

— Nu ți-e teamă că asta vă va strica prietenia? șoptesc.

Îi simt respirația pe buze. Miroase a mentă, de la bomboanele mentolate pe care le tot mănâncă.

— De ce crezi că mi-a luat atâta timp să mă conving, Elle? spune el, cu voce joasă, scăpând un sărut pe un colț al gurii mele, după care și pe celălalt.

Închid ochii, bucurându-mă de atingerea buzelor sale pe ale mele.

— Cred că ar trebui să mai așteptăm puțin, spun într-un final.

Oliver se dă înapoi și se uită la mine, așteptând o explicație. După câteva momente, deschid în sfârșit gura, pentru a-mi exprima opinia, dar o închid la loc când îi vibrează telefonul. Răspunde și le spune celor de la restaurant că va intra imediat ca să ia mâncarea.

— Păstrează-ți ideea, îmi spune, bătându-mă ușor pe vârful nasului înainte să coboare din mașină.

Mă reazem de scaunul din spatele meu și expir puternic. Cum să-i explic tot ce simt? Nu sunt sigură că pot să explic în cuvinte. Îmi aduc aminte doar ce a zis toată lumea când am început să mă văd cu Wyatt. Dezacordul lor șoptit îmi sună în cap ca un urlet și mă întreb dacă eu și Oliver avem aceeași soartă. Wyatt era un necunoscut pentru toată lumea. Oliver e parte din familia noastră. Nu am niciun dubiu că Victor ar vedea relația noastră ca incestuoasă, chiar dacă nu ne leagă nimic, în afară de el. Mă uit cum Oliver se întoarce la mașină, cu o pungă

într-o mână și telefonul în cealaltă. Are o expresie îngrijorată, care mă agită imediat.

— E totul în regulă? îl întreb când se urcă în mașină și închide portiera.

— Da, a trebuit să sun la spital ca să mă interesez de un pacient, răspunde el, cu buzele lăsate.

— Cineva cunoscut? îl întreb și aștept cu răsuflarea tăiată când nu răspunde imediat.

Nu știu ce aş face dacă i s-ar întâmpla ceva unuia dintre copiii pe care am ajuns să-i iubesc atât de mult.

— Nu. E vorba de unul dintre copiii mici.

— Nu știu cum reușești, îi șoptesc.

— Câteodată, nici eu nu știu, spune el încet, scăpând un suspin.

Bate puternic din palme, făcându-mă să sar în sus și să mă uit la el. Râde de expresia feței mele.

— Chiar te sperii ușor în ultima vreme.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, uitându-mă pe geam, în timp ce el demarează.

— Nu mi-ai răspuns de ce vrei să mai așteptăm, spune el, odată ce ieșim din nou pe autostradă.

— Vreau doar să mai păstrez secretul o vreme, oftez eu.

— Vrei să fiu secretul tău murdar, zice el, cu un rânjec ca de lup.

— Nu am spus asta.

Ridică din umeri.

— Nu sunt împotriva. Îmi place să fiu secretul murdar al unei persoane.

De fiecare dată când spune *secret murdar* ceva mă răscolește pe dinăuntru. Cumva, Oliver face totul să pară sexy.

— Nu zic că nu vreau să știe nimeni pentru că îmi e rușine sau ceva de genul ăsta, spun eu, vrând să fie clar.

Oprește în parcare la plajă „1 000 de pași” și zâmbește, ieșind din mașină ca să-mi deschidă portiera. Odată ce ies, deschide portbagajul și scoate două prosoape de plajă.

— Faci picnicuri adhoc des? îl întreb, ridicând o sprâncenă și întinzând mâna ca să iau prosoapele.

Oliver râde și mă trage în brațele lui.

— Doar cu femei pe nume Estelle.

— Știu câteva femei numite Estelle, îi spun, împingându-l ușor și mimând supărarea.

Își saltă capul, zâmbind în continuare.

— Și eu, dar știu numai una cu care aș mânca mâncare japoneză și pe care aș duce-o la plajă fără să-i cer să se dezbrace în costum de baie.

Mă bosumflu și merg spre scări.

— Asta înseamnă că nu-ți place să mă vezi în costum de baie?

Ne dăm într-o parte, pentru ca niște oameni care pleacă de la plajă să poată trece pe lângă noi, și Oliver se apleacă să-mi șoptească la ureche.

— Arăți superb în costum de baie, dar arăți și mai bine goală, pe patul meu, cu picioarele desfăcute pentru mine.

Mă opresc brusc, ținându-mă de pietrele din peretele de lângă mine. Oliver mă înconjoară cu brațul, pentru a nu ne rostogoli pe cele nouă sute de trepte pe care le mai avem de coborât. Mă întorc și îmi înclin capul, să mă uit la el.

— Trebuie să te abții de la comentarii de felul ăsta când suntem în public, îi spun.

Își mușcă buza de jos, încercând și nereușind să-și stăpânească un zâmbet.

— De ce, pentru că te înfierbântă? întreabă el, aplecându-și fața pentru a ajunge lângă a mea.

Își plimbă vârful nasului de pe obrazul meu până la ureche, mângâindu-mă ușor, respirându-mi parfumul în timpul ăsta.

— Dacă ți-aș spune că te-aș vrea așa?

— De ce ai vrea să-mi faci asta când urmează să mâncăm pe o plajă publică? îl întreb șoptit, lipită de gâtul lui.

— Poate îmi place să știu că îți pot face asta, spune el chicotind.

— Știi că poți, îi zic, lăsându-mă într-o parte, pentru a-i putea vedea mai bine fața.

Ochii verzi îi strălucesc.

— Poate vreau să mă implori să te duc la mine acasă, spune, cu voce joasă, în timp ce își bagă mâna sub cămașa largă de pe mine. Trag aer în piept, căscând ochii la oamenii care trec pe lângă noi pe scări.

— Oliver, îl avertizez.

— Estelle, spune el, imitându-mi vocea, în timp ce mâna lui se mișcă spre coastele mele și se oprește acolo, chiar sub sânul meu stâng.

— Vrei să mergem la tine acasă? întreb cu respirația greoaie.

Buzele i se desfac ușor, când scutură din cap. Când se uită la mine cum o face acum, ca și cum ar fi prima dată când mă vede, ca și cum aș fi cea mai fascinantă femeie pe care a văzut-o vreodată, mă topesc în brațele lui.

— Vreau să fac ce am promis și să-mi duc iubita la picnic, spune el încet, înainte să se aplece și să-și lase buzele să alunece peste ale mele.

Gura i se modelează după a mea, mișcându-se ușor, acordându-și timp ca să mă simtă. Limba lui dansează cu a mea, într-un dans seducător, total opusul focului puternic ce mă arde pe dinăuntru. Când unul dintre trecători

fluieră, ne depărtăm unul de altul și ne privim în ochi, râzând scurt. Își trece vârfurile degetelor peste buza mea de jos și zâmbește.

— Haide să mâncăm, până nu se strică sushi-ul ăsta și ajungem la camera de gardă, spune el, întorcându-mă, ca să mergem în continuare.

După ce mâncăm, stăm pe plajă, cu picioarele întinse și împletite. Îi privim pe oameni, plaja fiind plină de lume care aleargă, de surferi, oameni care stau la plajă și turiști.

— Cred că am fost aici doar de câteva ori, zice el după o vreme.

— Da?

— Părinții mei ne aduceau aici când eram copii. De fiecare dată când veneam, Sophie mă îngropa în nisip, până când, într-o zi, a pus atât de mult nisip pe mine, că aproape m-am înecat, spune el, râzând când își amintește. Tata a fost foarte supărat pe ea, la început, pentru că a trebuit să mă dezgroape în grabă, dar după ce a văzut că sunt bine, am râs toți până ne-au dat lacrimile.

Face o pauză și îmi aruncă un zâmbet trist.

— Cred că aia a fost singura dată când ai mei au plâns de fericire. Din ce am văzut eu, oricum.

Mă trag mai aproape de el și îmi las capul pe umărul lui. Își reazemă capul de al meu și se întinde pentru a-mi lua mâna.

— E o amintire frumoasă, comentez eu.

— Asta e mai frumoasă, răspunde el, strângându-mi mâna.

Săptămâna următoare, eu și Oliver ne tot întâlnim așa. Nu la plajă, dar avem întâlniri scurte care se lungesc. Vorbim, râdem, ne sărutăm, facem dragoste și glumim.

Nu vreau să zic că mă simt împlinită când sunt cu el, pentru că sunt împlinită și fără el, dar când sunt cu el simt că sunt o variantă mai bună a mea. Și cred că asta m-a atras mereu spre Oliver. Mă face să mă simt bine în pielea mea și nu simt nevoia să mă prefac sau să mă schimb, când sunt cu el. Sunt doar eu și niciodată nu m-am simțit mai bine.

Capitolul treizeci și unu

Duminica următoare aleg să nu merg la cină la părinții lui Wyatt. Nici nu mă obolesc să-i ascund Feliciei motivul.

— Am fost la o întâlnire săptămâna trecută, îi spun, lăsând-o cu gura căscată.

Nu îi precizez că întâlnirea s-a transformat într-un weekend întreg de întâlniri non-stop. Chiar și când nu ne vedem, vorbim la telefon și ne trimitem mesaje.

— Și? Cum a fost?

— A fost frumos, spun, ținându-mi respirația. A... a fost foarte frumos.

— Bun. Mă bucur. Ne bucurăm pentru tine, Elle. Știi asta, nu? Ne bucurăm dacă îți refaci viața. Ești tânără, ești frumoasă... meriți. Wyatt ar vrea asta.

Nu îi spun că mă cam îndoiesc de asta, pentru că nu-mi pot imagina că Wyatt ar vrea să-mi refac viața, dar e clar că o fac oricum. Partea cea mai rea e că nici măcar nu mă simt vinovată în acele momente. Abia noaptea, târziu, când sunt singură și mă gândesc la cât de fericită mă face Oliver, mi se strecoară vina. E ca și cum inima mea ar fi decis deja ce vrea să facă, dar mintea mi se tot

împiedică de cutia cu vină. Când termin de vorbit cu ea, merg jos ca să-mi fac un sendviș, pentru că mor de foame. Se pare că, dacă nu fac eu de mâncare, înainte să plec, nu mănâncă nimeni pe-aici.

— Elle, poți să comanzi pizza? strigă Victor din sufrage-rie, urmând o tiradă de înjurături adresate televizorului.

Presupun că Forty-Niners pierd.

— Da! îi țip înapoi.

O comand, îmi fac sendvișul și mușc din el, mergând spre Vic.

— Ce naiba făceai când nu locuiam eu aici? îl întreb, deschizând gura ca să mai iau o mușcătură, dar mă opresc când văd că nu e singur. Oliver mă salută ridicând be-rea, la fel face și Jenson, care se uită ciudat la mine și la Oliver. Știu că are legătură cu ce a văzut sau a crezut că a văzut, în afara clubului, acum două săptămâni. Victor se uită la meci și dă din mână.

— Se vede treaba că am supraviețuit, spune el.

În mod normal, Oliver mi-ar fi făcut semn să mă așez pe locul de lângă el, dar azi nu o face. Mă așez lângă Victor și îmi pun piciorul pe măsuta lui de cafea, în timp ce mai mușc o dată din sendviș.

— Cu ce e sendvișul? întreabă Jenson, uitându-se la el de parcă urmează să mi-l smulgă din mână.

— Curcan și cașcaval, îi răspund și i-l întind, pentru că ori i-l dau, ori îi fac unul pentru el, ori îi spun să se ducă dracului, ceea ce ar degenera într-o ceartă pe care nu vreau să o încep, mai ales având în vedere gura lui mare.

— Mulțumesc, spune el, luându-l și rânjind larg.

Îmi face cu ochiul și scoate un sunet de satisfacție, în timp ce mușcă din el. Dau ochii peste cap și mă las pe spate în canapea. Mă uit la meci, oarecum, până ajunge

pizza, iar apoi adorm rezemată de brațul musculos al lui Jenson. Mă trezesc doar pentru că îl aud pe Victor țipând din nou și mă sperie. Atunci îmi dau seama că sunt complet înfășurată de brațul lui Jenson. Mă trage mai aproape când tresar și încerc să mă îndepărtez. Mă uit spre Oliver, care e relaxat și se uită la meci, dar continui să-l fixez, până ce privirea lui o găsește pe a mea. Îi citesc disconfortul în ochi, uitându-se de la mine la Jenson. Bombăne, expiră și se uită în altă parte. Nu știu ce mă aștept să facă, dar faptul că nu face absolut nimic mă face să-mi vină să țip. Nu vreau să fie gelos, ar fi ridicol să se simtă amenințat de Jenson, dar totuși. Mă cert, pentru că eu sunt cea care a insistat să păstrăm secret ce se întâmplă între noi. *Acordă-mi timp*, am spus, dar parcă aș vrea să-i spună odată lui Victor, în ciuda a ceea ce am zis. Aș vrea ca de data asta să nu mă asculte. Oftez și îi ciupesc tare interiorul brațului lui Jenson. Țipă și îmi dă drumul.

— Ai căutat-o, spune Victor, râzând înfundat.

— Îți pare rău că te-ai mutat la New York? îl întreb pe Jenson, strângându-mi picioarele sub fund.

— Nu. În cea mai mare parte a timpului îmi place, dar mi-e dor de casă... și am lucruri de care trebuie să mă ocup aici.

Mă cufund înapoi în canapea și mă gândesc la acest scenariu, întrebându-mă dacă așa ar fi dacă eu și Oliver am avea într-adevăr o relație. Ne-am petrece timpul cu fratele meu și prietenii lui? Ar fi stânjenitor? Am sta în părți opuse ale camerei, pentru că îi e frică de prietenul lui cel mai bun și de ce ar avea el de zis despre relația noastră? Umerii mi se pleoștesc la acest gând. Ridic ochii când simt privirea lui Oliver și zâmbesc când bate ușor locul de lângă el, de pe canapea. În sfârșit, în ciuda rațiunii,

sau poate îndemnată de ea, mă ridic și mă așez lângă el, luând cu mine și drapelul cu Forty-Niners de pe canapea.

— Mi-a fost dor de tine azi, îmi șoptește, imediat ce mă așez.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, aranjând drapelul, dar nu mai reușesc când vorbește din nou, de data asta mai tare.

— Împărțim ăla? E frig ca dracu' aici.

— Sigur că da.

— Nu e frig, spune Jenson, ridicând din sprâncene în-
spre noi.

— Stăm chiar sub aerul condiționat, zice Oliver, arătând în sus cu capul.

Îmi ridic genunchii, astfel că îi ating piciorul pe lateral, iar el se trage mai aproape de mine, trăgându-mi genunchii cu totul în poala lui. Își lasă mâna acolo, plimbându-și mâna pe coapsele mele, făcând să mă treacă un frison vizibil. Ochii ni se întâlnesc și mi se strânge stomacul, pentru că știu privirea aia. Știu că într-o secundă privirea îi va coborî de la ochii mei la buze, apoi își va linge ușor buzele, în timp ce inima mea va începe să-mi bubuie în urechi. Momentul eclipsează meciul și strigătele lui Victor și ale lui Jenson, cauzate de vreo fază pe care Frank Gore a reușit-o sau a ratat-o. Oricum nu mă interesează, pentru că singurul joc pe care vreau să-l joc are legătură cu degetele lungi care-mi urcă pe coapse și cu buzele care se despart când mă apropii de ele.

O tuse gălăgioasă ne readuce la realitate și sărim, practic, unul de lângă altul, uitându-ne la Jenson, care ne aruncă o privire ce spune *ce dracului faceți?*

— Ești în regulă? îl întreabă Victor, luându-și ochii de la televizor ca să se uite spre el.

— Da, sigur. Mi-a intrat berea pe partea greșită.

Victor dă din cap și mai desface o cutie.

— Hei, Bean, ai vreo veste de la cabinetele unde ai depus CV-uri?

— Am un interviu la sfârșitul săptămânii, răspunde el.

— San Fran? întreabă Jenson.

— Da.

— La naiba! Nu o să-ți fie dor să fii acasă din nou?

Încerc din răputeri să nu mă uit la el când răspunde. Încerc să nu-mi concentrez vederea periferică la felul în care ridică din umeri sau la cum își mișcă mâinile, de parcă ar spune că îi e bine, orice ar fi. Încerc să nu las ca asta să-mi înțepe inima, dar se întâmplă oricum. Toate se întâmplă. Am vorbit despre slujba asta și despre faptul că acum nu sunt prea multe locuri libere în domeniul lui, în apropiere. Asta nu atenuează durerea pricinuită de faptul că a căutat slujbe care sunt mai departe, când relația noastră e în sfârșit pe drumul cel bun. Sau era, până să vină vorba de locul ăsta de muncă și ambiția lui să strivească tot, ca de obicei.

— Acasă este unde faci tu să fie, spune el.

Închid ochii și mă ridic, lăsând drapelul să cadă și înconjurând canapeaua ca să ies din cameră.

— Mă duc să...

Vocea mi se stinge și merg mai departe când nu găsesc nicio scuză.

Mă opresc la bucătărie, ca să iau o sticlă cu apă, și când închid frigiderul, intră Oliver.

— Ești supărată, șoptește el.

Oftez.

— Da, normal că sunt supărată, geniule!

Se uită la mine de parcă răspunsul ar fi scris undeva pe fața mea și atunci realizez că, într-adevăr, nu înțelege.

Nu înțelege cum mă afectează pe mine posibilitatea ca el să primească o slujbă în San Francisco.

— De ce nu mi-ai spus despre interviuri? îi șoptesc ca și cum aş țipa.

Dau din cap când nu răspunde.

— Nu pot să fac asta acum. I-am promis mamei că merg să o ajut la niște treburi. Trebuie să plec.

— Nu poți să pleci în mijlocul discuției, spune el, întorcându-mă cu fața spre el și aplecându-și capul, pentru a mă privi în ochi. Nici nu am dat interviul, Elle. Nu înseamnă că am primit postul.

— Dar o să-l primești.

— S-ar putea să nu-l primesc, iubito, îmi spune, parcă zgâriindu-mi auzul.

— Îl vei primi, îi spun, simțind cum îmi apar lacrimi în ochi. Îl vei primi, pentru că ești deștept, muncești din greu și ai absolvit cu o medie aproape perfectă și orice cabinet ar fi norocos să te aibă. Mi-ai spus că nu poți să concurezi cu o stafie. Ei bine, eu nu pot să concurez cu slujba ta.

Mă depărtez de el.

— Nu concurezi, spune Oliver, tocmai când Victor intră în bucătărie și se lovește de mine.

— Ce e? întreabă el. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi spun eu.

— Vorbim despre viață, intervine și Oliver.

— Plec. Nu mă întorc la noapte, răspund, îndreptându-mă spre ușă.

Victor fluieră.

— La naiba, trei nopți la rând? O să-mi dai voie să-l cunosc pe nenorocit cândva, curând? I-ai spus că fratele tău e avocat, are o armă și cunoaște mulți polițiști?

— Mă duc la mama, nătărăule, îi zic, dând din cap.

Mă uit în spatele lui, când se duce spre frigider, și îi prind privirea lui Oliver.

— Trebuie să vorbim, mimează el din buze.

Aprob din cap și îi fac semn să mă sune, înainte de a mă întoarce să plec.

După o oră și o sută de felicitări împăturite și băgate în plicuri, mă duc sus să-mi verific telefonul. Văd un apel pierdut de la Oliver și îl sun înapoi.

— Unde ești? întreabă el, după ce telefonul sună o singură dată.

— La ai mei.

— Pornesc spre tine.

— Ce? Nu! îi spun, uitându-mă în jur la dezordinea pe care am reușit să o fac în zece minute de când sunt în vechea mea cameră.

— Lasă geamul descuiat.

— Oliver! Nu suntem adolescenți. Cum să te urci în copac?

— Mă faci bătrân? întreabă și pot auzi zâmbetul din vocea lui.

— Dacă te simți.

— Nu mă simt, spune el mârâind, ceea ce mă face să râd, deși nu vreau. Vrei să spui că trebuie să-ți reamintesc că nu sunt bătrân?

Reușesc cumva să râd, deși îmi tresaltă inima.

— Bine, nu voi încuia geamul.

Mi se pare că trec ore până când Oliver intră pe geamul meu și se bagă lângă mine în pat, trăgându-mă spre el, astfel încât spatele meu este lipit de pieptul lui.

— Ai făcut o veșnicie, îi șoptesc.

— Am făcut zece minute.

— Mi s-a părut o veșnicie.

— Mie mereu mi se pare o veșnicie când nu sunt cu tine, murmură el, trăgându-mă mai aproape. Ai spus că nu poți concura cu serviciul meu, spune el, lipit de gâtul meu. Și sunt de acord. Țasta e singurul lucru pe care nu-l poți face?

Expir zgomotos.

— Asta și partea în care petrecem un weekend minunat și apoi mă părăsești. Nu am puterea să te las să intri în viața mea și după aia să te pierd. Dar am făcut-o, Oliver. Te-am lăsat să intri cu totul, de data asta, în ciuda rezervei pe care le am, îi răspund, închizând ochii.

Pare că am mai dansat dansul ăsta de un milion de ori. Și totuși, iată-ne tot aici, și îmi dau seama că mai bine aș lăsa istoria să se repete, pentru că alternativa, cea în care îmi trăiesc viața fără să mă simt cum mă face el să mă simt, pare lipsită de tot ce îmi trebuie. Dacă asta este dragostea... dragostea adevărată... așa cum am crezut întotdeauna, nu e altceva decât un joc crud de-a ruleta rusească. Pistolul face clic când ajunge la tine și te chircești la gândul că asta ar putea fi ultima respirație, dar jocul continuă cu următoarea rundă... și următoarea. Apoi vine acea dată când te lovește și nu mai poți renunța.

— Și îți sunt recunoscător pentru asta, Estelle, chiar sunt, spune el și expiră. Aș vrea să am toate răspunsurile. Aș vrea să știu ce ne aduce ziua de mâine, astfel încât să nu ne fie atât de greu.

— Nu mă interesează ce ne va aduce, Oliver.

— Te interesează, Elle. Poți să te minți și să-ți spui că nu e așa, că vrei să te distrezi și să iei ce ți se dă, când ți se dă, dar îți pasă.

Fac o pauză.

— Tu te vezi cu femei și niciodată nu te implici într-o relație serioasă. Frate-meu vorbește mereu despre cât de ușor îți este să pleci sau cât de puțin te interesează când pleacă ele, așa că de ce îți pasă când e vorba despre mine?

Mă sărută pe umăr și își lipește fața de gâtul meu.

— Dacă mi se oferă un post pe care îl vreau, îți voi spune și ne gândim împreună cum să procedăm, ok? Eu nu intru pe ferestre, Elle. Nu vânez femeile. Nu fac eforturi pentru a-mi explica deciziile femeilor cu care ies. Dacă nu le place ceva la mine, sunt libere să plece, așa cum sunt și eu. Cred că faptul că sunt aici, acum, spune multe.

— Știu că așa e, îi șoptesc.

— Deci mă crezi când îți spun că îmi pasă? murmură el, pe omoplatul meu.

— Te cred și nu vreau să fii îngrijorat din cauza mea când te duci acolo, săptămâna viitoare.

Mă îndoiesc că ar fi îngrijorat. Când este pus pe treabă, este foarte bun la a bloca tot restul, dar mă gândesc că ar trebui totuși să o spun cu voce tare. Simt cum bat în retragere, adunând bucățile de speranță împrăștiate, pe care le-am investit în relația asta.

Suspină greoi și își înfășoară picioarele în jurul alor mele, cu fața pe gâtul meu și mâinile în jurul mijlocului... și așa petrecem noaptea. Dar, chiar dacă sunt înfășurată în locșorul meu, dorm destul de puțin. Mă gândesc doar că sunt iar implicată până peste cap și că știu că nu voi scăpa nevătămată.

Câteva zile mai târziu, când intru în spital, îl văd pe Oliver vorbind cu unul dintre doctori, un om pe care l-am mai văzut, dar pe care nu îl cunosc. Nu mă observă până să intru în camera de artă, și e mai bine așa. Mi-am promis că nu-mi voi pierde mințile din cauza bărbatului ăstuia, deși nu mi le-am recuperat de la el, oricum. Totuși, având în vedere discuția despre interviurile lui, trebuie să abordez situația asta pas cu pas. Ultima dată când am fost împreună, când a plecat de la ai mei la răsărit, i-am spus că trebuie să o luăm mai încet. Am evitat apelurile lui telefonice, deși nici nu au fost multe. Am auzit prin târg (de la Mae, de fapt) că a muncit non-stop în ultimele două zile, așa că știu că nu a avut mult timp la dispoziție.

În camera de artă, întind un ziar peste masa lungă și pun câte o cutie goală, transparentă, la fiecare banc. Așez și bucăți drăguțe de sticlă colorată și, lângă fiecare cutie, câte un ciocănel. Când intră copiii, cu asistenta de zi (astăzi e Tara), le urez bun venit și le fac semn către scaune. Oliver intră la puțin timp după aia, aruncându-mi un zâmbet leneș și făcându-mi cu ochiul. Se apropie de Danny și verifică fișa atârnată de tubul lui de oxigen.

— Nu-mi spune că o să spargem chestiile astea, spune Mae.

— La naiba, o să spargem lucruri! strigă Mike, bătând pumnul în aer.

Tara, Oliver și cu mine râdem și dăm din cap, amuzați de entuziasmul lui.

— Poate vrei să lași deoparte ciocanul, deocamdată, Thor, îi spun lui Mike, ridicând o sprânceană, iar el zâmbeste larg.

— Thor, ha? zice el, iar eu dau ochii peste cap.

— Adu-ți aminte de reguli.

— Nu prea îmi plac regulile, spune el, și eu râd, uitându-mă la Oliver. Mă aștept să-l văd râzând, dar, în schimb, el se holbează la Mike, ceea ce face situația și mai comică.

— Oricum, ca să-ți răspund la întrebare, da, vom sparge lucruri azi.

— Dar... un delfin? spune Mae, ridicând delfinul de sticlă din cutia ei. Și o placă de surf?

Zâmbesc și dau din cap.

— Sunt doar lucruri.

— Lucruri frumoase.

— Ei bine, vom face ceva și mai frumos din ele. În plus, dacă observi, toate sunt puțin sparte, îi spun, arătând la delfinul căruia îi lipsește coada și la placa de surf ciobită.

Nu observ când Oliver iese din cameră, dar când mă uit în sus, auzind ușa cum se închide în spatele lui, am pornit deja proiectul. Reușim să facem versiuni mici ale inimii, chiar dacă toate seamănă mai mult cu niște mingi, dar copiii sunt, oricum, încântați de ele.

— Acum trebuie să le iau acasă, ca să le bag la cuptor, le zic.

— Să le bagi la cuptor? întreabă Danny.

— Da, trebuie băgate la cuptor, apoi uscate, după care vor fi gata. Vreți să le faceți brelocuri sau să le lăsați așa?

— Brelocuri! spune Mae.

Mike își încruntă sprâncenele către ea.

— Nici măcar nu conducem.

— Vorbește în numele tău. Eu o să conduc în curând, spune ea zâmbind.

— Bine, iau și eu un breloc, mormăie Mike.

Încep să plece și, în timp ce fac curat, Jen intră cu un tip în costum.

— Hei, mă bucur mult că te-am prins, îmi spune zâmbind. El este Chris. Este șeful departamentului meu și motivul pentru care proiectul tău a primit undă verde.

Fac un pas în spate, puțin uluită, întrucât Chris pare cam de vârsta mea, așa că sunt surprinsă că este într-o poziție mai înaltă decât a lui Jen.

— Mă bucur mult să te cunosc, îi spun, ștergându-mi mâna pe șorț, care este deja murdar. Îmi pare rău, sunt puțin... murdară.

Râd nervos, și Jen zâmbește.

— Hei, măcar nu poate spune nimeni că n-ai muncit.

Se uită în jur și rămâne cu gura căscată când vede la ce am lucrat.

— Voi ați făcut astea, azi? Sunt superbe!

— Încă nu sunt gata, așa că trebuie să le iau acasă, îi spun, sperând să înțeleagă grija din vocea mea și să nu le ridice.

Din fericire, doar se uită uimit la ele, ceea ce mă face să zâmbesc și mai larg.

— Îmi place cum ai aranjat locul, Estelle. Tuturor ne place, de fapt. Camerele, holurile... nu mai pare spital, spune Chris, întorcându-și atenția către mine.

Jen se uită la ceas.

— Îmi pare rău că trebuie să plec, dar am o întâlnire cu un furnizor.

Se uită la Chris, care îi zâmbește, și încuviințează. Când ea pleacă și ușa se închide, încep să mă simt ciudat, stând aici cu tipul ăsta în costum, fără să mai am ceva de zis. Se uită prin cameră totuși, deci nu mă simt ciudat prea mult. Mă spăl pe mâini și îmi scot șorțul, țopăind de pe un picior pe altul, înainte de a mă îndrepta spre ușă. Îmi deschide ușa și mergem împreună.

— Cât timp te gândești să continui programul? mă întreabă.

— Sincer? Nu mi-am pus problema. M-am gândit că Jen îmi va spune când nu mai sunt dorită, îi zic zâmbind.

— Ei bine, de asta am vrut să te întâlnesc, de fapt, spune el, oprindu-se când ajungem la postul asistentelor, care a fost mutat înapoi, din moment ce partea asta a spitalului este din nou funcțională.

— Pentru că vrei să nu mai vin? întreb încet.

Nu aș lua-o personal dacă mi-ar spune că nu, pentru că știam de la început că e ceva temporar, dar în mod sigur trebuie să termin acest proiect. Mă pregătesc să-i spun asta, în timp ce îi aștept răspunsul.

Chris se încruntă și se uită în spatele lui, la asistentele care sporovăiau, apoi se întoarce din nou spre mine.

— Crezi că putem merge undeva, ca să vorbim?

— Sigur. La tine în birou?

— De fapt, spune el, stânjenit, te superi dacă mergem jos, la cantină? Am cam sărit peste prânz... din nou.

— Deloc, îi zic râzând.

Pe drum, Chris îmi spune că a început să lucreze în spital încă din timpul facultății, a trecut pe o poziție mai înaltă când a absolvit și a fost promovat din nou după master.

— Cu ce te ocupi când nu ești aici? mă întreabă, după ce își ia o tavă de mâncare și mi se alătură la masă.

— Fac artă, îi spun și zâmbesc când dă din cap, ca și cum arta e un hobby. Conduc și un program după orele de școală, pentru copiii care nu au unde să se ducă.

— Uau! Trebuie să-ți placă foarte mult copiii, spune el, ștergându-se la gură.

— Bănuiesc că da.

— Ai mulți frați?

— Doar unul. Un frate mai mare, dar aveam casa plină când eram mici, așa că aș putea spune că sunt cea mai mică dintre patru frați, zic râzând.

Mă uit prin sală, în timp ce el mănâncă, și îl observ pe Oliver la o masă de pe partea opusă a camerei. Este cu același doctor cu care l-am văzut vorbind mai devreme. Nu știu cum de nu-l reperasem, dar, după cum se uită la mine, el m-a văzut acum ceva vreme. Bag mâinile în geantă pentru a-mi căuta telefonul și observ că am un apel ratat și două mesaje.

— Știu cum e, oarecum. Eu am doi frați mai mici, spune Chris.

Scot un sunet care să-i dea de înțeles că l-am auzit, în timp ce îmi caut prin mesaje.

Ai plecat?

Nu mai răspunde, tocmai te-am văzut.

Mă încrunt.

— E totul OK? mă întreabă Chris.

Mă uit la el.

— Da, sigur. Deci, ce voiai să-mi spui despre program? îl întreb, în timp ce tastez un mesaj.

Tocmai te-am văzut și eu.

— Mă întrebam dacă poți veni în continuare. Programul era cam plictisitor când era condus de doamna dinaintea ta. Mă gândesc că, poate, copiii nu erau legați de ea, fiind mai în vârstă și mai strictă, și, ca să fiu sincer, nici lucrările ei nu erau atât de frumoase, spune el, zâmbind.

— Ea e autoarea peștilor de pe perete? îl întreb.

— Nu ai idee cât de mult mi-am dorit să acopăr pereții ăia cu mâna mea.

Râd de expresia de oroare de pe fața lui.

— Și eu care credeam că nimeni din spital nu are bun-gust.

— Gusturile mele sunt perfecte. Oricum, poate o dată pe săptămână? Ar fi OK pentru tine? Ne-ar plăcea să te păstrăm de două ori pe săptămână, dar nu știu dacă cei din consiliul director ar fi de acord să plătească atât.

Mă surprinde faptul că menționează ceva despre plată.

— Nu prea m-am apucat de treaba asta pentru a fi remunerată.

— Știu, dar toată lumea are nevoie de ceva, spune el, ridicând din umeri, uitându-se la propriul telefon.

— Eu nu, ridic și eu din umeri și mă uit în telefonul meu.

Mi-e dor de tine.

Stomacul îmi tremură. Ridic privirea și văd că stă la aceeași masă, singur acum, uitându-se în continuare la mine.

De asta mă fixezi de parcă ai fi furios pe lume?

— Inimile alea pe care le-ai făcut cu copiii, spune Chris deodată. Cu asta te ocupi tu?

Aprob din cap.

— Le vinzi?

— Da, dau iar din cap.

— Cât costă?

— Ei bine, depinde de dimensiune, bănuiesc.

— Le faci la comandă sau ai câteva deja făcute?

Mă încrunt puțin, în timp ce zâmbesc.

— Am câteva făcute, dar accept și comenzi.

Chris expiră abrupt și își freacă fruntea.

— Trebuie să-i iau logodnicei mele un cadou pentru aniversarea noastră și nu am nicio idee ce să-i iau. Ai

crede că după opt ani împreună, ar trebui să știu, nu? râde el. Totuși, i-ar plăcea foarte mult una dintre inimi.

— Păi, pot aduce câteva joi, când mă întorc cu cele făcute de copii.

Zâmbește.

— Ar fi nemaipomenit. Știi unde este biroul meu? Vizavi de al lui Jen, în aceeași aripă cu tine.

— Sunt sigură că-l găsesc.

Ne ridicăm în același timp și ne uităm stânjeniți unul la altul, înapoi la telefoane și din nou la celălalt. Într-un final, îmi întinde mâna și dau mâna cu el.

— Ne vedem joi.

Îi spun la revedere și merg spre masa lui Oliver, dar se ridică înainte să ajung și-mi face semn către hol. Îl urmez într-o cameră de lângă cantină. Închide ușa în urma noastră și mă lipește de perete, sărutându-mă înainte de a apuca să spun ceva. Mă agăț de părul lui, el trage de al meu, apoi cu mâinile ținem fața celuilalt, în timp ce limbile ni se izbesc. Mă retrag, trăgând aer în piept.

— Chiar ți-a fost dor de mine, scâncesc. În general acostezi femei în camerele spitalului?

Oliver își lipește fruntea de a mea și respiră greoi.

— Sigur că nu. Niciodată nu sunt așa disperat.

Mârâie când îmi trec unghiile pe pieptul lui.

— Mai povestește-mi despre disperarea asta, domnule doctor Hart, murmur, aplecându-mă ca să-i ling linia de îmbinare a buzelor. Își împinge șoldurile în mine și gem când simt cât de tare este.

— Am nevoie de încă o întâlnire, îmi șoptește pe buze, mâinile pătrunzându-mi sub cămașă.

— Încerci să profiți de mine în mijlocul programului? îl întreb, arcuindu-mi spatele când îmi bagă mâinile sub sutien.

— Am terminat programul de mai mult de o oră, îmi spune, atingându-mi sfârcurile cu degetul mare.

— Și ai rămas?

— Te-am așteptat pe tine.

— Chiar așa? îl întreb, oftând când apleacă gura și îmi ia sfârcul.

— Hmmm, răspunde el, lipit de pielea mea.

— Și apoi ai stat și te-ai holbat la mine din partea cealaltă a camerei?

— Nu e genul tău, îmi spune el, lingându-mi celălalt sfârc.

— Ce? îi apuc capul, pentru a-i opri mișcarea, și se uită în sus la mine.

— Tipul ăla cu care ai luat prânzul. Nu e genul tău.

Nu pot să mă abțin să zâmbesc.

— Crezi că am avut o întâlnire romantică cu un tip în sala de mese a spitalului unde lucrezi tu?

Expiră prelung, ținându-mi încă sânii în mâini.

— Cum ai numi-o?

Râd, dând din cap, și îl apuc de bărbie, să-l fac să se uite din nou la mine.

— Ar fi ridicol să o numesc întâlnire. Te-ar deranja dacă ar fi așa?

Am nevoie de toată puterea pentru a nu râde de cum ridică din umeri și își mută privirea dinspre a mea.

— Vrei să spui că m-ai adus aici pentru că erai gelos?

Ochii i se îndreaptă spre ai mei.

— Nu sunt gelos.

— Deci, dacă-ți spun că tipul cu care m-ai văzut m-a invitat în oraș, o întâlnire adevărată, în afara spitalului, nu te-ar deranja?

— A făcut-o? mârâie el.

— Ar conta?

— Da.

— Pentru că? întreb, trecându-mi amândouă mâinile prin părul lui, iar el închide ochii.

— Pentru că... se lasă înspre atingerea mea. Pentru că...

— Da?

Ochii i se deschid brusc.

— Pentru că vreau să fiu eu. Vreau să fiu eu bărbatul care te scoate mereu în oraș.

— Atunci, fii bărbatul ăla, îi răspund.

— Voi fi, spune el, aplecându-se ca să mă sărute. Voi fi.

— OK, îi răspund, cuibărindu-mă în brațele lui și dorindu-mi să pot rămâne acolo pentru totdeauna.

Realitatea că s-ar putea să nu pot face asta în fiecare zi mă doare.

Ca și cum neliniștea mea l-ar contamina, se retrage și mă atinge pe obraz cu mâna.

— E doar un interviu, Elle, șoptește el, uitându-se la mine.

Trag adânc aer în piept și închid ochii. Totuși, nu e doar un interviu. Este ceva ce-ți schimbă viața. Viața e scurtă, îmi reamintesc. Uite ce s-a întâmplat cu Wyatt. Nu o să-l fac pe Oliver să se simtă prost pentru că face ceva ce iubește. Nu pot fi acel gen de fată, cea care să îi ceară cuiva să renunțe la visurile lui pentru fericirea mea. Când simt că sunt calmă, din nou, deschid ochii.

— Știu. Du-te și fă-i praf la interviu, Bean. Fă ce trebuie să faci.

Mă întind și îl sărut pe obraz. El mă apucă din nou, dar îl opresc.

— Sună-mă când te întorci.

Cumva, întorc spatele ochilor lui verzi, acelor mâini mari și calde și sentimentului de confort pe care mi-l oferă. Ies din cameră și din spital fără să mă uit înapoi.

Capitolul treizeci și doi

Stând pe unul dintre scaunele din curtea părinților mei, mă întind după o bucată mai mare de sticlă și mă înțep cu ea. Încep să înjur și alternez între a-mi scutura mâna și a-mi suge vârful degetului. Asta nu mi se mai întâmplase de... ceva vreme.

— Azi ar trebui să fie sărbătoare, spune mama, venind din spatele meu, cu două pahare de limonadă în mâini.

— Este, îi răspund, întinzându-mă după paharul pe care mi-l oferă.

— Te bucuri că ai vândut, în sfârșit, casa?

Oftez, mutând cutia din poala mea și punându-mi picioarele pe scaun.

— Fericită, ușurată, un pic entuziasmată.

— Nu tristă, spune ea, declarativ.

Mă uit spre ea și o văd zâmbindu-mi.

— Nu tristă, îi răspund și mă bucur că este adevărat.

Poate are legătură cu faptul că mi se pare că deja locuiesc cu Victor de o veșnicie. Poate am ajuns să accept că, deși o parte din mine o să fie mereu tristă pentru felul în care l-am pierdut pe Wyatt, am supraviețuit și am găsit o cale de a merge mai departe.

— Și ai vândut și tabloul ăla al lui Wyatt, care îți place atât de mult. Faci mulți pași importanți, sunt mândră de tine, spune ea, zâmbind.

— Mulțumesc. Și eu sunt, răspund, râzând ușor.

— Dar vei păstra galeria? întreabă mama, sunând tot mai mult a declarație decât a întrebare.

Mă încrunt la spusele ei.

— Bineînțeles.

— Știi că, dacă ai nevoie de ajutor pentru a deschide una nouă și a porni de la zero, suntem bucuroși să facem asta pentru tine, nu?

Tac pentru un moment. Galeria adăpostește la fel de multe amintiri ca și casa, dar, cumva, am reușit să le percep diferit. Când eram împreună la galerie, eu eram în studioul meu, Wyatt în al lui. Nu împărțeam spațiul la fel cum împărțeam dormitorul.

— Mulțumesc, dar sunt bine, deocamdată. O să mă mai gândesc atunci când îmi va expira contractul de închiriere.

— Când va fi asta?

— La sfârșitul lunii, răspund agale, iar mama dă din cap.

— Ești lenea întruchipată, spune ea, râzând scurt. Sunt multe cioburi. Câte inimi au fost sparte de data asta?

Părinții mei au o glumă recurentă despre inimile mele. Nici nu știu cum am ajuns să le fac, dar li se par frumoase și mă încurajează să continui. Primele persoane care au cumpărat inimile au fost niște femei mai în vârstă, supărate că nu aveau parteneri de Valentine's. Le-au făcut laimotivul petrecerii lor cu tema „cine are nevoie de bărbați, oricum?” Anul următor, toate trei erau măritate. Această ultimă parte este de obicei ignorată când se

spune povestea inimilor, pentru că toată lumea preferă să spună partea mai tristă, anume că toate erau divorțate și sătule să iasă la întâlniri ratate.

Zâmbesc.

— Sunt fericită să raportează că aceste inimi sunt pentru o petrecere a unei mirese.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Tipul care conduce departamentul ce se ocupă de programul meu de artă de la spital a cumpărat una pentru logodnica lui, iar ea a decis că vrea câte una pentru fiecare dintre domnișoarele ei de onoare.

— Frumos din partea ei. Probabil are mulți bani de cheltuit, comentează ea.

Ne întoarcem amândouă când tata strigă că a început să vină lumea invitată la grătar.

— O s-o pun bine, zic, ridicându-mă și întinzându-mă.

— Am ajuns! strigă Mia, pășind în curte.

Pentru prima dată, de câteva zile, simt și altceva în afară de stres.

— Ajută-mă cu asta, te rog, îi strig, ridicând una dintre cutii.

Vine agale spre mine și ia cealaltă cutie.

— Sunt așa drăguțe, spune ea, în timp ce ne îndreptăm spre casă.

Le punem deoparte în camera de zi de lângă intrare și rămânem acolo până vine mama ei. Continuăm să discutăm despre inimi, despre fotografiile Miei și despre bărbați. Același lucru se întâmplă de câte ori părinții mei organizează un grătar. Aceleași conversații... aceiași oameni... și totuși niciodată nu ne plictisim de ele. Am lipsit de la multe dintre întâlnirile astea când eram cu Wyatt, pentru că, ei bine, lui nu-i plăcea să vină. Spunea

că toată lumea îl face să se simtă ca un străin și sufeream pentru că el credea asta, așa că nu veneam nici eu. Nu regret asta, deși, la vremea aia, îmi lipseau. Familia mea a înțeles. Știau că, dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut la fel.

Victor ajunge la puțin timp după aceea, cu o fată pe care n-am mai văzut-o, urmată de o prietenă de a ei.

— Ea este Madelyn, iar ea este prietena ei, Emma, spune el, prezentându-le. Madelyn este sora lui Bobby.

Eu și Mia ne uităm una la alta, apoi ne uităm la Victor, înainte de a le saluta pe Madelyn și pe Emma, care arată ca și cum ar putea fi surorile *mele* mai mici. Primul meu gând este „oare ce crede Oliver de toată treaba asta?” Nu am vorbit foarte mult de când a plecat la interviu, săptămâna trecută. Au fost câteva mesaje și o convorbire telefonică, într-o noapte când a spus că vrea să-mi audă vocea, dar nu a fost stabilit nimic legat de situația noastră. Din fericire, am fost destul de ocupată cât să am timp doar noaptea să mă gândesc la asta sau în momente ca acesta, când realitatea mă încolțește.

— Jenson este pe drum, spune Vic, după ce pleacă fetele.

Îi place să o țină la curent pe Mia cu ce se întâmplă cu prietenul lui. Măcar nu e atât de nechibzuit încât să lase ca el să intre aici valvârtej, și ea să fie luată prin surprindere.

— Credeam că e plecat într-o delegație, spune Mia, mai încet decât vorbea cu câteva momente mai devreme.

— A fost reprogramată, spune Vic și se întoarce cu spatele.

— Cum ai ajuns să vii cu sora lui Bobby, până la urmă? îl întreb, arătându-le cu capul pe femeile care acum vorbesc cu mama și Bettina.

— A petrecut noaptea la mine.

Mă holbez la el.

— Te-ai culcat cu sora prietenului tău? Câți ani are?

— Relaxează-te, spune el, râzând de expresia feței mele. E destul de mare și suntem amândoi adulți care au consimțit. Mi s-a părut soluția politicoasă, având în vedere că au stat foarte târziu, iar Emmei îi era rău, pentru că băuse toată ziua.

Simt cum mi se aprind urechile, auzindu-i mărturisirea, dar încerc să nu-mi las furia să se vadă. Are dreptate în ceea ce privește partea cu consimțământul, dar este atât de ipocrit pentru că s-a cuplat cu sora mai mică a prietenului său, când toată viața și-a avertizat prietenii să stea departe de mine.

— Fratele ei unde era?

— Lucra la un caz.

— Nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu ea, îi spun, fixându-l cu privirea.

— Doar nu are șapțișpe ani, spune și el, ca și cum ar fi ofensat.

Cu coada ochiului o văd pe Mia încrucișându-și brațele. Fac același lucru și îl străpung și mai tare cu privirea, trimițându-i săgeți către creier. Vic râde înfundat și se uită în podea.

— Îmi place de ea, OK? spune el, îndepărtându-se.

Mă întorc spre Mia și îi spun, fără vorbe, că îl urăsc, la care ea dă scurt și aprobator din cap. După ce ura comună pentru fratele meu este stabilită, ne întoarcem afară și ne punem câte un pahar foarte mare de sangria, făcută de mama ei.

— Ești bine? o întreb pe Mia, care arată de parcă a văzut o fantomă.

Când dă din cap, fără să zică un cuvânt, îi urmăresc privirea și îi văd pe Jenson și pe Oliver, care intră vorbind și râzând, arătând ca și cum ar fi scoși dintr-o nenorocită de reclamă la Abercrombie. De parcă nu ar fi vinovați de disconfortul și neliniștea noastră. Simt un vârtej interior când îi văd.

— Vrei să pleci? Putem, pur și simplu, să ne strecurăm și să dispărem, îi sugerez, sperând să fie de acord, dar nu e.

Afișează un zâmbet și se întoarce spre mine cu ochii limpezi.

— Nu, părinții tăi sunt foarte fericiți că anul ăsta ești aici, spune ea, luându-mă de mână. Voi supraviețui.

— Mereu supraviețuim, nu-i așa? spun eu, zâmbind trist, uitându-mă la Oliver și Jenson cum merg la Vic și la fete.

Amândouă îi întâmpină pe băieți cu îmbrățișări mult prea entuziaste, care mă fac să simt un gol în stomac. O strâng mai tare de mână pe Mia, văzând-o pe Emma cum îl înfășoară, practic, pe Oliver, care se uită în jos la ea, zâmbindu-i.

— Îl sun pe Nathan, spune ea deodată, lăsându-mă cu gura căscată.

— Nu o s-o faci, îi spun, zâmbind, în ciuda faptului că nu vreau.

Niciuna dintre noi nu joacă jocuri psihologice, în mod normal, și nu încercăm să facem pe cineva gelos. Eu nu am avut de ce să încerc să-l fac gelos pe Wyatt, pentru că era foarte gelos de felul său, dar nici Mia nu a fost vreodată așa. Prietenii fratelui meu au toți ceva în comun: sunt siguri pe ei. Atât de siguri, încât cred că ei pot seduce orice femeie. Jenson a tratat-o mereu pe Mia ca și cum nu ar fi putut să-l părăsească niciodată, nu pentru că era

rău, ci pentru că o considera a lui. Pe cât de expansivă e Mia acum, cu Jenson era exact invers: îl servea mereu și mereu era tăcută în preajma lui, pentru că el era cel gălăgios. Când treburile nu au mai mers bine, a ieșit din carapace, ca o mumie gata de renaștere. Știu că folosește comentariile gălăgioase ca pe un scut, pentru că nu a mai fost la fel după despărțirea de Jenson. Nu în public, în orice caz. Singurele dăți când am parte de adevărata Mia sunt cele ca momentul de acum, când este vulnerabilă și tăcută. Mă uit spre ei, cum vorbesc și râd, împreună cu fetele alea, și decid că... la naiba... și noi ne putem distra.

— Spune-i să vină cu niște prieteni, îi zic, uitându-mă la părul lui Oliver, care acum e scurt.

Probabil că l-a tăiat înainte de interviu. Bineînțeles că e încă superb, dat pe spate, astfel încât se revarsă peste gulerul tricoului polo. A renunțat și la barbă, așa că arată mai curat, aproape nu i se mai vede.

— Hai să mergem, spune Mia, tastând furios pe telefon. O să ne întoarcem.

O urmez pe ușa laterală și râd când mormăie un „ne-norociților”. O iubesc.

Mergem sus, în camera mea, și mă ajută să aranjez inimile la care lucram, până când ne sună Nathan, ca să ne anunțe că sunt afară. Năvălim, practic, pe scări, pentru a-i întâmpina pe Nathan, Hunter (da, primul meu iubit, Hunter) și Steven. Sunt tipi cu care ne petreceam timpul în liceu și în facultate. Sunt oameni distractivi și drăguți.

— Nu te-am văzut de ani de zile, îmi spune Hunter, după ce ne îmbrățișează strâns pe fiecare.

— Știu. Ce s-a întâmplat cu fata aia cu care te vedeai? Emily?

— Suntem într-un fel de pauză. Relațiile la distanță sunt grele, spune el, ridicând din umeri. Totuși, cred că suntem într-un fel de relație.

Zâmbesc când spune asta. Vorbim o vreme și uit complet de petrecerea din curtea din spate și de băieții pe care încercăm să-i facem geloși. Sunt destul de sigură că și Mia a uitat. Ne simțim din nou ca în liceu și, câteodată, să te simți infantil e tot ce trebuie. Râdem și glumim despre zilele când Nathan făcea lupte și, după o scurtă demonstrație în care mă folosește ca partener, aterizez cu un genunchi în podea. Deși râd, mă doare.

— Ești OK? întreabă Nathan, inspectându-l îngrijorat, ca un medic traumatolog ce este.

— Sunt bine. Evident, prea bătrână ca să mă mai joc așa, dar o să supraviețuiesc, spun eu, făcându-ne pe toți să râdem.

— Haide, o să te duc în cârcă înăuntru, de dragul vremurilor trecute, îmi zice Hunter și îmi face cu ochiul.

Hunter, din cine știe ce motiv, aleargă în curte strigând ceva despre o invazie zombie apocaliptică. Sunt destul de sigură că încearcă să imite pe cineva din *The Walking Dead*, dar vocea folosită nu e deloc potrivită. Mă țin strâns de el, râzând în hohote, iar Mia, Nathan și Steven vin după noi. Râdem atât de tare, încât mulțimea din curte se întoarce la unison către noi.

— Super, s-a stricat cartierul, spune Vic, zâmbind, când Hunter se oprește să-l salute, ținându-mă, încă, pe umăr. Vic și prietenii lui i-au plăcut mereu pe băieții ăștia. Făceau surf împreună în trecut și sunt destul de sigură că încă joacă fotbal cu toții de Ziua Recunoștinței.

— Nu ne-am văzut de mult, spune Hunter, salutând pe toată lumea, cu mine încă atârând pe umărul lui. Mă

plâng de genunchi și sunt pe cale să sar de pe umărul lui, când mă învâрте și mă prinde în brațe, ca și cum am face parte dintr-o trupă de majorete, capul atârнându-mi și părul atingându-mi iarba.

— Ai de gând s-o pui jos? Știi că nu-i face bine circulației sângelui dacă stă prea mult în poziția aia, zice Oliver, doctorul de parcă l-ar fi întrebat cineva.

Toată lumea pufnește la spusele lui.

— Omule, te rog, lasă munca la locul de muncă, spune Jenson.

— Vrei să mă lași jos? îi zic, râzând, în timp ce îmi dau la o parte părul de pe față.

Hunter râde, se uită în jos la mine și scutură din cap. Când se lasă spre mine, fac ochii mari. Nu cred că are de gând să mă sărute, dar totuși sunt neliniștită. Se apleacă spre urechea mea și îmi șoptește destul de tare cât să audă toată lumea:

— Sunt zombie prin preajmă, încă, dar, dacă genunchiul ți-e bine, te pun jos.

Râd când se retrage și îl plesnesc peste piept, apoi mă scutur, pentru a mă pune cu picioarele pe pământ. Mă țin de brațele lui până îmi recapăt echilibrul.

— Dacă voiai să mă pipăi, trebuia doar să-mi ceri voie, spune el, flirtând.

— Ți-am zis că suntem prea bătrâni pentru jocuri din astea. Am amețit, îi zic.

— Tu ești prea bătrână. Eu mă simt bine. Dacă vrei să mai încercăm o dată, mai târziu, știi unde mă găsești.

— Elle, pot să vorbesc cu tine un moment? spune brusc Oliver.

Și eu, și Hunter ne întoarcem spre el, la fel fac Vic și Jenson.

— Bănuiesc că da? scâncesc eu.

Când îi văd privirea languroasă din ochii aceia verzi, inima mi se prăbușește undeva între ficat și vezică. Mă uit la Hunter și îi zâmbesc.

— Mă întorc imediat.

El zâmbește și ridică din umeri.

— Ne găsești aici. Vino înapoi, Meep, e rândul tău! spune el, uitându-se la Mia, care râde și se dă înapoi.

— Lucrurile tocmai au devenit interesante, mormăie Jenson.

— Nu-ți permiți să mai capeți un ochi vânăt, zice Vic, în timp ce eu îl urmez pe Oliver și nu-i mai aud.

Mă conduce sub pomul uriaș din partea opusă a curții. Merg până ce mă aflu exact în fața lui, în locul unde trunchiul copacului ne ascunde de privirile fratelui meu și ale celorlalți.

— Ce este? îl întreb, uitându-mă la iarba dintre picioarele noastre.

— Ce este? spune el. Ce este? Asta ai de spus?

Oftez și mă uit în sus la el, obosită. Urăsc faptul că fața lui îmi face inima să bată atât de tare. Urăsc că ochii lui și felul în care mă privește fac orice altceva să pară insignifiant.

— Cum a fost interviul? îl întreb.

Închide ochii pentru o clipă și-și trece mâna peste păr.

— Îmi place tunsoarea asta, spun eu. Și barba tunsă.

Oliver deschide ochii și zâmbește, un zâmbet scurt, dar îl accept.

— Mulțumesc. Iar interviul a mers foarte bine. Interviuurile... au fost două...

Se uită peste umărul meu când spune asta, așa că aștept. Când văd că nu mai zice nimic, zâmbesc neliniștit.

— Bravo, știam că așa va fi.

Ne uităm prelung unul la altul, în liniște, și aș vrea atât de mult să-și pună buzele catifelate peste ale mele și să mă sărute, pentru a încheia ezitarea asta.

— Deci... Hunter... spune el, în sfârșit.

Îmi scapă un râs scurt.

— Nu ieșim împreună sau ceva de genul ăsta, dacă într-acolo vrei să duci discuția, îi spun, amintindu-mi întâlnirea noastră de la spital.

— Nu asta voiam...

Se oprește din vorbit, oftează și se reazemă de trunchiul copacului, lăsând capul pe spate, expunându-și gâtul. Nu vreau nimic mai mult decât să mă aplec și să îi sărut mărul lui Adam.

— Este foarte greu pentru mine, Elle. Nu cred că înțelegi cât de greu.

— Ce anume? îl întreb, iar inima mi se strecoară în gât, așteptând să arunce bomba că mă părăsește.

Mă privește din nou.

— Chiar am crezut că îl voi pocni adineauri. Pe Hunter, vreau să zic.

Inima îmi tresare când admite asta și mă îngrozește faptul că gelozia lui are acest efect asupra mea. Uram gelozia lui Wyatt, mă sâcăia și mă enerva, dar când Oliver spune asta, simt că sunt pe cale să încep să cânt.

— De ce? îl întreb, apropiindu-mă.

— Pentru că a intrat cărându-te în brațe, fără nicio grijă. E atât de ușor pentru el. Vic nici nu a clipit când v-a văzut.

— Pentru că suntem prieteni, îi șoptesc, venind un pic mai aproape de el.

— Știu asta, dar totuși mi-am imaginat ce s-ar fi întâmplat dacă eu aș fi făcut la fel și rezultatul din mintea mea nu a fost deloc la fel de plăcut.

— Vrei să zici că ar trebui să încetăm? îl întreb și mă uit între picioarele noastre.

— Nu. N-aș zice asta niciodată.

Hotărârea din vocea lui mă face să ridic ochii spre el.

— De ce?

— Am mai discutat despre asta, spune el încet, întinzând mâna după a mea. Te vreau.

— Atunci, ia-mă! îi răspund, iar fața i se înnegurează.

Își intercalează degetele cu ale mele și mă trage mai aproape.

— Ne vor prinde, îi șoptesc.

— Te vreau atât de mult în momentul ăsta! spune el mârâit, lipit de obrazul meu.

Mă dezlipesc de el și îi dau drumul mâinii, uitându-mă la el printre gene.

— Poate ar trebui să mergi în baia din lateralul casei, peste câteva minute, îi șoptesc conspirativ.

Îmi doresc asta... orice ar fi asta. Atât cât pot să o am, o vreau.

Își mușcă buza de jos.

— În cinci minute.

— Cinci minute, spun eu, zâmbind, în timp ce mă îndepărtez de el și mă îndrept spre Mia.

— Ce a vrut? șoptește ea.

— A zis că a vrut să-l omoare pe Hunter când ne-a văzut intrând.

— Ăla a fost chiar un spectacol. Și Jenson se tot holbează la mine de când am ajuns, spune ea, râzând.

— Păi știam că asta se va întâmpla.

— E așa un nenorocit. Un nenorocit care arată bine și e prea responsabil, zice ea, referindu-se la Jenson și dând din cap. Ți-a zis Bean dacă a obținut postul?

Îmi ȋugui buzele.

— A avut interviuri, mă îndoiesc că i-au oferit ceva pe loc.

Mă doare inima la gândul că ar putea să accepte un post atât de departe, cândva în viitorul apropiat. Am decis să folosesc aceste ultime săptămâni împreună sau o lună, exact pentru asta, pentru a fi împreună. Îmi voi face griji pentru restul mai târziu. Mă voi confrunța cu durerea când mă va lovi și recunosc că sper în secret că nu va fi cazul.

— Oameni buni, fripturile sunt gata! strigă mama.

Mulțimea pare să se miște grupat spre ea.

— Nu vii? mă întreabă Mia, văzând că rămân în urmă.

— Vin imediat, trebuie să iau ceva dinăuntru, îi spun, mergând în direcția opusă, în timp ce ea țâșnește pentru a-i prinde din urmă pe Steven, Nathan și restul găștii.

Odată ajunsă în baie, răsuflu de nerăbdare. Când aud pași, inima îmi sare o bătaie și se oprește cu totul când Oliver intră cu mine în baie, prezența lui acaparându-mi atenția. Îi străbat corpul cu privirea, un corp pe care nu cred că o să mă plictisesc vreodată să-l privesc. Mi se pare că mi-a provocat reacția asta de când mă știu. Întinde mâna în spate, pentru a încuia ușa și afișează zâmbetul acela lent, senzual, care mă face mereu să mă transform într-o versiune a mea mai delicată. Peste o clipă, mâinile lui sunt în jurul mijlocului meu, trăgându-mă în față, iar buzele lui le prind pe ale mele într-un sărut ușor. Este un sărut încet, tandru, care îmi înnoadă măruntaiele.

Mâinile mi se întind spre fața lui, disperată să ating totul deodată, gâtul lui, brațele, cămașa și, chiar dacă suntem în baie și se presupune că ar trebui să ne grăbim, expresia lui îmi spune altceva. Își desface blugii și îi trage

în jos, odată cu boxerii. Ochii lui distrug toată hotărârea pe care o aveam adunată, în timp ce mă privește făcând același lucru. Îmi scot papucii, blugii, chiloții și mă întorc cu spatele, ținându-mă de chiuvetă, iar privirea o întâlnește pe a lui în oglindă. Când mă aplec, ochii lui se desprind de ai mei, pentru moment, ca să se uite la ce am pregătit pentru el. Când privirea i se întoarce la a mea, foamea din ea mă face să mă țin și mai strâns. Ochii îmi întârzie pe lungimea membrului lui și îmi ling buzele de nerăbdare, la gândul că-l voi simți înăuntrul meu, din nou.

Oliver se bagă între picioarele mele și, pentru un moment lung, doar mă apucă de fund cu ambele mâini, cu ochii închiși, respirația umflându-i pieptul. Pășesc în spate și îl îndemn să intre în mine, dar el continuă să-mi pipăie fesele și să-și plimbe degetele în sus și-n jos pe coapsele mele.

— Sunt gata, îi șoptesc, tremurând la atingerea lui.

— Știu.

Se apleacă și mă sărută între omoplați.

— Mereu ai fost gata pentru mine.

Se afundă în mine, încet, complet și mă mușc de buză, ca să nu țin.

— Ești atât de pregătită pentru mine, mârâie el, crescând ritmul mișcărilor.

Îmi pun o mână pe umăr, iar cealaltă pe talie, mișcările devenind mai puternice. Încerc să nu scot niciun sunet, dar nu mă pot abține. Mă simt atât de plină, atât de bine.

— Șșșș, îmi murmură sub ureche, lingând locul. Ești perfectă, Elle. Perfectă pentru mine.

Vorbele lui și expresia de adorație pe care o văd în oglindă îmi fac inima să accelereze și mai tare.

— Oliver, gem eu și îmi mușc buza, când își mișcă mâna să-mi frece clitorisul.

Mișcărilor devin mai rapide, sunetele umede ale pelvisului său izbindu-se de fundul meu devenind și ele mai rapide și mai zgomotoase.

— Elle, gâfâie el, lipit de mine, urmat de o tiradă de *termină, te rog, termină, iubito! Nu pot suporta când te înfășori așa pe mine*. O scânteie mă străbate, începând de la vârfurile degetelor până în creștet, și se întinde ca focul de prerie, în timp ce mă chircesc pe dinăuntru. Sunt zguduită de un orgasm, iar el își dă drumul în mine.

Oliver își ascunde fața în gâtul meu și respiră greoi, las capul în jos și încerc să-mi trag sufletul. Afară se aud pași și ridicăm brusc capetele, uitându-ne alarmați unul la altul. Tresar când iese repede din mine, dându-mi șervețele, și încep să mă îmbrac, în timp ce el își încheie nasturii. Nu suntem nici pe departe prezentabili, părul meu arată ca naiba, iar fețele ne lucesc de la partida rapidă de sex, dar îi fac oricum semn să iasă. Închide ușa după el, dar aud voci zgomotoase imediat ce iese, urmate de o mișcare a clanței.

— Cine naiba e înăuntru?

Respirația mi se oprește în gât și icnesc panicată când realizez că afară se aude vocea acuzatoare a fratelui meu.

— Jur pe Dumnezeu, Oliver, te iubesc. Ești fratele meu, dar dacă înăuntru este cine cred eu... zice el, lăsând ideea neterminată, ca să-l fiarbă puțin.

Pocnește în ușa cu mâna.

— Deschide ușa! țipă el, făcându-mă să sar în spate.

Dar nu pot, pentru că sunt total împietrită. Complet împietrită, holbându-mă la ușa, în timp ce mă cuprinde un nou val de nerăbdare, o nerăbdare total diferită față

de cea pe care o simțeam venind înapoi. În sfârșit, când simt lacrimi formându-mi-se, merg să deschid ușa, dar mă opresc când îl aud vorbind din nou.

— Estelle lipsește de la masă. Doar Estelle și tu lipșiți. Nu e la ea în cameră, Mia nu are nici cea mai vagă idee unde e, Hunter nu știe unde e... și încerc din răputeri să bănuiesc că nu a fost cu tine în baie, spune Victor, cu voce joasă și amenințătoare.

— Sunt îndrăgostit de ea, OK? spune Oliver deodată.

Genunchii mi se înmoaie și îmi dau lacrimile. Apăs clanța și deschid ușa. Fratelui meu îi pică fața și, de îndată ce reușește să-și revină, privirea îi devine criminală.

— Sora mea? spune el. Ți-o tragi cu sora mea? țipă, de parcă ar avea nevoie de altă confirmare, pe lângă faptul că sunt acolo.

Oliver îmi aruncă o privire care mă strânge și mă ține pe dinăuntru.

— Sunt îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostit? urlă Victor, împingându-l înapoi.

Mă reped spre ei și îl apuc pe Victor de braț.

— Vic, oprește-te!

— Ești îndrăgostit de ea? Cum să fii îndrăgostit de ea când urmează să pleci? Tocmai ai acceptat un post la patru ore de aici, nenorocitul! strigă el.

— Ți-au oferit un post și l-ai acceptat? îl întreb încet, cu vocea tremurândă, și îi dau drumul brațului lui Vic. El folosește momentul pentru a face un pas în față și a-l lovi cu pumnul pe Oliver.

Oliver se clatină și se ține de față, dar privirea îi rămâne la mine.

— Aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta.

— Nici măcar nu i-ai zis? țipă Vic și îl lovește din nou. Ți-o tragi cu sora mea și nu ai avut nici măcar decența să-i spui că pleci? De când durează treaba asta?

— Asta ne privește pe mine și pe ea, spune Oliver, scui-pând sânge, cu mâinile încleștate pe lângă corp, ca și cum i-ar trebui toată stăpânirea de sine ca să nu lovească înapoi.

— Pe tine și pe ea? Nu există tu și ea! țipă Victor, respirând adânc și întorcându-se spre mine. Elle, nu există tu și Oliver.

Spune cuvintele și nu știu cum îmi arată fața, dar dacă e la fel de dărâmată precum mă simt pe dinăuntru, probabil că observă și el. Asta îi aprinde un nou val de furie.

— Nenorocitul! spune el, îndreptându-se din nou spre Oliver, și atunci reacționez, apucându-l de braț pe Vic, ținând cât pot de tare și trăgându-l în spate. Oricât m-ar dura, nu vreau să mai dea cu pumnii în Oliver, care stă și ia bătaia ca și cum o merită.

— Oprește-te, Victor! Oprește-te! îi spun plângând.

— Știi prin câte a trecut? Ai vreo idee prin ce a trecut în ultimul an? Nu are nevoie de unul ca tine, care să o distrugă iar! continuă Vic să țipe.

Până la urmă, mulțimea de oameni vine spre noi, apărând toți deodată. Jenson lasă să-i cadă farfuria și fuge spre noi cât poate de repede, împingându-l pe Victor.

— Nenorocitul ăsta o... trage aer în piept, plin de furie. Și-o trage cu Estelle!

— Nu ne-o tragem, mârâie Oliver.

Victor se lasă în față, dar Jenson îl ține.

— Am avut încredere în tine. Când a început asta? Am avut încredere în tine, nenorocitul! Îmi ești ca un frate! Cum ai putut să faci rahatul ăsta? urlă Victor.

Abia când Mia fuge spre mine și mă ia în brațe, realizez cât de tare tremur. Mă împinge în spate, departe de scandal, dar nu mă clintesc, până nu dă tata buzna peste noi.

— Victor, în biroul meu, acum! spune el, pe un ton care nu lasă mult loc pentru discuții. Oliver, în biroul meu! Acum. Victor îl fulgeră cu privirea.

— Îți vine să crezi...

— Taci din gură și treci în birou și nu-l mai atinge!

Se așterne liniștea peste noi și Oliver încearcă să treacă pe lângă ei, spre mine, dar îi fac ușor semn din cap să nu o facă, pentru că nu vreau să se agraveze lucrurile. Oricum, am nevoie de timp de gândire. Trebuie să plec de lângă oamenii ăștia și să mă gândesc. Îmi înghit emoțiile rănite și mă îndrept în liniște spre mașina Miei. Mama și mama Miei mă opresc pentru a mă îmbrățișa și ca să îmi spună cât de rău le pare, între un milion de întrebări. *Când s-a întâmplat? Îl iubești? De ce ne-ai ascuns asta?* Dar nu le răspund. Nu le spun că se întâmplă de atât de mult, încât nu mai țin minte vremea când nu se întâmpla. Nu le spun că am ascuns relația, pentru că am vrut să evit exact ceea ce s-a întâmplat sau că nu am știut ce să le zic, în primul rând. Și, în ultimul rând, nu le spun că simt că inima mi-a fost despicată atât de tare, încât nici nu s-a spart, ci a explodat, creând o mizerie sângeroasă.

Mă urc în mașină, și băieții — Nathan, Steven și Hunter — vin cu noi. Steven și Nathan găsesc o cale să se înghesuie în spate, iar eu sunt obligată să stau în față, în poala lui Hunter. Imediat ce fața mi se atinge de pieptul lui, îmi pierd controlul și încep să plâng. El mă ține în brațe, fără să spună nimic, până ajungem acasă la Nathan și coboară din mașină.

— Ne pare foarte rău, Elle, îmi spun toți, îmbrățișându-mă.

Știu prin ce am trecut, au fost prezenți la înmormântare și după. M-au ținut de mână în anii în care inima mi-a fost doar puțin ciobită, apoi doar un pic spartă, așa că e normal să fie aici și pentru a vedea dezastrul total.

Când mă urc din nou în mașină, mergem în liniște spre plajă, unde mergem de obicei, când avem zile foarte bune și altele mizerabile. Mergem la pietrele negre, care au devenit a cincea noastră roată, prietenele noastre cele mai bune, o tribună a succeselor noastre și un cărăuș al problemelor noastre. Odată ce ne așezăm una lângă cealaltă, îmi oferă mâna ei, umărul, mă ascultă și plâng până când lacrimile mele concurează cu valurile într-o simfonie tristă, sfărâmată.

Capitolul treizeci și trei

Mă consider norocoasă să fi fost îndrăgostită de două ori. Sunt oameni care nu au norocul de a întâlni o persoană cu care să rezoneze la un nivel mai profund. Eu am găsit două. I-am iubit pe amândoi la fel și totuși diferit. Unul a fost mentorul meu, prietenul meu, iubitul meu. El mi-a deschis ochii spre mărețiile de care eram capabilă. El a crezut în mine atunci când ceilalți au crezut că o să eșuez. Când l-am pierdut, am plâns în fiecare zi, timp de câteva săptămâni, am fost tristă luni în șir. Am plâns pentru pierderea unei vieți tinere, a unui far călăuzitor în comunitatea noastră și în viața mea. Încă mi-e dor de zâmbetul lui, de mirosul mâinilor lui, chiar și după ce fuma zece țigări. Mi-e dor să-l ascult cum îmi povestea despre satele pe care le văzuse și despre oamenii pe care i-a întâlnit acolo. Mi-e dor chiar și de izbucnirile lui temperamentale și de modul în care arunca vopseaua peste tot, în timp ce soarele apunea și lăsa loc strălucirii lunii. Ziua în care Wyatt m-a învățat să-mi canalizez durerea spre artă a fost ziua în care m-am îndrăgostit de el. *Sparge-le pe toate!* spunea el, ajutându-mă să sparg toate farfuriile și paharele. *Urăște lumea!* striga, dând cu

ciocanul în lingurile din lemn. M-a văzut cum m-am prăbușit și, când eram terminată, m-a cules de pe jos, cu tot cu cioburile de sticlă de pe lângă mine. Unul câte unul, le-am lipit pe toate la loc și, când am terminat, construiserăm cea mai frumoasă inimă frântă pe care o văzusem vreodată.

Primul băiat de care m-am îndrăgostit obișnuia să mă încante cu povești despre regi și regine, despre război și pace și despre cum spera ca într-o zi să fie eroul cuiva. Empatizam cu aventurile sale nocturne, uitându-mă cum își flutura vioi brațele, în timp ce își spunea poveștile și iubind felul în care ochii lui verzi străluceau când râdeam la glumele lui.

El m-a învățat ce însemna să fii atinsă și sărutată cu pasiune. Mai târziu, m-a învățat durerea care se simte când pierzi pe cineva de care ai ajuns să te atașezi. Singurul lucru despre care a uitat să mă învețe a fost cum să controlez strânsoarea pe care am simțit-o în piept și urma de suflet ce-mi rămăsese. Întotdeauna m-am întrebat dacă am ratat eu lecția asta. Acum mă întreb dacă nu cumva și el încerca să-și dea seama de asta sau dacă pur și simplu nu a simțit nimic niciodată. M-am întrebat, când a plecat în acea seară, dacă se va mai întoarce vreodată. Când lucrurile au devenit serioase cu Wyatt, mă trezeam noaptea gândindu-mă *ce ar fi dacă Oliver ar intra pe acea ușă exact în acest moment și mi-ar cere să fiu cu el? Oare aș pleca?* Nu am găsit niciodată răspunsul, pentru că el nu s-a întors niciodată. Îmi place să cred că nu mi-am bazat niciodată angajamentul cu Wyatt pe altceva decât pe dragoste, dar acel „ce ar fi fost dacă?” a rămas întotdeauna.

Spre deosebire de pierderea lui Wyatt, nu m-am oprit niciodată din a-l plânge pe Oliver. Nu m-am oprit

niciodată, pentru că inima mea nu a avut timp să se refacă înainte ca el să se întoarcă și să-și găsească iar locul în ea. Oliver m-a învățat ce înseamnă să ți se frângă inima și să-ți fie dor. M-a învățat să primesc durerea cu un zâmbet, pentru că, pe cât de frumoasă e viața, uneori ea vine în forme pe care nu le recunoaștem. M-a învățat să înțeleg că secretul iubirii – iubirea reală, surescitantă, care te înnebunește și care te golește – este că, atunci când simți că zbori, ești de fapt mai sus decât ai fi visat vreodată. Dar, atunci când te prăbușești, ajungi în cele mai adânci crevase și ești lăsat să te ridici singur de acolo.

Inimile pe care le fac eu sunt sparte, dar întregi. Sunt caleidoscoape ce lucesc în lumina soarelui. Semnifică speranța în dragoste, atunci când ai pierdut-o, pentru că, la fel ca și cu iubirea, te poți uita la un caleidoscop într-o mie de feluri diferite și poți găsi de fiecare dată ceva nou. Cioburi sau nu, dacă te uiți suficient de atent, vei găsi ceva minunat în ele și toate lucrurile minunate sunt un pic ciobite.

Capitolul treizeci și patru

De ce nu am trimis pictura prin poștă? Suspin pentru a mia oară, iar Mia oprește într-un final muzica.

— OK, vorbește! Știu că ești într-o stare groaznică și știu cât de enervantă ești când ții totul în tine, așa că spune. La ce te gândești?

Suspin din nou.

— Și oprește-te dracului din suspinat! spune ea, pe un ton care mă face să râd.

— Scuze! Sunt... mă simt ca o idioată. Știam..., mă opresc să inspir și să blochez alte lacrimi. Sunt sătulă să mai plâng după individul ăsta. Îl cunosc...

— Știi ce mă deranjează la el? zice Mia deodată, căutând să-mi strângă mâna. Cum poate cineva atât de inteligent să fie atât de prost?

Mă șterg pe față și râd.

— Asta mă întreb și eu tot timpul.

— Asta stă drept dovadă. Bărbații. Indiferent cât sunt de puternici, de inteligenți, cât succes au... le lipsește acel detaliu care îi separă de sexul mai bun.

Când ne mai potolim din râs, mă întorc cu fața spre ea.

— Știi ce mă deranjează pe mine la el? Că eu cred că mă iubește cu adevărat. O văd când se uită la mine. O simt când mă atinge. Pentru mult timp, m-am întrebat ce însemna asta pentru el, și faptul că încă nu-l pot face să rămână este destul de grăitor, nu?

Mă las pe spate în scaunul meu și dau din cap, în timp ce-mi scapă un hohot scurt.

— Amuzant e că voi toți credeți că sunt îndrăgostită de o nălucă și îl iubesc pe Wyatt, dar sunt îndrăgostită de Oliver dintotdeauna. Și tot ce iubesc la el este o amintire. Momente bune, momente rele... și doare mai mult, pentru că Oliver este o nălucă pe care o pot atinge, pe care o pot simți și care îmi atrage atenția și mă farmecă de fiecare dată când e prin apropiere, suspin eu. Viața e infectă.

Verific tabloul și mă urc în avion în ultimul moment și, chiar când îmi închid telefonul, acesta vibrează cu un apel de la Oliver. Mă holbez la el până când intră mesajeria vocală, apoi îl trec în modul pentru avion. În timpul zborului vizionez un film, care mă face să plâng, pentru că sunt o idioată, care a ales să se uite la unul nominalizat la atâtea Globuri de Aur. Până când ajung la New York, sunt deja gata să fac duș și să mă bag în pat și, după o lungă conversație cu agentul meu imobiliar, în timp ce eram în taxi, simt nevoia să beau ceva, peste toate astea. După un duș lung, mă așez în pat și ascult mesajul vocal de la Oliver. Telefonul e pe cale să se închidă, așa că nu vreau decât să parcurg acest apel și să mă culc. Imediat cum aud vocea lui, închid ochii și îmi pun brațele împrejurul... *meu*.

— Îmi pare rău, Elle, spune el pe un ton scăzut. Știu că ești în New York, dar trebuie să stăm de vorbă. Sună-mă, te rog. Înțeleg că ești ocupată, dar eu voi fi aici, așa că te rog...

Bateria telefonului meu moare înainte ca el să termine propoziția. Îl las jos cu mâna tremurândă și închid ochii. Am alte lucruri la care trebuie să mă concentrez în momentul ăsta și, chiar dacă nu pare mare scofală pentru alții, pentru mine este. Vânzarea tabloului lui Wyatt este ceva, dar despărțirea fizică de el va fi cu totul altceva.

În dimineața următoare, după ce am apăsât butonul de amânare a alarmei de un milion de ori, mă grăbesc ca să ajung la timp la apartamentul cumpărătoarei. Chiar când ajung la etajul ei, telefonul îmi sună din nou. Îmi iau ochii de la tabloul care se află în căruciorul portarului și caut prin poșetă. Când îl găsesc, văd fotografia pe care i-am făcut-o lui Oliver într-o noapte, la spital. Zâmbetul lui fermecător, sclipirea din ochii verzi, gropițele lui, toate sunt îndreptate spre mine, în timp ce țin în mână telefonul sunând. Când nu mai suport să mă uit la el, răspund la telefon.

— Elle, îmi pare rău, spune el imediat, de parcă urma să închid telefonul înainte să scoată cuvintele astea.

Vorbele lui nu fac nimic să-mi aline durerea din interior. Singurul efect e că vocea lui mă rănește din nou. Inspir în momentul în care ușile liftului se deschid și pătrund într-un hol. Priscilla Woods, cumpărătoarea, deține apartamentul de la ultimul etaj.

— Hei, răspund eu.

— Cum a fost zborul? întreabă el, iar când nu răspund, continuă. Elle, ești acolo?

— Da, sunt aici, răspund, holbându-mă la ușa întunecată, de parcă are să-mi dea puterea să duc până la capăt conversația asta și întâlnirea din apartament.

— Ești ocupată?

Îmi dreg vocea când ușa se deschide, iar portarul o salută pe persoana importantă dinăuntru.

— Da, te sun eu când ajung acasă.

Face o pauză îndelungată și pot auzi conflictul care are loc în mintea lui. *Să forțez nota sau să-i las spațiu?* Într-un final, când vorbește din nou, pare înfrânt.

— Te rog să o faci. Trebuie să vorbim.

Apăs butonul de închidere a apelului, fără să-mi iau rămas bun și ridic privirea în momentul în care Priscilla îl invită pe portar înăuntru.

— Estelle, spune ea, zâmbind, în timp ce își îndreaptă atenția spre mine. Îmi pare foarte bine să te văd din nou.

— De asemenea, doamnă Woods.

Înaintează și îi întind mâna, pe care mi-o strânge.

— Spune-mi Priscilla, te rog.

O urmez, iar tocurile noastre țacăne pe podeaua de marmură a luxosului ei apartament.

— Connor, pune-l acolo jos, te rog, spune ea către portar.

El face ce i s-a spus și se înclină, înainte să plece.

— Sunt încântată că am primit, în sfârșit, tabloul, spune ea, uitându-se la mine, din nou. Am fost surprinsă că m-ai contactat atât de repede. Ce te-a făcut să te decizi să renunți la el?

Mă uit fix la pânza încă acoperită de ambalaj și ridic din umeri.

— Mi-am dat seama că uneori, ca să poți să mergi mai departe, e nevoie să lași trecutul în urma ta, chiar dacă

doare. Mai ales dacă doare, mă corectez eu zâmbind amar.

Priscilla dă din cap aprobator. Mâinile ei îngrijite se întind după două pahare de șampanie, ce așteptau pe masă. Nu le observasem. Îmi întinde unul dintre ele și soarbe din al ei.

— Eu mi-am pierdut primul soț când încă eram destul de tineri. Ne iubeam atât de mult.

Privirea ei se mută în lateral în timp ce își amintește zâmbind.

— A fost ucis într-un accident de mașină. Un șofer beat. Nu eram împreună decât de două luni. Ne-am căsătorit la o săptămână după ce ne-am cunoscut. A fost o dragoste furtunoasă, spune ea, râzând ușor, înainte să mai soarbă o dată din pahar. Când l-am pierdut, am crezut că o să mor, dar nu a fost așa... și am găsit din nou dragostea cu Matthew. Suntem împreună deja de douăzeci de ani. Sunt douăzeci și trei de ani de când l-am pierdut pe Eric și nu trece nicio zi fără să mă gândesc la el.

Iau o gură de șampanie, sperând să înghit nodul din gât și realizez că nu e din cauza lui Wyatt.

— V-ați clădit o viață frumoasă împreună, spun eu, arătând spre fotografiile înrămate, în care apar ea și un bărbat zâmbitor.

Alte fotografii sunt ale unor copii mici și ale unor absolvenți.

— Avem o viață minunată, spune ea, zâmbind, în timp ce ochii ei îi urmăresc pe-ai mei.

Când privirile ni se întâlnesc din nou, a ei e plină de compasiune.

— Bine, hai să vedem noul meu tablou.

Tabloul ei. Respir adânc și realizez că, de data asta, nu mă deranjează. Desfac ambalajul și, pe măsură ce rup hârtiile, imaginea devine vizibilă. Ating în treacăt coada ochiului și amintirea cu el pictându-l îmi revine. Aici ne luăm rămas-bun, îmi zic.

Priscilla se joacă cu perlele colierului ei în timp ce-l admiră.

— E chiar mai frumos decât mi-l aminteam, șoptește ea.

— Este, aprob eu, răsucind hârtia în mâini și uitându-mă la ochiul ce m-a vegheat în ultimii doi ani, pe care l-am simțit mai puternic după moartea lui Wyatt.

Mai vorbim puțin și, când observă inimile caleidoscopice, promite să mă sune curând ca să poată studia și restul catalogului. Când ne luăm rămas-bun, mă uit peste umăr pentru ultima oară și îmi întipăresc în cap imaginea tabloului atârnat pe peretele ei. Mă întorc la hotel și îmi dau voie să plâng puțin pentru pierderile suferite și, când termin de plâns, încep chiar să zâmbesc. Sunt bine, în ciuda acestor lucruri și poate chiar mai bine decât eram înainte de ele. Când se lasă întunericul și îmi dau seama că mai am o noapte de petrecut în oraș și nimic de făcut, decid să las deoparte încă un aspect al vieții cu Wyatt și să mă duc să explorez de una singură.

Capitolul treizeci și cinci

Oliver
Prezent

Pot număra pe degetele unei mâini de câte ori am simțit anxietate în viața mea și nu mă mândresc să spun că asta era una dintre ele, ba chiar că nu pot să dau vina decât pe mine. Nu-mi permit să accept ideea că poate de data asta am pierdut-o, pentru că refuz să iau în calcul posibilitatea asta. Ridic telefonul și formează numărul la care am sunat în fiecare zi, de când a plecat.

— Ce faci? spune Victor după ce telefonul sună de două ori.

— A sunat? întreb eu.

— Omule, trebuie să te liniștești. Poate ar trebui să îți iei o tură suplimentară sau ceva, sugerează el.

Râd.

— Tocmai am terminat de lucrat timp de paisprezece ore. O tură suplimentară e ultimul lucru de care am nevoie.

— Nu știu ce altceva să-ți spun.

Suspin. *Spune-mi că încă mai am o șansă. Spune-mi că mi-a pomenit numele, că se gândește le mine și că nu a renunțat la noi.* Nu spun niciunul dintre aceste lucruri, doar pentru că știu că m-ar certa la nesfârșit.

— Ai vorbit cu ea? întreb eu într-un final.

S-a întors de două zile și nu am auzit nimic de la ea.

— Cam vreo două secunde. Pe lângă faptul că e supărată pe mine, a fost ocupată. Acum... face o pauză lungă și expiră. Acum își mută lucrurile din casa mea. Se pare că agentul ei imobiliar i-a găsit un loc pe plaja de care e îndrăgostită, adaugă el pe un ton jos.

De care e îndrăgostită. Cuvintele lui îmi fierb în minte câteva momente. Eu vreau să fiu obiectul acelei iubiri. Nu sunt demn de ea, dar o vreau.

— Când se mută? întreb eu.

— Ar trebui să o ajut în weekendul ăsta. A fost ocupată și cu galeria, totuși. Nu cred că te evită în mod deliberat, cred doar că e o lipsă de sincronizare.

— La naiba cu sincronizarea! spun eu, lovind volanul și expirând lung.

— O să..., face el o pauză. Bean, ești fratele meu, știi asta. Ai fost alături de mine de mai multe ori decât pot eu număra, dar ea este sora mea mai mică.

— O iubesc mai mult decât îți poți imagina, spun eu, fără să-mi pese dacă asta mă face să par slab, pentru că este adevărat.

— Știu. De asta o să vorbesc cu ea, dar chiar cred că își va reveni și te va suna.

— Te rog, doar spune-i. Dacă vorbești cu ea înaintea mea, asigură-te că-i spui.

— O s-o fac, promite el. Bine, trebuie să plec. Clientul meu tocmai a ajuns.

Capitolul treizeci și șase

Estelle

O furtună de emoții mă învăluie pe măsură ce ies din biroul agentului meu imobiliar, cu cheile noului meu apartament. Când am plecat, mi-a promis că mă va suna pentru a-mi propune și câteva locuri posibile pentru galerie. Contractul de închiriere s-a încheiat la actuala adresă și, după ce am discutat cu mama lui Wyatt, am decis să mut galeria mai aproape de mine. În prezent, e poziționată destul de aproape de vechea noastră casă și de cea a părinților lui, adică departe de noua mea casă și de părinții mei. Din nou, Felicia mi-a dat binecuvântarea ei și mi-a spus să fac orice cred de cuviință. A cerut unul dintre tablourile lui Wyatt, dar asta a fost tot.

Am parcat în fața galeriei, unde Dallas a fost o prezență permanentă în ultimele două săptămâni, iar eu îi sunt recunoscătoare. Stă chiar în fața ușii, oferindu-mi un zâmbet larg când intru, și mă salută ca pe o vedetă de televiziune.

— Of, Doamne, sper că nu așa saluți oamenii, pentru că, în ritmul ăsta, cei trei clienți ai mei vor dispărea, spun eu râzând, în timp ce el dă din sprâncene.

— Tipul ăsta, spune arătându-se pe el, a vândut un tablou azi!

Rămân cu gura căscată pentru un moment, înainte de a mă uita la el.

— Ce? Vorbești serios? Pe care?

— Pe unul de-al lui Wyatt, spune el ridicând din umeri și îndreptându-se spre tabloul marcat ca vândut.

Este cel în care a pictat o femeie dezbrăcată... bine, silueta ei. Nu mi-a spus niciodată cine era, dar am presupus că era fosta lui iubită.

— Doamne! spun eu. Chiar ar trebui să continui să lucrezi aici.

Dallas râde.

— Fac și eu ce pot. Am pus hârtiile în biroul tău. Apropo, Oliver a trecut pe aici de vreo două ori.

Mă opresc din mers și mă întorc.

— Și?

— Voiam doar să te înștiințez. Are o buză spartă. Dar încă arată bine, spune el făcând cu ochiul.

Îmi dau privirea peste cap și zâmbesc. Pășesc în birou, iau hârtiile și mă așez pe scaun. Le parcurg, ca să mă asigur că Dallas le-a completat corect, apoi ridic privirea, când observ ceva în fața mea. Este o pânză albă mare, așezată în șevaletul din fața biroului meu. Scrisul de mână al lui Oliver o acoperă. *Aceasta este pânza noastră. Hai să o pictăm așa cum vrem. Te voi iubi întotdeauna, Oliver.*

Mă cuprinde bucuria, în timp ce mă holbez la pânză. Este atât de simplu... atât de tipic lui... și îmi place la nebunie. Știu că trebuie să-l sun, dar de fiecare dată când

mă gândesc la asta, inima mi se scufundă la gândul că va pleca. Termin de semnat hârtiile și le las în același loc. Când ies din încăpere și mă îndrept spre ușă, îl văd pe Dallas vorbind la telefon.

— Când a făcut asta? întreb eu, arătând cu capul spre birou.

— Aseară.

— Știe că nu am fost pe aici de când m-am întors?

— I-am spus că nu ai fost, zice el.

— Dacă se întoarce, spune-i că am văzut mesajul. Am lăsat contractul pe masă. Mulțumesc atât de mult, Dal, spun eu, sărutându-l pe obraz.

— Orice pentru tine, draga mea, răspunde el. Iau pauza de prânz în două minute, vrei să mănânci ceva?

— Azi, nu. Trebuie să mă duc să port o conversație cu fratele meu și să-l conving să mă ajute să mă mut în weekendul ăsta.

— Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva, strigă Dallas, în timp ce ușa se închide în urma mea.

Pe drum spre Victor, o sun pe Mia, ca să-i povestesc despre pânză.

— Ce drăguț! spune ea. Ai de gând să-l suni înainte sau după ce te muți?

Suspîn când îmi parchez mașina în fața firmei de avocatură a lui Victor.

— Nu am avut timp și nu cred că se poate spune la telefon ceea ce este de spus.

— Nu cred că a plecat încă spre San Fran, spune ea.

— Nu știu ce mă sperie mai mult – să-l sun și el să fie acolo sau să-l sun și el să fie aici. Dacă este acolo, știu că a plecat definitiv. Dacă e aici, o să sper că va rămâne... dar este Oliver. Nu o să renunț la o slujbă, după ce o

primește, spun eu suspinând, după ce opresc mașina și merg spre clădire.

— S-ar putea să te surprindă, Elle, spune ea pe un ton liniștitor.

— Nu sunt sigură că vreau să o facă. Nu vreau să refuze slujba și să mă urască pentru asta.

— O să găsești tu o soluție.

După ce termin conversația cu Mia, o salut pe secretara lui Victor și mă așez, așteptând să-și termine întâlnirea. Secretara îl sună să-l anunțe că cineva din afara programului stabilit e aici să-l vadă. El îi cere să mă conducă înăuntru și parcă deja mi-l imaginez frecându-și fruntea, de parcă ar avea o tonă de cărămizi pe capul lui.

— Nu te-aș angaja niciodată, dacă aș fi un client nou, spun eu, intrând.

Ridică grăbit capul din mâini și ochii i se măresc. Imediat e în picioare, dar rămâne în spatele biroului.

— Nu te așteptam.

— Am observat.

Iau loc pe unul dintre scaunele din fața lui.

— Stai liniștit, nu durează decât zece minute.

— Pot să-mi anulez următoarea întâlnire.

— Nu e nevoie, spun eu, ridicând mâna.

— Ești gata să vorbești cu mine, fără să-mi tai capul? zâmbește el spre mine.

— Nu pot să garantez ultima parte, dar da, zic și eu zâmbind.

— Ia loc, spune el, ocupând un scaun în fața mea.

Respir adânc și las aerul să iasă, încercând să-mi dau seama de unde să încep.

— Ai încercat să-l omori pe Oliver, spun eu, făcând o pauză când văd că rotește ochii și dă din cap. Cel care i-a

bătut pe tipii ăia care râdeau de tine și te loveau cât timp erai la pământ, în clasa a șasea. Cel care a fost alături de tine când nu ai fost primit în echipa de baseball a liceului și a decis să renunțe, deși el era titular. Cel care a plecat de acasă de nenumărate ori, în toiul nopții, ca să te ia cu mașina de la petreceri, pentru că tu erai prea beat ca să conduci. Cel care te ducea acasă și avea grijă să ajungi până în camera ta.

— Cum de știi despre toate astea? întreabă el încet.

— Pentru că mi-a spus el. Pentru că de fiecare dată când făcea lucrurile alea pentru tine, venea pe acoperiș ca să vorbească cu mine, pentru că eu eram trează.

Victor și-a luat privirea de la mine, ochii lui fixându-se pe un punct dintre barul din colțul biroului și biblioteca de lângă el.

— Eram nervos. Deja am rezolvat problema asta, Elle. Era un lucru greu de acceptat... și e vorba de Bean, știi? Mi-am pierdut controlul.

— E un tip de treabă, am spus eu încet.

— E un tip extraordinar, dar tu ești sora mea mai mică. Nimeni nu e suficient de bun pentru tine, spune el, aruncându-mi un zâmbet.

Îi întorc zâmbetul și mă aplec în față, așezându-mi coatele pe biroul lui.

— Nu știu dacă o să meargă, spun eu, coborându-mi privirea peste hârtiile de pe biroul lui.

— De ce nu? Din cauza slujbei?

Dau din cap și mă uit spre el din nou.

— Da. M-a mințit. Sau a omis adevărul, bănuiesc.

— Asta nu ar prea rezista ca probă la proces, știi? zise Victor, dând din umeri.

— Ce? mă încrunt.

— Omiterea adevărului... nu este chiar același lucru ca minciuna. Dacă ați divorța...

Îmi ridic mâinile înaintea sa ca el să poată să-și termine fraza.

— Victor. Pentru cinci minute, poți, te rog, să nu vorbești despre divorț sau despre tribunal?

— Îmi pare rău. Oricum, cred că ar trebui doar să vorbești cu el, Elle. Să auzi ce are de spus, zice el cu o figură plină de remușcări.

Dau ușor din cap și îmi îndepărtez ochii de el.

— Cum ți-ai dat seama? întreabă el. Că ești îndrăgostită de el, vreau să zic.

Ridic din umeri și zâmbesc.

— Într-o noapte te-a adus acasă, după o petrecere, și eu plângeam pentru că mă lovisem la genunchi. Era ziua în care am aflat că nu o să mai pot dansa. A venit și a vorbit cu mine. L-am rugat să se mai întoarcă, și el a făcut-o. Totul era nevinovat. Nu făceam decât să vorbim, dar știi și tu cum e Oliver când spune o poveste. Se animează, ochii i se aprind și... m-am îndrăgostit de el. M-am îndrăgostit de felul lui de-a fi, de inima lui mare și de loialitatea lui față de voi. Cred că am fost îndrăgostită de el de atunci înainte, termin eu șoptit.

— Ai fost logodită cu un alt bărbat. E clar că a fost o dragoste tinerească, pe care ai depășit-o, spune el. Fac și eu pe avocatul diavolului, adaugă, ridicând din umeri.

— Uneori, asta îmi și doresc să fi fost. Nu-ți dai seama de câte ori mi-am dorit să nu fi avut decât o aventură stupidă. Am încercat să mă mint singură că era vorba doar despre sex. Am încercat să îngrop orice urme ale sentimentelor pe care le-am avut pentru el, de nenumărate

ori. Nimic nu merge, Vic. Inima face ce vrea ea, iar a mea e clar că e predispusă la durere.

Victor se freacă pe tâmpile.

— Eram atât de supărat pe el. Mai întâi, pentru că a făcut asta fără știrea mea și apoi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă enervam mai mult. E un fustangiu, știi? Dacă îi poți spune așa. Îi plac femeile. Îi plac femeile mai în vârstă. Cred că în toți anii ăștia a ieșit cu o singură fată de vârsta noastră, iar asta se întâmpla în gimnaziu, așa că, atunci când am aflat despre tine, am fost... dezorientat, cred.

— Știu și înțeleg. Îl vezi pe Bean ca pe un crai... ca pe unul care are câte o fată diferită în fiecare lună... așa că înțeleg. Și eu am crescut odată cu el, dar chiar cred că mă iubește. În ciuda faptului că sunt mai tânără decât media lui, adaug eu râzând.

Un mic zâmbet îi apare pe față și dă din cap.

— Și eu cred că te iubește.

— Dar nu contează, adaug eu. Profesia lui e mai importantă și, cinstit vorbind, nu-l condamn. Înțeleg și asta.

Închide ochii pentru un moment și inspiră adânc.

— El a fost dintotdeauna un tip care planifica totul... perfecționistul... cel care are nevoie să aibă toate detaliile puse la punct înainte să atace. Nu știu pe nimeni altcineva care să facă tabele pentru o selecție la fotbal virtual. Și știu destui tocilari, spune el ridicând din sprâncene.

Secretara lui anunță următorul client și ne întrerupe din răs, așa că mă ridic. Victor iese de după birou și mă ia în brațe.

— Te iubesc și sunt alături de tine, bine? Dacă vrei să fii cu el, sunt de acord. Îmi pare rău că mi-am pierdut controlul în halul ăla, pentru că ai dreptate -- dacă nu era

Bean, niciunul dintre noi nu era unde suntem azi. Totuși, mi-aș fi dorit să nu te muți.

L-am sărutat pe piept și am pășit în spate ca să-l privesc:

— Vrei să rămân doar ca să gătesc pentru tine.

Îmi râde în față:

— Da, e și asta o parte a motivului, dar îmi place să te am alături.

— Nu mă mut departe, Vic.

— Știu, știu. Deci, în weekendul ăsta? întreabă el.

— În weekendul ăsta, îi răspund cu un zâmbet, în timp ce mă îndepărtez de el. Și, ca să știi, sunt foarte supărată că s-a întâmplat în ziua în care ai recunoscut că te-ai combinat cu sora mai mică a prietenului tău.

Victor râde zgomotos:

— Bean a zis același lucru!

— Sunt convinsă, dau eu replica, dând din cap, în timp ce plec.

Pe drum, dau peste un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în costum și îmi cer scuze.

— A înghețat iadul sau mi s-a părut mie că te-am auzit râzând? întreabă bărbatul în timp ce eu plecam.

Secretara lui Vic îmi mulțumește că l-am lăsat într-o dispoziție bună și îmi spun să le trimit oamenilor ăștora o cutie de gogoși sau ceva, pentru că sunt nevoiți să aibă de-a face cu ticălosul meu frate în fiecare zi. Apoi zâmbesc, pentru că știu ce norocoasă sunt să-l am.

Capitolul treizeci și șapte

Nu mă duc la întâlnirea pentru prânz pe care mi-a aranjat-o mama pentru că vreau. Mă duc pentru că mi-a propus-o ca pe o oportunitate de afaceri. În realitate, e mai degrabă ca o livrare decât ca o întâlnire, însă Derek spune că putem să și mâncăm dacă tot suntem acolo, așa că accept. Când ajung la local, mă simt teribil de nepotrivit îmbrăcată, chiar dacă e vineri după-amiază și luăm masa la un restaurant din mall. Toți ceilalți par să poarte haine frumoase, iar eu port blugi rupți, bocanci și un pulover căzut de pe un umăr. Pun jos cutia cu inima pe care mama lui a cumpărat-o de la mine, mă așez și încep să mă uit pe meniu, aruncând câte o privire după Derek. Când telefonul se aude sunând în poșetă, încep să caut printre milioanele de obiecte pe care le am acolo, în timp ce oaspetele meu ajunge într-un final și se așază în fața mea.

— Pentru moment, am crezut că nu mai vii, zic eu, fără să mă uit în sus la el.

— Pentru moment, nu am crezut că o să muști moameala, se aude o voce, iar inima mea se oprește.

Ridic privirea și îl văd pe Oliver așezat în scaunul rezervat lui Derek și, pentru o grămadă de motive, sunt

confuză privind prezența lui. Totuși, nu suspin pentru că e acolo, ci pentru că gura lui e încă umflată și are două copci pe obraz. Ochii lui verzi îmi scanează fața, iar buzele lui se despart ușor de dorul care se citește pe fața lui.

— Ce cauți aici?

— Am venit să iau o inimă, spune el, încrucișându-și mâinile pe masă.

Eu las să-mi scape un râs sarcastic.

— Vorbesc serios, adaugă el.

— Bine, o găsești în cutie, spun eu, arătând cu capul spre aceasta.

Se apleacă, ia cutia de la picioarele mele și o pune pe masă. Când chelnerul se întoarce, amândoi cerem mai mult timp de gândire și îl trimitem la plimbare. Oliver deschide capacul și se uită în interiorul cutiei, scoate inima și eticheta aferentă, după care pune cutia înapoi sub masă. Mă uit la el cum studiază inima, întorcând-o de pe o parte pe alta, reflectând lumina de fiecare dată când o mișcă.

— Am acceptat slujba, pentru că gândeam ca vechiul Oliver, tipul care încearcă să aranjeze totul în viața lui, pentru că are nevoie de perfecțiune, spune el, mutând privirea de la inimă la mine. Îmi pare rău că nu m-am gândit să-ți cer părerea despre asta.

— Nu am fost supărată că ai acceptat slujba, ci pentru că nu mi-ai spus că ai făcut-o.

Deschide gura să spună ceva, dar o închide repede, înainte să mute privirea înapoi pe inima din mâinile lui.

— Asta e definiția ta pentru iubire? întreabă el, citind de pe micuța etichetă.

Înghit în sec și dau din cap.

— „Dragostea este frumoasă, distrugătoare, mișcătoare, bătuitoare. Dragostea este totul“, citește el.

Ochii lui tremură spre ai mei.

— Cine definește dragostea?

— Oamenii care o cunosc. Oamenii care au cunoscut-o și au pierdut-o.

— Și tu din care categorie ești?

— Din ambele.

Fac o pauză și mă uit în jur.

— Chiar nu vine Derek?

El ia inima, o așază înapoi în cutie cu tot cu etichetă și închide cutia. Se uită la mine din nou, încrucișându-și mâinile pe masă și zâmbește ușor.

— Chiar nu vine.

— Dar am vorbit cu el.

— Și a mințit, așa cum i s-a cerut.

Dau din cap.

— Oamenii din viața mea chiar nu au limite.

— Hai să ieșim în seara asta împreună.

Privirea mea se intersectează din nou cu a lui.

— De ce aș face asta?

— Pentru că te rog eu, spune el încet, întinzându-se după mâinile mele, pe care le trag repede și le ascund sub masă.

Dacă mă atinge, o să fiu de acord. Probabil că, oricum, o să fiu de acord, dar, dacă mă atinge, o să fiu de acord prea repede.

Chelnerul trece iar pe la noi și întreabă dacă dorim să comandăm ceva. Ne uităm unul la altul, întrebându-ne din priviri *mai stăm? Plecăm? Chiar poți să mănânci într-un asemenea moment?* Amândoi cerem câte o apă, ca să mai câștigăm timp.

— Să zicem că ies cu tine și după aia...?

— Dă-mi doar o ocazie, Elle, suspină el.

Eu îi imit suspinul și mă uit în altă direcție.

— Mă simt de parcă am mai fost în situația asta.

Oliver se ridică brusc de la masă și vine pe partea mea, mutând scaunul cu el, până ajunge să stea lângă mine. Întoarce scaunul meu, în așa fel încât genunchii noștri se ating, iar când îmi prinde ambele mâini în mâinile lui, inima mea începe să bubuie în piept.

— Ce faci? șuier eu pe un ton ridicat, uitându-mă în jur la mesele ocupate cu oameni, a căror atenție a fost atrasă de omul ăsta frumos și nebun care se joacă într-un restaurant liniștit.

O parte din buza lui s-a ridicat și, pentru o fracțiune de secundă, m-am pierdut în mica gropiță pe care am văzut-o și nu era acoperită de părul lui facial.

— Relaxează-te! Nu te cer în căsătorie... încă, spune el.

Toate gândurile mele o iau razna pentru o secundă...
Încă?

— Atunci ce faci?

Oliver se apleacă peste mine, cu fața foarte aproape de a mea, iar eu îmi țin respirația. Ochii mei tremură și se închid, când îi simt respirația peste fața mea, mișcându-se ușor peste obraji, peste nas... peste gură. Suflul lui este peste tot. Buzele lui ating vârful nasului meu, obrazul, apoi colțurile gurii, iar când nu-i mai simt respirația, deschid ochii și-l caut din priviri.

— Știu că ai avut suficientă răbdare cu mine în trecut și îți cer să mai ai răbdare cu mine încă o dată.

Nu mă mai feresc când mâinile lui se închid peste ale mele.

— Nu mai pot face asta în continuare, Oliver. Pot să accept să fiu pe locul doi, câteodată, după slujba ta, pentru că știu cât de solicitantă este și că, probabil, va deveni și mai grea, dar nu pot să fiu aruncată permanent într-o buclă, de fiecare dată când decizi să faci ceva mai bun pentru cariera ta, spun eu, căutând un semn de înțelegere pe chipul lui.

El deschide gura, apoi o închide, făcând pauză un moment, apoi lasă ochii să cuprindă fiecare dintre trăsăturile mele, de parcă le uitase în săptămânile în care am fost despărțiți.

— Acceptarea slujbei a fost o reacție automată. Am gândit ca Oliver, cel singur și ambițios și am greșit. Greșesc des. Nu ți-am spus despre asta pentru că, atunci când te-am văzut la picnic, știam că nu o să accept slujba. Nu vreau să mă mut la patru ore distanță de tine.

Apoi face o pauză, în care îmi caută chipul cu privirea.

— Nu o să fii niciodată pe plan secund, din niciun punct de vedere din viața mea, Estelle. Da, câteodată, unele lucruri vor fi dificile. Da, în unele zile, pot avea mai mult de muncă decât în altele, dar tu nu vei ajunge niciodată pe plan secund. Ți promit asta. Ceea ce avem noi este atât de special. Este atât de real. Nu vreau să mai pierd asta vreodată.

Degetele lui s-au împreunat cu ale mele.

— Ți-am spus că asta este lucrul la care oamenii visează o viață întreagă. Te rog doar să ieși cu mine în seara asta, spune el, ducându-mi mâinile la gura lui și așezându-le acolo. Te *implor* să ieși cu mine în seara asta.

Are o privire, pe care am văzut-o pe fața lui de un milion de ori în trecut, ca atunci când schimba un cauciuc

spart sau când citea dosarul vreunui pacient de la spital. Îmi dau seama că e privirea lui de om determinat. Privirea lui de *nu am de gând să mă opresc până când nu accepți*. Apoi zâmbește, cu acel zâmbet dulce, fermecător, strengăresc de *hai să pretindem că nu sunt un lup în piele de oaie*, iar acum știu că nu o să-l refuz.

— E ultima oară când sunt de acord cu asta, spun eu, după o pauză lungă.

— E ultima oară când o cer, spune el, făcând cu ochiul și ridicându-se, apoi și pe mine cu el.

Ne adunăm lucrurile și plecăm, după ce îi dau adresa noii mele case. Mai târziu, când ajung acasă, mă întreb dacă o parte din marea lui strategie nu e cumva să-mi ceară să mă mut cu el la San Francisco. Sincer, nu știu dacă aş face-o, la fel cum nu știu dacă nu aş face-o. Simt că am aşteptat asta... dintotdeauna.

Fac un duș și mă îmbrac lejer, așa cum mi-a cerut. Port jeanși și bocanci și arunc o eșarfă peste tricoul meu simplu. După ce închid ferestrele din casă, mă așez pe verandă, să mă bucur de peisaj, în timp ce aştept. Căsuța e mică, iar ușa din față este, de fapt, o ușă din spate, din moment ce veranda e cu fața spre plajă, iar locul de parcare e cu fața spre autostradă. Nu sunt surprinsă când aud pașii lui pe pavajul de la marginea casei. Oliver nu a fost niciodată genul care să folosească ușa din față.

Apare la baza treptelor verandei, dar nu m-a văzut, iar dacă a făcut-o, nu o trădează cu niciun gest. Văd cum închide ochii când se uită la apă și zâmbesc. Mâinile lui sunt băgate în buzunare, capul e lăsat puțin pe spate și emană o stare de relaxare. Duce o mână prin părul lui castaniu-deschis, după ce o boare i-l deranjase. După un moment în care a stat așa, se îndreaptă și se întoarce cu

fața spre mine, ochii lui verzi fiind surprinși când mă vede șezând acolo.

— Am fost puțin distras, chicotește el.

— E greu să nu ți se întâmple, răspund eu, în timp ce mă ridic.

Victor m-a ajutat să aduc cele mai importante dintre lucruri aici, pentru că, odată ce am luat cheile, nu am mai vrut să aștept până în weekend ca să mă mut.

Oliver face cei doi pași necesari pentru a ajunge la mine și suspină când mă privește:

— Ești gata?

— Arăți de parcă regreti că trebuie să ieșim, spun eu, râzând.

Se uită peste umăr, iar ochii mei îl urmează. Valurile se rostogolesc ușor peste nisip, stingându-se pe măsură ce soarele începe să apună. Privirea lui o întâlnește pe a mea din nou și zâmbește.

— Dacă vedeam locul dinainte, mutam întâlnirea aici.

Zâmbesc și-l iau de mână, oprindu-l în momentul în care vrea să mă conducă spre trepte.

— Mașina e în partea aia, spun eu, râzând când văd că mai aruncă o ultimă privire către plajă. Putem veni înapoi, șoptesc eu, de parcă era vreun mare secret.

Când se întoarce din nou spre mine, fața lui e serioasă și mă împinge înapoi un pas, până când spatele meu atinge ușa închisă. Brusc, de parcă se luptă cu sine însuși, se dă înapoi și inspiră.

— Hai să mergem. După tine.

Sunt puțin blocată. O parte din mine dorește să mă fi sărutat și să terminăm cu asta. O altă parte se bucură că nu a făcut-o, dar partea asta e atât de mică, încât abia o aud. Mă întorc, deschid ușa, o încui în urma noastră și

merg prin căsuță încet, în așa fel încât să aibă timp să se uite împrejur.

— Îți place? întreb eu.

— Cred că a adora este un termen mai bun pentru a descrie ce simt, spune el, cu privirea la mine.

Simt un gol în stomac și zâmbesc.

Mergem pe un drum bine-cunoscut și ignoră privirile întrebătoare pe care i le mai arunc, dar urma de zâmbet de pe fața lui mă lasă să înțeleg că le simte. Deși vreau să pun întrebări, sunt tăcută, lăsându-l pe el să vorbească primul. Totuși, el nu o face; tace până când ajungem la o casă de pe dealuri. Mașina se oprește în fața porții, iar el apasă pe un buton care o deschide lent. Conduce mașina încet în interior și o parchează pe aleea giratorie.

— Trebuie să las ceva pentru Sander, spune el. Durează doar un minut.

— Bine.

Nu sunt sigură dacă să cobor din mașină. Nu am văzut-o pe sora lui de ani de zile. Ultima oară când s-a întâmplat, îl ducea pe micul Sander într-un sling peste burta ei și, din ce îmi spusese Oliver, copilul are deja patru ani acum.

Apasă pe buton pentru a opri motorul și îmi aruncă un zâmbet:

— Un minut.

Zâmbesc și cobor din mașină, îndreptându-mă spre portbagaj, odată cu el.

— Cred că ești cea mai îngrijită persoană pe care o cunosc, comentez eu, uitându-mă la portbagajul aproape gol.

Înăuntru era doar un halat de medic și o pereche de teniși, toate aranjate cu atenție într-o parte. El zâmbește,

pune jos geanta pe care o ține în mână și trage peste cap puloverul pe care-l poartă. Gestul face ca tricoul de culoare gri, cu decolteu, pe care-l are pe el, să se ridice pe burtă, iar privirea mea e ațintită asupra lui, până când chicotește și-l lasă iar în jos. Ochii mei se ridică și îi caută pe-ai lui, iar mâna lui mă prinde de bărbie și își apropie fața de a mea.

— Tu, micuța mea Elle, aduci necazuri, spune el, cu ochii lui verzi licărind.

Coboară din nou mâna, apucă geanta și începe să meargă spre casă. Îl urmez aproape și privesc ușa, așteptând să deschidă cineva.

O mică strălucire cu păr castaniu și cârlionțat aleargă spre ușă, iar fața micuță a lui Sander apare de partea cealaltă a geamului. Ochii lui verzi se măresc cât farfuriile când îl vede pe Oliver.

— E unchiul Bean! strigă el. Mami, unchiul Bean e aici!

— Te-am auzit, vin! strigă ea, coborând pe hol și zâmbind larg după ce mă vede.

Oliver se apleacă și, imediat cum ea deschide ușa, Sander se aruncă peste el, agățându-se de gâtul lui și țipând în timp ce Oliver îl drăgălește. Cadrul cu el și acest mic și adorabil băiat este aproape prea mult pentru mine.

— Nu ne-am mai văzut de foarte mult timp, Elle, spune Sophie, întinzându-se pentru o îmbrățișare.

— Se pare că, de fiecare dată când te văd, ai vești extraordinare să-mi dai, spun eu, zâmbind, în timp ce mâinile o mângâie pe burtică, care arăta o sarcină evidentă.

Sophie face o figură, zâmbind și dând din cap.

— Vestea asta nu a fost planificată.

Ne face semn să mergem înăuntru, iar noi o urmăm în bucătărie.

— Sander, ea este Estelle. Cred că ai mai cunoscut-o, dar erai foarte mic, așa că se poate să nu ți-o amintești, spune Oliver, întorcându-l în așa fel încât să se uite la mine cu capul în jos.

— Bună, Estelle. Ai un păr foarte frumos, spune el, făcându-mă să râd.

— Bună, Sander, tu ai ochi foarte frumoși.

Oliver zâmbește spre mine și simt de parcă îmi pătrunde în măruntaie și mi le strânge, ca să fie sigur că sunt atentă la el.

— Casa ta e minunată, comentez eu, aruncând o privire împrejur.

— Mulțumesc! Dan va fi foarte bucuros să audă asta, zice Sophie zâmbind. Cum merge afacerea cu artă?

— Merge binișor, zic eu zâmbind și gândindu-mă la pictura vândută de Dallas și de numărul de inimi pe care le-am vândut de curând.

— Ador inimile pe care le faci, spune ea.

— Că veni vorba, spune Oliver, așezându-l pe Sander pe blatul de bucătărie și căutând în geantă cutia pe care i-o dădusem de dimineață. O ia și i-o dă surorii lui, apoi caută iar în geantă și scoate o figurină de jucărie a unui supererou, pentru Sander.

— Oau! Grozav! Mulțumesc, unchiule Bean, spune Sander, încercând să scoată cu forța jucăria din ambalaj.

— E atât de frumoasă! spune Sophie, ținând inima în mână. Mulțumesc!

Zâmbesc și roșesc puțin, lăsând privirea în pământ. Zâmbetul lui Oliver face ca fața mea să se încingă și mai mult. Îmi place ceea ce fac. Sunt mândră de arta mea, dar mă face să mă simt ciudat când cineva ca Sophie, de la care aștept aprobare, într-un fel, o examinează.

— Nu mai fi atât de drăguță, mârâie Oliver în urechea mea.

Zâmbesc și îl împing cu umărul.

— Ai făcut multe ca astea? întreabă Sophie.

— Da, dar am de gând să mă opresc pentru o perioadă.

— Serios? întreabă ea, aparent surprinsă.

Simt și privirea lui Oliver ațintită asupra mea. Chiar nu am spus asta nimănui până acum.

— Simt că, dacă fac prea multe, îmi pierd unicitatea. Nu că ar fi chiar atât de speciale, dar înțelegi la ce mă refer.

Roșesc din nou. Nu-mi amintesc ultima oară când m-am simțit pusă sub microscop.

— Înțeleg exact ce spui, zice Sophie, dând din cap. Așa simt și eu în legătură cu poveștile mele. Ador să le scriu și să le ilustrez, dar, câteodată, simt că, dacă scot prea multe deodată, nu ar fi decât alte povești de Sophie Hart. Înțeleg.

— Da, deci se poate să iau o mică pauză. Adică voi continua să le pictez și să le asamblez, nu pot să mă opresc dintr-un buton, dar probabil că nu le voi mai vinde, pentru o perioadă.

— Bine, noi trebuie să mergem. Voiam doar să aduc astea, înainte să fiu ocupat cu altceva, spune Oliver, sărutându-l pe Sander pe frunte și ajutându-l să coboare. Apoi ocolește, o îmbrățișează pe sora sa, râzând la ce îi șoptește ea în ureche.

Îmi iau rămas-bun de la Sander și Sophie.

— Știi ce o să ai? întreb eu, după ce o îmbrățișez.

— Vrem să fie o surpriză. În momentul ăsta, nu contează, știm doar că o să-l avem, spune ea, zâmbind.

— Interesant.

— E o nebunie, asta este, zice Oliver, dând din cap.

— Nu începe, Oliver.

— Zic și eu, ridică el din umeri.

Sophie își dă ochii peste cap, se uită la mine și arată spre el:

— De asta a avut nevoie de atâta timp să ajungă la tine, știi asta, nu?

— Sophie! icnește Oliver.

— Zic și eu, răspunde ea, imitându-l.

Oliver mă cuprinde cu brațele lui, în timp ce mergem spre mașină, și își lipește fața de gâtul meu.

— Ți s-a părut amuzant?

— Faptul că toată lumea spune că ești ca un fund încordat, când e vorba de detalii? Da.

Mă ciupește de lobul urechii și deschide ușa mașinii pentru mine:

— Că tot vorbeam de fund...

— Of, Doamne! spun eu, rânjind și râzând, în timp ce mă așez pe scaun.

— Ziceam și eu, completează el, pornind mașina.

După vreo două minute de ceartă pe tema muzicii pe care să o ascultăm — hip-hop-ul lui sau folkul meu — ajungem să nu mai ascultăm nimic, pentru că sună telefonul, iar vocea fratelui meu se aude din difuzoarele mașinii.

— Ești cu sora mea? întreabă el de la bun început.

— Da, și ești pe Bluetooth, răspunde Oliver.

— Bună, Elle, spune Victor.

— Bună, Vic, răspund eu.

— Ce faceți? Jenson e din nou în oraș și vrea să ne întâlnim ca să bem ceva la barul obișnuit, vreți să veniți? întreabă el.

Oliver îmi aruncă o privire cu colțul ochiului.

— Cumva, ăsta e limbaj codat pentru „adu-o la bar pentru o întâlnire în grup, ca să înțeleagă că nu iei în serios relația cu ea”? întreb eu, ridicând o sprânceană spre Oliver.

Oliver rămâne cu gura căscată, râzând surprins. Victor rămâne tăcut o secundă, apoi începe să râdă cu Oliver.

— În niciun caz, spune Victor.

Oliver îmi găsește mâna și o strânge.

— Doar ca să fiu sigur că înțelegi, asta va fi complet opusul. Va fi felul meu de a spune „sunt atât de serios în legătură cu fata asta. Vreau să o iau oriunde cu mine, cu orice ocazie”, spune el, uitându-se la mine, când ajungem la un semafor.

— Asta o să fie interesant, spune Victor. Vă păstrez două locuri.

Mai râdem încă o dată, când conversația se încheie.

— Așa vreau să fie, Elle. Întotdeauna! spune el, în timp ce parchează în fața barului.

Când coborâm, își pune brațul în jurul meu și mă trage spre el.

— Vreau să te duc aici și, dacă decizi că nu vrei să vii, vreau să primesc mesaje de la tine, în care să-mi spui că ți-e dor de mine.

Mă întorc spre el când ajungem la ușă.

— Și eu vreau asta, răspund eu, zâmbind.

Intrăm, ținându-ne de mână și suntem primiți cu fluierături din partea lui Jenson și aplauze din partea lui Victor. Ne așezăm unul lângă altul, vorbim, râdem la fel cum o făceam dintotdeauna, dar, de data asta, liberi și totul se simte de parcă se așază, într-un final, la locul său.

Capitolul treizeci și opt

— Te pricepi atât de bine la copii! Îți dorești copii? Întreb eu, în timp ce Oliver înaintează pe șosea, după ce plecăm de la evenimentul caritabil al spitalului.

Mâna lui o găsește pe a mea în poală și arunc o privire la fața lui serioasă.

— Începem cele douăzeci și unu de întrebări?

— Poate, răspund eu, strângând din buze.

— Putem să începem cam în... trei minute? Câte întâlniri crezi că am avut până acum?

Mă încrunt puțin, încercând să-mi dau seama în mintea mea.

— Nu știu... Oau, chiar nu știu, spun eu încet. În mod clar, mai multe decât anticipasem.

— Drăguț, Elle, foarte drăguț, spune el, în timp ce întoarce pe strada părinților mei.

— Ce naiba? întreb eu, mai mult pentru mine, decât pentru el.

Oliver îmi strânge mâna și nu răspunde, doar face cu ochiul și parchează mașina pe aleea părinților mei.

— Știi că sunt plecați din oraș weekendul ăsta, nu?

Oliver nu spune nimic, doar coboară din mașină și vine repede pe partea mea ca să-mi deschidă ușa. Mă apucă de mână și se uită la mine înainte să suspine și să mă sărute pe creștet. Îl urmez, în timp ce deschide poarta și pătrunde spre spatele casei, trecând de baie, unde am fost ultima oară împreună. Se oprește când ajunge la ușa din spate.

— Du-te în bucătărie. Am lăsat ceva acolo, spune el.

— Ai de gând să te cațări în copac? întreb eu, holbându-mă la el.

— Vrei să nu mai pui întrebări, până când e momentul? chicotește el.

— Bine, spun eu nu prea convinsă.

Descui ușa și o deschid, mă îndrept spre bucătărie. Ridic un bilet pe care scrie *Pentru genunchiul tău*. Mă uit încruntată la el, până când observ un ciob negru sub el. Mă lupt cu emoțiile copleșitoare ce încep să se adune în pieptul meu, în timp ce îl ridic. Părăsesc bucătăria și mă îndrept spre scări. Ridic piciorul să fac un pas, dar mă opresc cu un suspin adânc, când observ că este câte un bilet pe fiecare treaptă și, lângă fiecare dintre ele, câte un ciob negru.

Pentru dans.

Pentru atunci când te-am încuiat într-o cameră întunecată.

Pentru atunci când ți-am rupt pânza.

Pentru atunci când te-am numit Găină (și am vorbit serios).

Pentru fiecare ocazie când m-am făcut că nu te văd.

Pentru fiecare sărut pe care nu ți l-am dat.

Pentru fiecare zâmbet pe care l-am pierdut.

Pentru fiecare realizare pe care nu am apucat să o împărtășim.

Pentru fiecare dată când am plecat.

Pentru fiecare lacrimă pe care te-am făcut să o verși.

Până când ajung în camera mea, țin în mână unsprezece cioburi negre și tot atâtea bilete, iar lacrimile îmi șiroiesc libere pe față. Deschid ușa cu piciorul și-l găsesc pe Oliver stând pe acoperișul din fața geamului meu, cu o cutiuță în mână. Înaintez, las cioburile pe birou și mă aplec, în timp ce mă duc spre el. Îmi cuprinde fața cu mâinile și îmi șterge lacrimile cu degetele lui, dar asta mă face să plâng și mai tare, până când ajung să râd și să plâng, în același timp.

— Îmi pare rău, cred că lacrimile se vor opri acum, zic eu, ștergându-mi nasul cu mâna și îngenunchez, ca să stau ca el.

Deschide cutiuța și se uită în ochii mei, iar privirea mea îl părăsește doar pentru a vedea ce e în cutie. Acolo sunt și mai multe cioburi, dar colorate și vibrante.

— Pentru fiecare zâmbet, spune el, luând primul ciob și așezându-l lângă noi. Pentru fiecare lacrimă de fericire, zice așezând altul. Pentru fiecare zâmbet. Pentru fiecare dată când ochii tăi se luminează. Pentru fiecare veste bună. Pentru fiecare veste proastă. Pentru fiecare ceartă. Pentru fiecare sărut. Pentru fiecare îmbrățișare. Pentru fiecare dimineață. Pentru fiecare noapte. Pentru fiecare greșală, pe care voi încerca să o îndrept.

Când termină de așezat toate cioburile, își întoarce privirea spre mine:

— Vreau un 21 octombrie, spune el și continuă, în timp ce eu mă uit la el. Vreau să călătoresc înapoi în timp și să merg la începuturi. Vreau să-i spun tatălui meu că a greșit

în privința vieții. Vreau să-i spun că viața nu așteaptă pe nimeni și că nu poți pune dragostea să aștepte, pentru lucruri triviale, ca banii. Vreau să mă cațăr înapoi pe acoperișul ăsta și să strig, în ziua în care m-am îndrăgostit de tine. Pentru că te iubesc, Elle. Și, în ciuda tuturor prostiilor mele și a faptului că am fugit, nu am încetat niciodată să te iubesc. Vreau să mă întorc la petrecerea aceea și să mă conving să stau în pat cu tine, ca să rezolv asta.

Arată spre bărbia sa:

— Și putem să ne dăm seama împreună de consecințe. Dar, cel mai mult, vreau să mă întorc la toate ocaziile cu care am evitat întrebările tale despre dragoste și să-ți spun că am găsit-o. Am găsit-o plângând pe acest acoperiș, într-o noapte. Am găsit-o într-o cafenea, când am avut nevoie de ea. Am găsit-o dansând cu un alt tip și plantând copăceii comestibili. Am găsit-o păsându-i de străini și copii, care aveau nevoie de cineva să-i asculte.

— Și cum știi că ea e aleasa? șoptesc eu, ștergându-mi lacrimile ce-mi curg pe față.

Întinde o mână pe obrazul meu și-l șterge cu un deget.

— Știu, pentru că, atunci când nu e cu mine, mă simt de parcă nu am oxigen și, chiar când sunt cu ea, simt că nu pot respira suficient. Mă întrebai dacă vreau copii și răspunsul e că vreau orice, tot ce vrei să-mi dai. Vreau diminețile tale și nopțile tale. Vreau ciondăneala cu tine și datul ochilor peste cap. Vreau ghionturile tale, când te strâng prea tare în brațe, noaptea. Vreau rânjetele tale, când spun glume, și suspinele tale, când te fac să te simți bine.

— Și eu ce primesc? întreb șoptit.

— Tu primești totul, spune el, uitându-se la mine de parcă sunt nebună pentru că întreb asta. Cariera mea abia

începe și am un milion de credite. Nu am un milion de dolari și nu îți pot cumpăra o galerie încă.

Face o pauză și-mi aruncă un zâmbet.

— Sau nu te pot duce într-o sută de excursii. Și s-ar putea să dureze ceva timp până voi găsi o slujbă aici, cu mai multe ore stabile, decât îmi poate oferi spitalul, dar, dacă tu ești cu mine, Elle, nu-mi pasă. Corpul meu este al tău, zice el, punându-mi mâna pe pieptul lui. Minte mea este a ta, mâinile mele sunt ale tale. Inima mea este a ta. Tot ce am este al tău. Tot ce sunt eu este al tău.

Mă las pe genunchi, în față, și îmi pun mâinile în jurul gâtului lui.

— Pentru fiecare ocazie cu care m-ai făcut să mă simt inteligentă, spun eu, lăsând un sărut pe tâmpla lui. Pentru că te uiți la mine de parcă sunt singura fată din lume, zic, sărutându-l pe colțul ochiului.

— Ești fata mea preferată din toată lumea, murmură el, închizând ochii și respirând adânc de parcă vrea să-mi revendice mireasma.

— Pentru că mă tratezi de parcă sunt importantă, spun, sărutându-l pe obraz.

— Ești cea mai importantă persoană din viața mea, spune el, deschizând ochii pentru a-mi întâlni privirea.

— Pentru că îmi oferi spațiu ca să mă dezvolt, zic eu sărutând colțul gurii lui. Pentru că mă iubești, zic, sărutându-i obrazul, peste copcile puse.

Se uită uimit la mine, iar eu mă retrag zâmbind.

— Căsătorește-te cu mine! spune el cu o voce hotărâtă, ce-mi face inima să tresară necontrolabil. Nu vreau să ne logodim timp de un an și să locuim împreună. Nu vreau să pun un inel pe degetul tău și să arăt lumii că ești a mea. Vreau *eu* să știu că ești a mea. Vreau să știu că sunt

al tău și că nu este doar o relație din care putem ieși cu ușurință. Te vreau pentru totdeauna și vreau să începem acum.

Inspiră adânc, privirea lui aleargă la ochii mei, pentru a se asigura că sunt încă acolo cu el.

— Hai să ne căsătorim mâine. Dacă vrei o nuntă mare, o putem aranja după.

Când fac o pauză prea lungă, pentru că sunt complet șocată, el chicotește.

— Sau nu. Dacă vrei doar să ne mutăm împreună, hai să facem asta, dar nu mai vreau să fim ca acum, când mergem fiecare în direcții diferite, după ce avem o întâlnire. Nu vreau ca fiecare să aibă un sertar în casa celui-lalt. Vreau să avem dulapul plin de hainele amândurora, spune el, prinzându-mă cu ambele mâini de față. Vreau să ne lovim unul de altul, când încercăm să ne îmbrăcăm dimineața. Vreau totul, Elle, nu...

Mă aplec și-l sărut, înghițind cuvintele lui și orice alt gând ce-i mai trece prin cap. Tabloul pe care-l pictează este prea frumos pentru mine, ca să nu-l doresc. Vreau toate diminețile și nopțile lui. Simt de parcă am așteptat vorbele astea din partea lui de zece ani și, chiar dacă am avut logodna și am trăit cu altcineva o perioadă, nu am reușit să-mi scot niciodată din cap acel *ce ar fi fost dacă era Oliver?* Ne sărutăm pentru un moment îndelungat, limbile noastre se ating, degetele mele sunt îngropate în părul lui, mâinile lui pe fața mea, iar inimile noastre bat lipite una de alta. Când ne despărțim din sărut, dau din cap, iar el suspină lung și se uită de parcă ar fi câștigat o licitație tăcută.

— Și eu vreau asta. Vreau totul, șoptesc, câștigând un zâmbet mare din partea lui. Pot să mă mut acum, știi...

chiria mea pentru galerie e aproape de final, spun eu, după care fac o pauză pentru a respira lung. Pot să mă mut cu tine oriunde, spun, zâmbind la el, în timp ce ne cățărăm înapoi spre camera mea.

— Să te muți? Glumești? Mă gândeam să pun la bătaie orice bănuț mai am în conturi, ca să cumpărăm căsuța aia în care te-ai mutat.

— Spuneam doar că, dacă vrei să te muți, ai întreaga mea susținere, râd eu.

— Aici înseamnă *acasă*, Elle. Vreau să rămân.

Se oprește când ajunge la ultima treaptă și aduce mâna spre fața mea, ștergându-mi buzele.

— În plus, eu sunt mai simplu. Nu am nevoie decât de tine.

Și asta a fost promisiunea pe care ne-am făcut-o reciproc. Nu contează cât de nebună e viața, întotdeauna vom fi acolo unul pentru celălalt. Ne vom împărți visurile, eșecurile, zâmbetele și încruntările. Zi după zi, ne vom enerva reciproc și ne vom aminti unul altuia cât de îndrăgostiți suntem. Pentru că ăsta e genul de dragoste pe care o avem, genul care nu vine într-o sticlă, dar care poate umple o mie de sticle, pentru că atât de multă avem de împărtășit.

Epilog

Oliver

Când eram copii, sora mea își puna mereu dorințe pe stele. Jura că toate dorințele ei s-au îndeplinit datorită acestui lucru. Pentru că era mai mare și mai înțeleaptă, eu o credeam și am început să fac același lucru. Când aveam cinci ani, mi-am dorit să am dinozauri de jucărie. Când aveam șapte ani, mi-am dorit ca tatăl meu să se întoarcă acasă. Când aveam opt ani, mi-am dorit ca mama să lucreze mai puține ore. Când aveam nouă ani, mi-am dat seama că dorințele puse pe stele erau doar o pierdere de timp, pentru că niciuna nu devenise realitate.

Totuși, când aveam nouăsprezece ani, m-am așezat pe acoperișul casei unei fete frumoase și mi-am dorit ca lucrurile să fi fost altfel. Când aveam douăzeci și unu de ani, mi-am dat seama că circumstanțele înseamnă totul și mi-am dorit să ne fi întâlnit în cu totul alte circumstanțe. La douăzeci și șase de ani, mi-am dorit ca lucrurile să fi stat altfel și să nu o fi pierdut. La douăzeci și opt, când

viața ne-a adus din nou împreună, nu mi-am mai dorit și am început să fac.

Și acum, iată-mă, la douăzeci și nouă de ani, privind-o cum merge spre mine, într-o rochie albă lungă, în fața apropiaților noștri, dorind să opresc timpul cu momentul ăsta din viața mea. Vreau să-mi amintesc momentul în care ochii ei expresivi îi întâlnesc pe ai mei și este surprinsă de emoțiile pe care le vede pe chipul meu. Știu, fără nicio îndoială, că nu mă voi sătura niciodată să mă uit cum vine spre mine. Aud zgometul aparatului de fotografiat de lângă mine și zâmbesc, când o boare de vânt ne atinge. Boarea trezește valurile din spatele nostru și face ca părul lung și negru al lui Estelle să se ridice peste față. Ea se folosește de o secundă pentru a-l aduna într-o mână și pentru a-l da deoparte, în timp ce eu îi dau tatălui ei o îmbrățișare lungă.

— Nu e nevoie să-ți urez bunvenit în familia din care ai făcut parte dintotdeauna, dar sunt mândru să te consider fiul meu. Oficial. Din nou, chicotește Thomas.

Nu răspund, alegând să zâmbesc în schimb. Nu plâng de obicei, dar cuvintele lui fac să mă emoționez. Mă întorc spre femeia care mi-a fost soție în ultimele patru luni și zâmbesc, simțindu-mă cel mai norocos ticălos din lume, pentru că asta sunt. Ne-am căsătorit a doua zi după ce i-am făcut propunerea, exact cum i-am promis. Imediat cum a aterizat avionul părinților ei, i-am preluat de la aeroport, i-am sunat pe Vic și pe Mia și i-am condus pe toți la tribunal. Chiar și Dallas a venit, ca să ne ajute să sărbătorim, ceea ce a fost un bonus. Îl asociază cu perioada ei legată de Wyatt, însă nu și acum.

Mi-am mutat lucrurile în căsuța ei de pe plajă și am lucrat la spital, până când am găsit o slujbă permanentă,

ceea ce a durat vreo două luni, dar s-a întâmplat. Cea mai bună parte legată de slujba mea, pe lângă faptul că lucrez cu o echipă extraordinară de doctori, într-un mediu foarte bun, este că am rămas în Santa Barbara. Când chiria lui Estelle s-a încheiat, am cumpărat un alt spațiu împreună, mai aproape de căsuța noastră de pe plajă. Este încă în curs de amenajare și, deși o ajut cât de mult pot, până la urmă, este spațiul ei. Este visul pe care ea îl aduce la viață de fiecare dată când intră acolo. Eu sunt doar bucuros că mă lasă să fiu o parte din el.

Când îi simt mâna apucând-o pe a mea, zâmbesc și o conduc către cel care oficiază ceremonia, pentru a ne căsători, din nou, în fața tuturor prietenilor și familiei.

— Ar trebui să te uiți la el, șoptește ea.

— Sunt aici ca să mă căsătoresc cu tine, nu cu el.

Ea râde și ridică privirea tremurândă spre mine.

— Îți promit că o să te poți holba la mine pentru tot restul vieții tale. Dar nu tot timpul, pentru că asta ar fi complet înspăimântător.

Mă aplec și o sărut pe vârful nasului.

— Cam așa cum te holbai tu.

— Bine, cred că e cazul să tăceți din gură, ne întrerupe Victor, care e lângă mine, cu un mormăit.

— Da, nimeni nu vrea să știe unde conduce conversația asta, adaugă Mia.

— Păstrați-vă decența, spune și Jenson.

— Sunt pe cale să dau pe toată lumea afară de aici, răspund eu către oficialul care își drege vocea și ridică din sprâncene a nerăbdare.

Ceremonia continuă fără întreruperi. Ne rostim jurămintele, care sunt scurte și generale și zâmbim amândoi cu amintirea jurămintelor mai lungi, cele pe care ni le-am

rostit în pat, în noaptea în care ne-am luat certificatele de căsătorie. Ne punem inelele pe degete și ne ținem iar de mână și, imediat cum suntem declarați ca domnul și doamna Hart, ne întoarcem unul către celălalt. Parcă toată lumea din jurul nostru a dispărut. Privirile noastre se blochează, mâinile mele îi trec prin păr, ale ei îmi cuprind bărbia și ne mișcăm aproape cu încetinitorul, scanându-ne fiecare centimetru de pe chipuri, complet cufundați în acel moment.

Auzind valurile care se sparg în depărtare, ochii lui Estelle încep să lăcrimeze, dar zâmbeste, euforia din privirea ei reflectând-o pe cea din interiorul meu. Brusca, în clipa de dinainte ca buzele noastre să se împreuneze, picături mici de ploaie încep să cadă peste noi. Ne dăm puțin înapoi și ne uităm spre cer. Oaspeții încep să ne încurajeze să ne sărutăm. Suntem înconjurați de strigăte *grăbiți-vă, odată! Ce mai așteptați?*, însă eu și Elle rămânem nemișcați. Zâmbim, râdem și, într-un final, îi trag fața spre a mea, luând, oferind, cerând, implorând, promițând. O sărut cu toată ființa mea, imperfectă, dar dornică, plin de speranță și de potențial. Ia-mă! spun eu cu limba mea. Lasă-mă să-ți dovedesc. Te voi merita, promit. Iar ea mă sărută înapoi cu aceeași ardoare, sigilând jurămintele pe care ni le-am făcut.